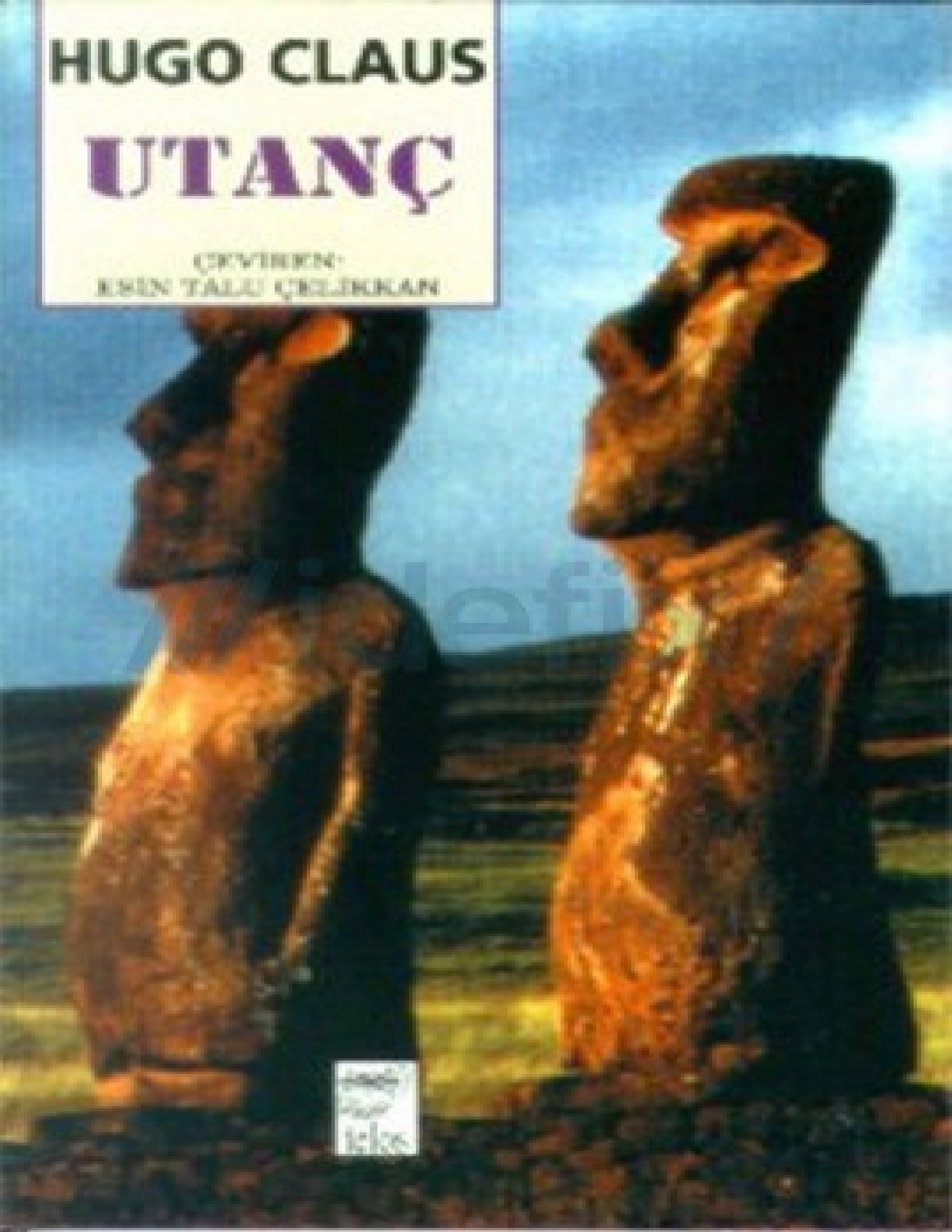

HUGO CLAUS

UTANÇ

ÇEVİREN-
EREN TALU ÇELİKKAN

Yedigöller
Kitapları
İstanbul

HUGO CLAUS

UTANÇ

Çeviren: Esin Talu Çelikkan

Telos yayınevi

DOSTLAR VE MUHBİRLER

Toledo Barı'nın terasında denize karşı oturan dört kişiydiler; gövdeleri kara katranlanmış altı, sekiz, dokuz yelkenlinin, yerli yelkenlilerinin geçtiği denize karşı.

Dört kişi: Servaes, Hofman, O (Roland) ve güvercin grisi şantung takımı içinde, azıcık yan tarafta kalmış, en yaşlıları, uzaktan en yaşlıları olan Jacques, Jacques Kindt (bir başka deyimle Jock Malthus).

Dört hafta önce, Ada'nın üzerinden bir bulut denizi geçmişti, bütün bir gün, şimdiyse yumağimsi ve bir lekenin içinden pembe örümcek ağı gibi geçen tek bir bulut var.

—Aptallık, dedi Jacques.

—Başka bir şey değil, dedi Hofman.

Jacques, Servaes'in yaprak yeşili damarlı masaya döktüğü küçük absent şişesinin yanına, yelpazelenmekte olduğu, uçak postasına vereceği zarfi masaya koydu. (Mektupta, Curious, Denver Co. Yayınevi'nin yayınlayacağı son kitabı *Maggot's Desire* in son bölümü ile ilgili düzelti önerileri vardı.)

Meydanın karşı tarafında, o sırada hurma dalları yüzünden cephesi görülmeyen, postane ile, her an ateş etmeye hazır bir nöbetçinin kapısında durduğu karakolun tam önünde, Kurtarıcının at üstündeki heykelinin yanında, çadır bezinden ve tahtadan yapılmış bir korkuluğun arkasında bir taksi durdu, frenleri gıcırdadı ve Servaes,

—Misere, dedi.

1937'den, Halkın Kurtuluşu yılından kalma bir taksi! Haftada bir kez Avrupa'dan gelen gemi de öyle; Zırhlı, belki de bir hafta içinde savaş gemisine dönüştürülmüş. Haftada iki kez Avrupa'ya uçan uçak, Piskopos'un uzaktan kuzeni olan Oregon'lu General Thoreau'nun bir armağanı; gövdesinin sol yanına, kalıp delme yöntemiyle on sekiz köpekbalığı çizilmiş. Yerlilerin bisikletleri hep kız bisikleti. Kurtarıcı'nın 1936'da Ada'ya atlarını getirememiş olan seçkin bir alayına aitmişler.

“Mişere”(Felaket, sefalet ç.n) taksi şoförünün adı; misyonerlerin papaz okulunda öğrenciymiş. Jacques ona ara sıra “Miserere” diyor. Papaz okulundan, dil kanseri olduğu için kovulmuş. Şimdi üniformaya benzeyen eflatun takımı içinde yalınayak, nöbetçiye doğru yürüdü. Nöbetçi selam verdi ve Komiser Leon de Leon çıkıp ona doğru geldi, eğildi, dinledi. Ada'nın birinci sınıf muhbiri olan şoför birşeyler fısıldadı.

Pembe örümcek ağlarıyla sarılı bulut, rüzgârın etkisiyle çözüldü. Servaes, üzerinde kar ve dağ resmi bulunan bir posta kartını kemirirken, annesinin evleneceğini haber verdi.

—Olamaz, dedi Hofman.

—Elli iki, diye vurguladı Servaes. Elli iki yaşına bastı ve işte.

—İnanması zor, dedi Hofman.

—Neden, diye sordu Jacques. Neden olmasın?

—Bana yük olmamak için yapıyor, dedi Servaes buruk buruk, söylediğine bakılırsa...

—Gördün mü, diye sözünü kesti Hofman.

—Ya sen, onu üzüyor muydun, diye sordu Jacques.

—Tabii, diye yanıtladı Servaes.

Terasta en küçük bir esinti olmamasına karşın, *Herald Tribune*” ü nü güçlkle katladı. Kibar insan, *Times* gazetesini açıp kapatma biçiminden belli olur. Servaes, ipeksi sayfalara kızgın darbeler indirmekteydi.

Karşıda, Komiser Leon de Leon taksinin arka camına bir bakış fırlattı, sonra da camın arkasına saklanmış ya da taksinin döşemesine düşmüş biriyle konuşmaya başladı. Gökyüzünde tek bir bulut kalmamıştı. Yandaki pazarda yerliler bağrışıyordu, bir sürü şey diyorlardı ama anlamlı bir şey söyledikleri yoktu.

Hofman’ın, deneme çekimleri için saçlarını boyatması gerektiğini düşünüyordu. Şöyle yaban şeftalisi ile altın sarısı arası bir renk...

—Asla, dedi Hofman sakince.

—Gevacolor ha, güzel olur, saçın dökülecek olursa, koyu renk görünür.

—Şekerim, özellikle saçlarım dökülmemeli.

Hofman’ın sinsi bir gülüşü var, tehdit edici, neredeyse şeytanca, ona (Roland’a) dönerek:

—Zaten şeftali rengine göre burnum fazla uzun dedi.

—Bu da nereden çıktı, diye sordu Servaes tiz sesiyle. Burun yeni yapılmıştı. Burnu onarmış, törpülemiş, daha inceltmiş ve her şeye karşın daha sağlamlaştırmış olan Dr. Fong, bekleme odasına iki resim asmıştı: *Hombourg Prensi*”ndeki gibi, ameliyattan önceki burun, ve *De Telegraaf* gazetesinde yayımlanmış fotoğrafta -ünlü televizyon oyuncusu Hofman, *Incognito*”da büyük şarkıcı Liesbeth List ile- görülen ameliyat sonrası burun.

—Zamanı geldiğinde tekrar konuşuruz, dedi Servaes.

—Saçımın tek bir teli bile olmaz, dedi Hofman. Sonra birden Roland’a dönerek:

—Annen saçlarını boyuyor mu, diye sordu.

—Annem bir azizedir, diye yanıtladı Roland.

Garson Anton içkileri yeniledi: üç absent ve Jacques için limon suyu. Garson Anton, “ne yazık ki bir felaket oldu,” diye fışladı .

—Ayayayay! dedi Jacques.

Gerçekten de, karşı tarafta, taksinin yanında üç polis şamata çıkarıyordu. Arabanın bagajından dışarı çıktıkları kabak kafalı biri hindi gibi bağırıyordu. Polisler tekmeliyorlardı adamı. Şüpheli fazla şişman olduğundan kolayca savuşturamıyordu tekmeleri.

Alandaki birkaç yerli, gözlerini yerden ayırmadan adımlarını hızlandırmıştı.

Polisler baldırkemiğine vurduğundan kabak kafalı adam yanlamasına kaykıldı, düşeceği sırada Leon de Leon bir kulağını yakaladı ve adamı doğrulttu. Sanık, karakoldan içeriye alındı, topuklarıyla çakıl taşlarının üzerinde tepiniyor, yerden bir kara kum bulutu yükseliyordu. Adam bağırıyordu. “Adalet! Dostlar! Yardım edin!” Adam, pembe mermer döşeli koridorun ucunda kayboldu.

Jacques kaygılıydı. Gözlükleri buğulanmıştı, mendiliyle sildi. Gene de olanları (ekibi, yani Radyo-Televizyon Enstitüsü’nün seçkinlerini, kültür etkinliklerinin Jön Türklerini) oturduğu bu Ada’ya

getirtmeyi öneren de kendisiydi. Hiçbir şeyin kötü gitmemesi gerekiyordu.

—Sizi gördüler, dedi Jacques. Polisler, sizin onları gördüğünüzü gördüler.

—Polisler bu saatte çalışmayı sevmezler pek, dedi garson Anton. Çok sıcak.

—Sinirliler, diye ekledi Jacques.

— Evet Mösyö Jacques, diye yanıtladı garson Anton.

Alandan geçmekte olan Misere'e baktı ve başını salladı. Misere parmağını ağzına soktu ve aynı anda sol kulağını çekti. Her gece, Ada'nın bellibaşlı muhbirleri Madam Leon de Leon'un bahçesinde toplanır ve atalarının yıpranmış kalça kemikleriyle aşık oynarlar.

BİR YERLİ KADIN

Saat onbirdi ve gazetelerini okuyorlardı. Bir gün öncesinin gazetelerini. Deniz sakindi. Ama Jacques sakin değildi, masadaki kadehler çoğaldıkça mutsuzluğu artıyordu, kalkıp gitmek istiyordu ama ayıp olurdu, sofranın kalabalık, üst üste olması gerekirdi.

Jacques, sandaletlerin içine bej naylon çorap giymişti. Kendisini bağışlatacak çok şey vardı ama herkes onu bağışlamıştı. Jacques bir azizdir. Yüzme bilmez, pek az yıkanır. Belki de bu yüzden böyle pis kokmaktadır?

Hayır. Toledo Barı'nın yanındaki, turist bakkalının perdesinin turuncu şeritleri çekilmişti. Alman turistlerden birinin oğlu (Ada'da toplam altı kişiydiler) vantilatörü dışarı çıkarmış, önünde kutsal ekmek kabı gibi tutuyordu; ayağı kordona takılınca anası hırladı: "Heini! Heini!" Toledo Barı'nın terasından, zeytinyağı, keçi peyniri, fesleğen ve kadın kokusu geliyordu.

Öğleyin Hofman, kül tablasını umursamazcasına kaldırıma boşalttı. Garson Anton'un annesi kara kumlara çömelip, kare etekliğinin içine izmaritleri topladı, filtreli olanları bile... Onikiyi on geçte Sonia geldi. Adı başkaydı ama Hofman onu ince, narin, kırılğan, kısacası Çehovvâri bulduğundan öyle çağırıyordu. Tek bir dalgası olmayan kehribar siyah saçlar, geniş omuzlar, çocuksu dudaklar, Prusya mavisi çok geniş kaşmir bir kazak. Kazağını çekiştiriyor, kasığına kadar indiriyordu. Yoksa gebe miydi?

—Gel gel, buraya gel, diye çağırdı Hofman neşeyle.

—Sonia! Jacques güldü. İhtiyar Jacques (en az ellisinde) gülüyor. Bu az görülen bir şey, erotik edebiyatın kralı, uyarıcı müzik sanatının sultanı (kitap başına iki bin dolar, yılda üç kitap) miyop gözleri, kuronlu dişleri ve yüzündeki buruşukları ile gülümsüyor. Sonra, eğilip bükülen, mumdan bir kibrit çöpüyle tırnaklarını temizledi. Hofman yakınlarında olmadığı zamanlar, Servaes onu La Papoue diye çağırıyor.

—Eve dönmedin, dedi La Papoue.

—Bak bu doğru, dönmedim, dedi Hofman gülerek.

Pazar kapanmıştı. Yerlilerin, gazete kâğıdına sarılı küçük paketleri göğüslerine bastırarak geçmelerinden belliydi. Arkalarından, çöpleri iki büklüm karıştıran ihtiyar yerliler geliyordu. Beyaz lahana yapraklarını, balık kafalarını ve tahta parçacıklarını topluyorlardı.

—Sonia sevgilim, dedi Servaes, geç vakte kadar kâğıt oynadık...

—Sağol dostum, dedi Hofman ama beni aklamana hiç ama hiç gerek yok. Öyle değil mi Sonia? (Hofman, Stüdyo 10'da böyle Ronsard okur, sürekli, soylu, sevecen ama aşırı olmayan bir hüzün...)

Alınmış olan Servaes, kalın ensesine geçirdiği Acem boyun atkısının düğümünü gevşetti. Gömleğinin cebinden gümüş bir kutu çıkarttı, morlu sarılı bir hap yuttu. Alçakgönüllülüğe, iç sıkıntısına, yalnızlığa, dürüstlüğe karşı. Sonia'nın sanki kirliymiş gibi sağ kulağına, sonra ancak fark

edilebilen göğüs uçlarına gözlerini dikti.

Sonia ise Jacques'ın kadehinden içiyordu, küçük kaşığı ağzında çevirerek... alt dudağında bir limon parçacığı kalmıştı. "Pis herifi" dedi. Köprücükkemikleri iyice çıktı, teni donuk, kaygandı. Kasıklarında bir dizi hançer darbesinin acısını, bir kramp hissetti. Düşük mü? Şimdi burada, bu terasta? Onların gözü önünde?

Ve öfkeli, üzgün Sonia, tek söz etmeden Hofman'ı bunaltıyor, Hofman ise bir gülümseme ile onu yatıştırmaya çalışıyordu.

—Haydi, dedi Servaes. Yemeğe gidelim, yoksa Almanlar her yeri kapmış olur.

Bir kamyon yavaşça önlerinden geçti, bir enginar bir el bombası gibi dereye yuvarlandı, bir çolak tam vaktinde ve yarım düzine kedinin karşısında enginarı yakaladı ve tüydü. Hofman'ın tam yanında, Sonia'nın arkasında, siyah giysilerinin içinde iki balıkçı sessizce durmaktaydı.

Yaşlı olanı "Seni almaya geldik, şu yabancıları rahat bırak, ayağa kalk, gidelim," diye birşeyler söyledi. Sonia alt dudağını ısırıldı. Kulağına beyaz maden bir halka takmış olan genç olanı, Hofman'ı çenesiyle göstererek, "Bu o mu? Şu solucan? Şu kanı çekilmiş ıslak tavuk?" gibi birşeyler dedi.

Yaşlı olanı, orada bulunan herkese "bütün yabancılar kahe" diye seslendi. Ayağını iskemleye dayadı, Jacques'ın gri şantung bacağının tam yanına. Balık ve bok kokan genç olanı, "Yabancılar geleli, tereyağın fiyatı üç misline çıktı," dedi.

Gölgelerin renginin koyu kırmızı, kayalıkların kırmızı olduğu, bütün çocukların guatrlı olduğu, yaşam umudunun ortalama yirmi sekiz yılı ancak bulduğu Toledo Barı'nın ardındaki yaylaların kızı, kadın ve yerli Sonia, dolayısı ile herkesten çok yerli olan Sonia, "Onları babam göndermiş, babam eve dönmemi istiyor Hofman," dedi.

Yaşlı olanı, balık pulları yapışmış, yok canım eskimiş kumaş arasından dizlerinin beyazı görünen pantolonunu çekti. (Balıkçılar gündüz uyur, gece avlanır. Güneş: düşman.) Genç olanı, yakında Ada'da sadece ithal balık satın alınacağını söyledi. Sonra ne olacak peki?

Sonia ıslık çaldı: *Seni gördükçe daha çok seviyorum*. Sonra iki parmağını Jacques'ın kadehine soktu ve Hofman'ın tişörtüne damlacıklar fiskeledi.

Yaşlı olanı onu azarladı.

Genç olanı sordu:

—Bunlar arkadaşın mı, yoksa muhbir mi?

—Daha sonra, dedi Sonia ve Roland'ın dişlerini gıcırdattığını duydu.

Sonra ayağa kalktı ve tırnağı cilasız küçükparmağını gözünün kenarına bastırdı ve Roland'a baktı ve Roland gözünün kenarındaki küçük pembe ve yumuşak dokuyu ezdiğini gördü. Ne diyorlardı adına? Gözpınarı.

Sonia, iki ağabeyinin arasında alandan geçerken, o yıl kızların yaptığı gibi, keşmir kazağının yaka ucunu ısırıldı.

Denizin üzerinde gümüş rengi savaş gemisi vardı, tepesinde helikopterler daireler çiziyordu. Karakolun önündeki taksi hâlâ duruyordu ve sol arka kapısı hâlâ açıktı. Oturulacak yerin kırmızı eskimiş döşemesi üzerinde büyük bir kan lekesi vardı. Servaes'in sonradan söylediği gibi, bu ona Sicilya Katliamı'nı anımsatmıştı. Soyluların kellelerini kırmızı kadife bir yastık üzerinde uçurmuşlardı. Daha az belli olsun diye. Kan, salyanın beyazını, dünyanın albümini olan yumurtanın beyazını, çok görünür biçimde lekelemesin diye.

KİRPİKLER YENİDEN ÇIKAR MI?

Roland, fener ışığında demir toplar fırlatan, kareli şortlar giymiş Almanlar'ın önünden geçti. Elleri cebinde, şiddetli bir rüzgâra karşı savaşırçasına öne doğru eğilmişti. Neredeyse gece yarısı olmuştu. Evine -yani yurt-dışındaki konutuna- giden uzun kayalık yolda, boğalar zincirlerini şakırdatmaktaydı.

Misere bir sundurmanın altından çıktı, Roland ancak o zaman, adam yanında yürürken, yüzünün çiçek-bozuğu olduğunu gördü. Roland birden hızlandı.

Misere, deniz kıyısındaki evini bir beden eğitimi öğretmenine ve arkadaşlarına kiraladığını anlatıyordu.

—Çok iyi, dedi Roland.

—Ama kadın bazen gece yarısı şarkı söylüyor. Komşularım şikâyet ediyor ve kadın deli mi yoksa ailesinden birine ağıt mı yakıyor diye soruyorlar.

—Kendisine sormak gerek.

—Cesaret edemiyorum.

Misere havada bir şey yakaladı, bir sivrisinek, bir tüy. Sonra konuşmasını sürdürdü:

“Diyelim ki bugünlerde babası öldü. Ne olduğunu bilirim.”

—Bugünlerde baban mı öldü?

—Hayır. Şimdilik kızım da oturuyorum, ev kirada olduğu için, bir de kızı öldüğü için. Kızı iki yaşındaydı, hindi saldırdı, çocuk tökezledi...

Demir toplar birbirine çarptı, Almanlar şamatayla alkışlamaya başladılar.

"Madam Leon de Leon'a selamlarımı iletin," dedi Roland. Sonra da, omuzlarını, ensesini ve kışını taksi şoförüne döndü. Bir saniye geçmeden, geniş bir av bıçağı yaralayacaktı onu, Misere'in bir şeyler mırıldandığını duydu ama adam hızlı yürüdüğü için söylediklerini anlamak olanaksızdı. Evinin yanındaki kum tepeciklerini, evinin duvarlarını, kumları, yığınları, çimento kırıntılarını görünce sakinledi. Denizin sesi uzaktan geliyordu.

Roland kurusun diye yatağının üzerine atılmış mayosunu nemli ve keçeleşmiş saçlarının üzerine geçirdi, pantolonunun yırtmacını açtı, *Yesterday*'i mırıldanmaya başladı, yokladı, boyundan hoşnut kaldı, yırtmacı kapattı, sigarasını rüzgârın getirdiği yosunların arasına fırlattı. "Saniyeler geçiyor," diye söylendi ve bekledi. Duvarda, iki yıllık bir takvim, on yedi yaşındaki Escobarit Marici'ye verilen bir yüzme hocası diploması, madensel alevler fişkırtan yüreğini parmağı ile gösteren tombul yanaklı bir delikanlının resmi asılıydı.

Roland yatak odasında saçlarını ıslattı, geriye itti, öne doğru taradı. Kendi adını hızlı hızlı üç kere

tekrarladıktan sonra mutfak masasının üzerini süngerle sildi. (Resimdeki yıldız çiçeğini ve domatesleri tanıdı.) Masayı önce mendiliyle sonra eliyle kuruttu. “ Haydi işe, aşağılık herifi” diye söylendi. Resim kartonunu açtı ve Japon kalemiyle, Romalı Pilatus’un gömleğini çizdi, el yıkama hareketine uygun olsun diye geniş bir kol ağzı çizdi. Çile projesinin giyimleri için işe alınmış olan, ekibin mütevazı zanaatçısı Roland, hareketi çizdi -Servaes’e göre Çile’nin maddesel büyütlüşü-, sonra bir kadın kıçı çizdi, kalçaları (her ne kadar incilci Havari Matta, Pilatus’un karısını öyle tanımlamıyorsa ve senaryo harfi harfine Matta’yı izliyorsa da) omuzları ve ensesi Daisy’ninkilere dönüştü ve yüzü ortaya çıktı ama sert ve horlayıcı ağzını yapmayı beceremedi, sildi ve düzeltip durdu, koca gözlerine güneş gözlüğü oturttu, kısa burnunun altına sivri bıyıklar kondurdu, resmi öptü, sonra avucunda ezip top halinde açık pencereden fırlattı.

Hafif bir dalga çatlama ve uğultu duyuldu, mutfak kapısının kalın camına çarpan böcek darbelerinin sesi geldi.

ENSTİTÜ'DE

Radyo-Televizyon Enstitüsü'nün giriş kapısındaki karşılama yerinde hostesler pleksiglas bölmelerin arkasında duruyorlardı, ve aralarından biri kimlik göstermesini istedi, çünkü şarkıcı Will Tura'ya âşık bir tesisatçı, *Serseri Prens* operetinin provası sırasında, ona üç el ateş ettiğinden beri, her ziyaretçi kontrol edilmekteydi ve o da ziyaret nedenini açıklayan bir kart doldurarak şöyle yazdı: Yapımcı Servaes ile Çile projesini görüşmek. Hostes onu asansöre kadar götürdü ve hangi düğmeye basacağını söylemeden kendi başına bıraktı. B'ye mi? G'ye mi? Y'ye mi? Yani, Bodrum, Garaj, Yukarı, Yosma ... böyle olunca da merdivenlerden çıktı ve ter içinde birinci kata vardı, orada kollarının altında kilolarca evrak taşıyan kabak kafalı gözlüklülere rastladı, kadınlar tuvaletinin önünden geçerken hızlandı ve Radyo-Televizyon personeline katılmış biri olarak, meşe kaplı bölmelere yaslandı, zaten açık olan bir kapıyı -çünkü o dalar asla kilitlenmezdi, Genel Müdür her an içeriye dalabilmeliydi- biraz daha itti ve Desiree'yi gördü, yalnızca mavi yansımalar halinde bir tutam siyah saç, bir küçük ayırım çizgisi, başının tepesinde küçük beyaz-gri nokta, başının geri kalan bölümü askıların ezdiği buruşuk, beyaz naylon bir kitle içindeki bir erkek vücudunun omuzlarına tıkmış ve başı erkeğin kızarmış boynuna yığılmış Desiree, kehribar renkli ayak parmaklarının ucunda yükselmiş olarak, Cutalex sürülmüş sivri tırnaklarıyla gömleğini sıyırıp erkeğin sırtını kaşıyor ve homurdanıyordu; askılar yerdeydi, beyaz donun ve genişleyip gerilen pantolonun yanında, çünkü erkek ayakta, bacakları açık, ayak bilekleri kumaşın içinde daha da ayırık, küçük pembe benekli kıcı dalgalanmaktaydı; Désirée'nin sol gözü, çatlamış damarcıkları ve yağlı mavi makyajı ile ortaya çıktı, yassılaştırmış sol yanağı kıvrıktı ve altı çocuklu bir mason olan erkek usulca, "Kapıyı kapatsana Roland küçüğüm," dedi. Roland, Duçe'nin buyurduğu gibi, yarı yarıya boş yazı masasının -çünkü gerçekten hevesli bir insan kâğıt kargaşası ile dolu dağınık bir masada çalışamaz- arkasına oturdu. ikisi birbirinden ayrıldıktan ve yere gri damlacıklar damladıktan sonra Désirée'nin Ada'ya ne zaman gitmek istediğini sormaya geldiğini söyledi; bunun üzerine Désirée donunu ayakkabısının üstünden aşırarak top haline getirdi, onunla terini sildi, tatil yapacak vakti olmadığını söyledi, Roland ısrar etti, buna çalışılan tatil denilirdi, ama Désirée bir kadın spikere öykünen derinden gelen bir sesle "Yok şekerim, gerçekten olmaz" diye direndi ve bir portakalı soyar gibi, leylak rengi donunun dantellerini sökmeye başladı ve küçük iplikleri çözdü

-ki Japon kalemiyle, kâğıdın tam ortalık yerine iğrenç bir yumak çizmekte, beyaz kısmına da gözünden bir kirpik düşmüş. Sönmüş bir puroya benzeyen kalemini emen Roland, "Doğru olamaz," dedi, bir ucu solmuş olan, neredeyse saydam kirpiği inceledi, güldü. Plajdaki kulübesinde içten ve pis bir gülüş. Uğultu mu var yoksa elektrikli pompa mı? Sigarasının külü resmin üzerine düştü, üstüne birkaç damla şarap döktü, kurşuni hamuru yaydı, parmağını tişörtüne sildi.

“Kırpıklar yeniden çıkmaz,” dedi. “Daha dün gençtim,” diye mırıldandı-

-ve sonra yerdeki küçük lekeleri ve kurumuş beyaz damlaları göstererek kaşlarını çatı program şefi, neredeyse çekine çekine kendi kusuru olmadığını söyledi, o halde kimin kusuru, diye sordu Roland. “Evet, söyleyebilir misin?” diye ısrar etti Roland. Kadının kusuru mu? Program şefi başını çevirerek terlemeye devam eden ve Roland’a sevimli sevimli gülümseyen kadından, orada değilmişçesine başını çevirerek, -nasıl onun kusuru olabilir, diye sordu. Orada değildi, asla olmayacaktı ve bir kez daha ıslaklığı gösterdi ve kendini az sonra tuz ve asitin tahrip ettiği döşeme konusunda genel müdüre rapor verecek müfettiş gibi hissetti. -Ama o *zaten* ıslaktı diye bağırdı program şefi. Nasıl, diye sordu Yiğit Roland ve kıpkırmızı kesilen, on dokuz yıllık kıdemi olan, kızıl lüleleri şakaklarına yapışmış adamın içi rahat etti, neredeyse güldü ve bağırdı: inan bana, ona dokunduğumda, bir odanın bütün duvarlarına duvar kâğıdı yapıştırarak kadar ıslaktı- ve Desiree kıkır kıkırdadı. Gülümseyerek öne doğru eğildi ve mavi deri el çantasından küçük bir doğal Bidex Spray Mist şişesi çıkartıp, adam öksürmeye başlayınca kadar ona doğru sıktı...

WABE'NİN İKİLİSİ

Dışarıda bir Amerikalı onu çağırıyordu. Pencereden bir şey görünmüyordu. Bir bisiklet yoldaki çakıl taşlarının üstüne şiddetle düştü.

“Roland, yakında dolunay olacak...”

Şimdi görebildiği bisiklet, çakıl taşlarını oynatıyor, kıpırdatıyor ve kazıyordu.

“Hah! - Gelmiş alçak herifi - Tebrikler!”

Wabe'nin İkilisi boğucu odaya girdi. Önce, *Wabe'nin* kaptanı Ian, sol eliyle perukasını tutuyordu, sağ eliyle yatağın üstüne bir şişe fırlattı. “Tebrikler!” diye gırtladı.

Şişe yatak ile duvarın arasına düştü, Chico eğilip yatağın altında aramaya koyuldu, dayandı, iç çekti, ayağa kalkmak için arkadaşının bacağına tutundu.

“Yaşgünün mü,” diye sordu, Sevinçli Roland.

—Hayır, yakında dolunay, dedi Chico ve kendini yatağın üzerine attı, gözlerini kapattı. Aynı anda Ian yanına düştü ve yatak örtüsünü -Amanda'nın şintz, keten, ipekten çiçekler, halkalar ve haçların bir araya getirildiği bir dizi küçük şeritten yaptığı örtüyü-, ta kulaklarına ve perukasının boyası açılmış sarı tellerine kadar çekti sonra da bu örtüye sümküdü.

İki hödük kapıyı aralık bırakmışlardı, dışarıda da başka kapıları bırakmışlar mıydı? -Tek bir bisiklet vardı, Roland kapıyı kapatmaya gitti. Chico, Ian'ın boynuna yumuldu. “Ne yapıyorsun,” diye sordu.

—Kostüm çiziyorum.

—Motherfucker dedi, Chico.

—Başka? diye kıkırdadı Ian.

—Haç çiziyorum.

—Haç haçtır, dedi Ian kıkırdamaya devam ederek.

—Servaes haçın en eski biçimini çizmemi istiyor, bu da zor, gömütlüklerde haç yoktu, olsa olsa dikenli bir taç vardı, tabii buradan yola çıkarak...

—Haç haçtır.

Chico birden ayağa kalktı, odayı ilk kez görüyor gibiydi, şişenin tıpasını açtı, bardakları dağıta, sineklere üfledi.

“Seni seviyorum Roland ama sen kötüsün,” dedi.

—Bizimle *Wabe*'ye gel, dedi Ian.

Chico iştahla,

—Evet, diye bağırdı.

Tekneleri bir evdi, üzerinde şişeler, tıraş kremi yüzen bir beton yığınından çıkmış gibiydi. Ara sıra, sıcak bastığında dev kaplumbağalar su yüzüne çıkar, *Wabe*'nin çevresinde yüzen bir daire oluşturlardı. O zaman Chico, Ian ve konukları, köprüde oturup sigara, içki içer şarkı söylerlerdi.

—Çok mu yorgunsun?

—Uyumak mı istiyordun?

—Mutsuz musun?

—Dolunay şerefine şenlik yapacağız.

—Yoksa Jacques'in davetine mi gideceksin? Seçmen gerek. Ya Ay (kısık bir gülüş) ya da Güneş.

Chico buruk biçimde, “Güneşi seçecektir,” dedi. “Beyefendi ataerkil tarım dünyasında büyüdü, bir Benelüks köylüsü ne de olsa, işini bilir. Beyefendi kadına karşıdır.”

İkisi de eş giyinmişlerdi: açık mavi tişört ve aşağıya doğru genişleyen koyu jean. Ian'ın kalçaları çok geniş, tüvit pantolon giyse daha iyi olacak. Ya da bir pelerin!

Ne var ki Çile'nin kostümcüsü bunu söylemeye asla cesaret edemez; söylemek istemez de.

Roland onlara *Wabe*'ye kadar eşlik etti, yıldızsız gecede yaya olarak. Gene de. Ian bisikletine binmişti, Chico da bileğini tutmuştu. Kum tepciğinin yanında Roland yanıldığını, fikir değiştirdiğini, köye gitmek istediğini, terbiyesizlik ettiğini, bunu bildiğini, iyi bir arkadaş olmadığını ama havasında olmadığını söyledi.

“Havanda olduğunda da,” dedi Ian, “bizi kesinlikle sevmiyorsun, fingirdeksin.”

—Bizi becermek zorunda değilsin, dedi Chico, korktuğun buysa...

—Üzgünüm.

—Motherfucker.

Dar sokaklarda yerliler uzanmış, gevezelik ediyorlardı. Karıları da çalıdan yapılmış bölmelerin arkasında yatmış, uyuyorlardı. Bir polis nöbet tutuyordu. Roland bir eşeğin yanına çok yaklaşınca eşek anırmaya başladı. Dolunayda ya da dolunay çıkmak üzereyken kadınları görmeye hakkı yoktu. Kadınların çoğu saçsızdı, saçlarını satın alan adam bir hafta önce gelip geçmişti.

YALANCILAR

Güneş ağır bastı; Jacques'ın kayalıklar üzerindeki bungalovun çevresinde verdiği *gardenparti* de Roland gözlerini, kulaklarını ve ağızını kapatmıştı -ve gene de...

Ekose sedirin üzerinde, Hofman'ın çevresini dişiler sarmıştı, ününe, pırıltısına yakışır biçimde; ve daha çok Sabine ile konuşuyordu. (Servaes, Sabine'i gözaltına almıştı; Servaes karısıyla ilgilenmeyi ya da dediği gibi, karısının dünyasına ilgi göstermeyi öğrenmişti.)

“Bir aktör olarak,” dedi Hofman, (yani bir psikopat, kusurlu bir yaratık, hep çocuk kalmış ve az gelişmiş biri olarak) “bu rol, bu *erkek*, bana müthiş uyuyor, çünkü, açık söyleyeyim, kendim olabiliyorum, bu kadar basit,” dedi.

—Olel dedi Servaes, yüksek sesle fısıldıyor Servaes.

Hofman bir şey duymamış gibi yaptı ama uyanık adamdı, tedbirli adamdı, üzerine basa basa, “Sizi şaşırtabilir ama ben gerçekten de oyum,” dedi. (O: yargıçların susturduğu ve Çelileli Yahuda'nın teşhir direğine götürdüğü âsi, haydut, büyücü; kendisi de, Hofman da O'nun gibi: kadınsız gecelerde, bütün insanlığa karşı acımasız aşkın tatlı-acı dalgasıyla dolup taşan insan!)

Hofman, gömlek düğmelerinin arasından göğsündeki beyaz kılları kaşıdı. Konuşuyor, hanımlar dinliyordu: "... ve siz bu yüzde insanüstü bir şey keşfetmek istiyorsanız, kabulüm, hele de âhirete inanan için varsın olsun; ancak önemli olan bunu bende keşfetmeniz, daha da önemli olanı, bunu iliklerime kadar HİSSETMEM.”

Boş bardağını çevirdi ve barbut oyununun meşin hokkasının hafif sesiyle bıraktı. Servaes göz kırptı. Roland göz kırparak karşılık verdi. “Saçmalamaya devam et bakalım isa Bey, ama 12 numaralı stüdyoda ben ‘başla‘ dediğim zaman bakalım kim boyun eğecek?” diye düşündü Servaes. Roland da, “Hofman gebersin,” diye...

Yaprak yeşili eski ve ıslak pijaması içinde, yüzünde acı gülümsemesiyle Hofman, hareketsiz ve sarsılmaz: Ona ilik pompalıyorlardı, hay Allah, ceset hâlâ dişlerini gıcırdatıyordu. Ender birkaç arkadaş lizol kokan koridorda bekliyordu; ertesi günü, gazetenin üçüncü sayfasında, çerçeve içinde. *Lorenzaccio'nun* resmi, bu hafta televizyonda Çile projesinin yeniden yayını, sürmeli ve geriye kaymış gözleri, kesik kesik konuşması, yalnızca sahnede ya da spotlar altında duyduğu acı -gebersin Hofman.

İki yerli, kamyon kavallarını üflüyorlardı, üçüncüsü dizlerinin arasına küçük bir fiçiyi sıkıştırmış, koyun iškembesinden yapılmış kapağın üzerinde bulunan uzun bir deliğe parmağını sokup çıkartıyordu, tekdüze bir homurtu ve arasıra tiz bir cıvıltı duyuluyordu. Bütün gece.

Amanda şarkı söylüyordu. Jacques'ın hizmetçisiydi Amanda . (Evleri çok kirlendiğinde, ekibin öteki adamlarının evlerini de temizlerdi. Haftada bir kez Roland'a gelir, birkaç saat mutfakta oturup iç çeker, sigara içer ve anlatırdı, yüz on kilo ağırlığında, her biri Avrupa'da -yalnızca subayların oturduğu bir bina olan "Hava Köprüsü'nde"- çalışmış dört kızkardeşin en büyüğü idi. Kızkardeşlerine bakması gerektiği için drahomatsız kalmış ve Ada'ya dönmüş olan tek kişi Amanda'ydı.)

Amanda şarkı söylüyor ve ellerini iki yanına vuruyordu ve bir kin, bir korku, bir intikam şarkısı söylüyordu. Esneyerek söylediği şarkının sözleri şöyleydi: "Ay, ay, böğrümün eski soylu kaşıntısı, nerelerdesin ? Neden, neden artık sana aç değilim ? Soylu aygırım, bu akşam mı, bu gece mi?"

Sabine buzlu konyağına üç parmağını daldırıp yanaklarına sürdü. Sabine'e göre bütün erkekler köpek. Jacques bir senbernar köpeği, Herbert-Jan bir av köpeği, Servaes bir teckel. Ya ben? Ya ben? Sen Roland, kulakları kesik bir Tibet teriyerisin canım. Ya o? Ya o? Hofman bir köpek terbiyecisi, özür dilerim canım.

Sabine'in sol memesinde sert bir şişlik var, her hafta daha da sertleşip şişiyor, doktora gitmeye cesaret edemiyor, soyaçekim diyor. Yalnız kendi aralarında evlenen, Hindistan'daki Parsislerde, öteki Hintli kadınlardan üç kat fazla görülürmüş bu şişlik. Yeter ki gebe kalmayayım, çünkü süttten bulaşmış. Servaes, "İş oraya gelirse, süttünden uzak dururum," dedi.

Buzlu absent. Tamtam çalıyor, davul çalıyor, kaval çalanlardan biri çok geniş bir Amerikan yaz üniformasının içinde ara sıra bir benzin bidonuna vuruyor. Jacques zeytin ve mısır ikram ediyor, gardenparty davetlileri medya, liberaller ve ihtilal, teknoloji, eğitim ve beklenen değişiklikler hakkında birşeyler mırıldanıyor, böyle gitmez diyorlar. Bütün gece.

Roland'ın evinin karşısında, denizde, adacıklar oluşturan, sırtları parlak siyah derili beş fok. Daisy ile, gelmiş olsaydı, gelecek olursa -güneşte, yağlanmış, kavrulmuş olarak fokların üzerinde yatmak. Daisy, Désirée.

Jacques, bürosuna oturmuş, kadehini açık bir sözlüğün üzerine bırakmış Ian'a ara sıra, gözucuyla bakıyor, Ian, o an, Jacques 'ı kaygılandıran her şeyi okuyabilir, büro dergileri, mektuplar, daktilo edilmiş kâğıtlar, notlar, altları çizili kitap sayfalan ile dolu. Jacques her gün İngilizce iki yüz elli kelimelik sekiz sayfa yazıyor. *A sériés of arbitrary Systems consisting of Cusanian finite sets, counterpointed by a one to one assignment of non negative numbers shifted constantly so that Shelley's parietal areas trembled. Oh my Goddes Shelley cried shoving his cock into Byron's ass, feeling his juices explode.* Bunun gibi şeyler.

Maggot's Desire gelecek hafta için bitmeli artık.

Why is it soft? Desiree breathed. She kissed reverently Ronald's balls at the base of his bloodgorged erection. The total exchange of signals occupied less than a microsecond. The interior of Desiree twat was thick and creamy she extended four telescopic legs and moaning and groaning she lifted her asshole. Vesaire. Bütün gece.

Davetliler bahçeye, kum tepeliklerine dağılmış, bazıları askeri alanın başladığı dikenli tellere kadar gidiyor, belki bir sarhoş ya da bir esrarkeş elektrikli tellerde asılı kalmıştır.

Hofman huzursuz ve rahatsız, çünkü Ada Valisi'nin yeğenlerinden biri, Leila dizlerine oturmuş. Moskova'da çocuk bakımı eğitimi görmüş, ara sıra Hofman'ın kulağını ısıırıyor.

Sabine çalgıcıların yanında kalmış, dinliyor; sessizlik uzantıları arasında; kaygan ve yumuşak suratu öne doğru eğilmiş cerrah kıllı ve şişkin ellerinin bütün gücüyle, kas dokularını, yağ

katmanlarını keserken yalnızca testerenin sesini, oksijen tüpünün hırıltısını, cerrahın dişleri arasından çıkarttığı ıslık sesini duydu Sabine.

Çok daha sonra Roland, mavi-beyaz kareli mutfak eevyesi üzerine oturdu. Amanda ağlıyordu. Yumuşak, tiitimsi, sevgili Amanda tabaklarla bardakları yıkıyordu ve seramik bir kâsenin kenarında kalmış yumurta sarısını kazırken burnunu çekip hıçkırıyordu.

Jacques ara sıra şarkı söyleyerek onu teselli ediyordu, ona dokunmak ister gibiydi. Amanda kendisine hakaret edildiğini, şurada, göğsünde acısını duyduğunu söyledi.

Jacques, kendisini kimsenin yaralamak istemediğini, olmuşsa bile kasten olmadığını söyledi.

—Evet, evet.

—Ama hayır.

—Evet. Amanda yağlı ve terli yüzünde gözyaşlarını sildi. Evet. Dinlemediler, gevezelik ettiler, yediler, içtiler, kendisi Aşk'ı terennüm ederken...

Jacques oradaydı, şaşkın, düşüncelerindeki bölünmeler, tahliller, parçalanmalarla büyük Beyaz Şef, Amanda'nın sarsak omuzlarını okşamak istedi. Amanda mağrur bir edayla başını kaldırdı, evyenin kenarına, Roland'ın ayak bileğinin beş on santim yanına koca karnını dayadı.

Roland topuklarıyla tahta dolap kapaklarına ritmik darbeler indiriyordu. Az sonra Jacques hakarete uğramış hizmetçi kadının önünde diz çökecek ve yüzyıllardır yerlilere çektirdiklerimiz için tövbe edecekti, az sonra eteğinin ucunu ısıtacak ve tam o sırada Amanda'nın üç kızkardeşi, balıkçı kocalarıyla içeri girecek - Amanda sakinleşmeye çekti.

“Neden ağlıyor,” diye sordu kapı aralığından bakan Charlotte ve “içecek sıcak bir şey var mı?” diye devam etti. Charlotte patiska mendilini uzattı ama Amanda istemedi.

“Jacques ücretini artırdı, sevinçten ağlıyor,” dedi Roland.

—Pis herif, diye çıkıştı Jacques ve bulaşığı kurulamada Amanda'ya yardım etti.

Ada'ya geldi dört gün olan Charlotte, Radyo-Televizyon Enstitüsü'nün en güzel metin yazarıydı. Güneye bayılıyordu, kimsenin bayılmadığı kadar. Roland elini tuttu onun ve odaya götürdü; bu arada, Jacques 'in nemli bezle Amanda'nın gözlerini sildiğini görecektir kadar vakti oldu. iyi niyetli insanlar, ne kadar mutlu!

LABRADOR

“Yanıma gel,” dedi Sabine ve Roland söz dinledi. Charlotte onu izledi. O ilkbahar, Sabine, Servaes’ten boşanmak istedi. Nafakayı saptamıştı ama bunu tartıştıkları sırada (Sabine “karar anında” diye kıkırdıyordu) ne yüzden ayrıldıklarını unuttular ve Londra’da bir hafta sonu geçirdikten sonra haftada bir kez yatmaya başladılar ve Sabine, *After all* çok şeker, dedi.

Londra’da Luigi’deki tıknama faslı sırasında, Servaes köpeğinkine benzer gri bakışlarıyla uzun uzun seyre dalmıştı karısını. “Gerçekten de Sabine bundan sonra hiç yemeğe çıkmayacağız, yatakta hiç gevezelik etmeyeceğiz, hiç sevişmeyeceğiz öyle mi,” diye sormuştu. Sabine sıçramış, “Hayır olamaz, asla, hayır,” demişti.

Sabine mekanik bir hareketle elini Roland’ın dizine koydu (Charlotte’u kudurtmak için mi?) ve “Neden önceki gibi tartışmıyoruz? Eskiden birbirimize anlatacak o kadar çok şeyimiz vardı ki, günlerce konuşurduk. Oysa ancak otuz yaşındayım,” dedi. “Haydi, haydi,” dedi Charlotte.

Gülüşmeler, mırıldanmalar, miyavlamalar, davetlilerin keyfi yerine geldi, yerlinin davulunun sesi daha güçlü çıktı.

Wabe’nin Kuzey Afrika’dan getirdiği nesne içilmekteydi; sesler birbirinin üzerine bindi; geceyi geçireceğiz; tanımak değil anlamak; bekleniyor, gülünüyor. Düşüncenin tek bir kırıntısı yok, sadece bir iç gıdıklaması.

Çalgıcılar tek kelime etmeden, gazete kâğıdına sarılmış yiyeceklerle gittiler ve Jacques, Servaes’in teknik yardımı ile gül kurusu duvara projektörü çevirdi, cep kitaplarıyla dolu etajerlerin arasında bir ışık lekesi görüldü -aaah- kenarları küflenmiş, örümcek ağı pembe bir dikdörtgen. Tıkırtılar. Küçük haçlar, sayılar, siyah fon üzerine açık renk harflerle yazılmış *Nyhavn Productions Present Peps Love*. Muazzam bir park, soluk bir güneş, çakıllı bir yol, beyaza boyanmış oymalı demirden bir sıra ve gezinen otuz beş yaşlarında bir kadın. “Otur lady,” diyor Hofman ve kadın söz dinliyor. Kadının saçları açık sarı, dalgalı, uzun bir boyun, neredeyse saydam plastik bir yağmurluk, tokalı ve kare topuklu ayakkabılar. Bacak bacak üstüne atıyor, üzüntülü ya da rahatsız, hava buz gibi, ince köylü yüzü üzüntüye benzer bir ifade taşıyor, titriyor, dudaklarını ıslatıyor, sıranın üzerinde yanlamasına oturuyor, çorapları düşük, dizinin tam üstünde iki küçük yağ torbası. Aaaah. Öne eğiliyor, Hofman havlıyor ve hanım kibarca (cezalandırır ya da korur gibi parmağını sallayarak) iki patisini bankın üstüne koymuş küçük bir köpekle konuşuyor. Köpek el hareketini izliyor ve ısırır gibi yapıyor. Kadın onu tam kulaklarının arkasından okşuyor, sonra gözlerinin arasındaki kıvrıkcık kılları kaşıyor. *Yakın plan*: Köpeğin ağız alabildiğine açık. *Geri planda*: Köpek gidiyor, umursamaz, dikkatini otuzlu yılların fötr şapkasını giymiş bir adam çekiyor. Kadın sıradan ayrılıyor ve eliyle birine veda ettikten

sonra bize doğru geliyor, yavaşça ama çaresiz, solgun, pudralı, cellatsı suratında öfkeli bir ifade, ıslık çalmaya çalışıyor, yanakları çökmüş, büzülmüş, kör edici bir parıltı, ağaçların geniş tepeleri ve üst üste binmiş titrek yaprakları, izleyiciyi şaşırtıyor, açık kahve lekeli kurşuni bir gökyüzü, kamera aşağıya doğru kayıyor, kadın yine orada, oturmuş, şimdi daha neşeli, daha genç, dinlenmiş. Köpek, sıranın oymalı ayağına bağlanmış, köpek gitmek istiyor ama kocaman, makas işareti yapan siyah eldivenli bir el tarafından parlak tüylerini kesmek ister gibi durduruluyor. Şaşkın köpek deri parmakları kokluyor, başparmağın yağlı kısmını ısırıyor, yağlı deriyi çekip çıkartıyor ve Désirée'nin kemikli parmaklarını uzun uzun yalıyor, sadece projektörün tıktırtısı ve Roland'ın tam yanında duran Sabine'in ağız şapırtısı duyuluyor; giderek bindirme görüntünün üst tarafında, kraterlerden ve örümcek ağlarından oluşan bir alanda Désirée'nin eli (altın kalpli yüzüğü ile) köpeğin başını koyveriyor, köpek azıcık ısırılmayı sürdürüyor, Désirée kelebek kanadı kadar hafif bir darbeye burnuna vuruyor ve kemikli, genç (yirmi iki yaşında) erkek eli inip, plastik yağmurluğun açık yerinden giriyor, göğsüne dokunuyor, iki gergin parmak alttaki kabarıklığı kaşıyor, yavaşlıyor, Désirée'nin yüzü, mavi-siyah saçları, düzgün çizilmiş kalın kaşları (burnun üzerindeki kıllar ile -"Hayır, oramı tıraş etmek istemiyorum!") arasından doyumsuz ve boş bir bakış görülüyor, Roland'a kaçamak bir bakış fırlatıyor... sonra başparmak ile işaret-parmağı meme ucunu mıcıkliyor, radyo ya da TV düğmesi gibi çeviriyor, cilt büzüşüyor, parmak ucu memeyi eziyor, küçük pembe silindir büzülüyor, aniden diriliyor, gıdıklanıyor, daha düzenli biçimde mıcıklanıyor, daha hızlı darbelerle bir inip bir çıkıyor, izleyici ister istemez yukarıya doğru sarmal bir hareket izliyor, içine kar yağın, her zaman harekedi yaprak yığınınna doğru. Eski bisikletin uzaktaki tıktırtısı kesiliyor, bir soluklanma sessizliği, çok parlak bir ışık, sonra gülüşmeler ve öksürmeler.

Jacques (bunu beşinci kezdir anlatıyor) *Pets Love*'ı katalogdan sipariş etmiş, Schwarzweiss, 30 dolar, 60 metre, 8 mm, *Labrador ile Oynayan Kadın*.

Sevecenlikle *Labrador* deniliyor. Alaylı bir bıkkınlıkla. Kapıda patırtı var, kavga, bağrış çağrış, küfürler.

Wabe'nin kaptanlarından biri olan Chico, süvari otoritesi ile, güvertenin tepesinden denize bir kova sabunlu su atarcasına, çalgıcıların en yaşlısını odanın ortasına fırlattı, sonra da gidip onu kaldırdı ve bir kulağından kavrayarak ayakta tuttu. Trampetçi olan adam terbiyeli biçimde gülümsemeyi sürdürüyordu. Amanda'nın, Herbert-Jan'ın ve Ian'ın haykırışlarına bakılacak olursa, bir küçük yoğurt kâsesi çalmıştı. Dahası, oradan hiç ayrılmamış, herkes yalnız kaldıklarını sanıp kendini güvende hissederken, filmi izlemişti.

Ananaslı yağsız yoğurt. Yüzde elli daha az kalori. Amanda kâseyi gösterdi, işte. Röntgencinin, hırsızın üzerinde bulmuşlardı. Ada'nın ezik adamının üzerinde. Ve Ada'nın işgalcileri, Kuzey'den gelmiş olanlar, Ada'nın ekonomisi ile uğraşan Beyazlar kızmışlardı.

Sabine uyuşuk bir sesle, "Bu adam zayıflamak istiyordu, bu yüzden rejim yoğurdunu çaldı. Oysa yanılıyor, zayıflaması olanaksızdı!" dedi. (Çalgıcı çiroz gibi zayıftı sadece ufacık karnı çıkmıştı.)

Jacques başını merhametle salladı. Bunu yapmayacaktın Ferri. Ferri gülümseyerek evet diye işaret etti ve bir saat önceki şarkısını sürdürürcesine, soru soran bir tonda "*Sorrysorrysorry?*" diye şarkı söylemeye başladı. "Oysa sana paranı vermiştim Ferri. Hem de iyi para. Anana ve çocuklarına yetecek kadar."

Sorrysorrysorry ve Sabine, Roland'dan saniyenin ufacık bir bölümünden önce, doğuştan dolikosefal yerlinin bir açıklama yapıp özür dilediğini gördü çünkü yerli elini bacağının iç kısmına götürerek balık pulu ile saman ya da deve tüyü yapışmış, siyah keten pantolonunun içinde utanç

verecek kadar kabarık nesnenin yanına götürerek kaşımıştı.

- Patlayacak, dedi Hofman.

-Vay kanına! dedi Sabine, niteliksiz yazar, saf kız. Kınalı Orphée, çene çalarak Jacques'a bilgi vermek istedi, yüzü, yakaran, sızlanan bir hal aldı. Jacques da işverene özgü bir gülümsemeyle, siyah çizgili pembe resmin kaybolduğu noktayı gösterdi ve omuzunu, elini, kalçasını, hırıltısını oraya yöneltti.

“Anneeeeeee.”

—Hayır, dedi Jacques adamı kapıya götürerek. Annen değildi, şimdi git. Aynı hareketle Amanda'nın ıslak elinden yoğurt kâsesini aldı ve ev sahipliği eleştirilmiş de daha birşeyler yapması gerekirmiş gibi kaygılı, geri geldi. “Pekâlâ,” dedi Jacques. “Halloldu. Onlara kızacak halimiz yok.”

—Kaldı ki, diye ekledi Servaes, yoğurdu şampuandiye kullanacaktır.

BAHÇEDEKİ CHARLOTTE

Bahçede Charlotte'la, insan boyu kaktüsler, nergisler, palmyeler, atalarının mezar taşları arasında, yerlilerin dolunayda “Hislerini saklayabilen insanın şerefine, tahmin edebilen insanın şerefine” diyerek tükürdükleri küçük çeşmenin önünde, tiz seslerin duyulduğu (orada da bir gardenparty vardı ama yerlilerinkiydi) Fareler Adasındaki görülmekten çok görüldüğü sanılan uzaktaki hayalin önünde, zincirini hızla çeken ve yeri eşeyen eşeğin karşısında, Roland bahçede Charlotte ile yürüyor ve yeniden Charlotte'un elini tutuyordu. Yanı başında oluşunun kendisini nasıl heyecanlandırıldığını ve isteklendirdiğini (üç haftadır kimseyle yatmamıştı) fark etsin istemiyordu. Charlotte'un parmakları avucuna gömülmüştü, Roland'ı durmaya zorladı. Roland bir tablet çikolata istiyordu ve yalnız kalmak istiyordu; Steinbach kâğıdı üzerinde bir karakalem istiyordu, deniz, dergiler istiyordu, dayanılmaz yalnızlığa sığınmak istiyordu. Charlotte onu bırakmıyordu, başını çevirmesi gerekiyordu. Gözkapağının üstü fildişi, altı menekşe rengi peargloss-fluid makyajı altında pek yapay biçimde parlayan genç sıcak ve neşeli gözlerine şaşırıp kaldı Roland.

“Benim labradorum musun,” diye sordu Charlotte. Bu akşamlık.

Hım hım.

Belki.

Pöh.

Bilmiyorum.

—Göğüslerim daha büyük.

—Kimden?

—Kim olduğunu biliyorsun.

—Aha!

Wabe, denize çakılmış, hemen yanlarındaydı. Villadan bahçeye sıcak, güven verici, gönül doyurucu bir patırtı yayılıyordu.

Daha da gencim, dedi Charlotte. Kuşkusuz ondan en az iki yaş küçüğüm. Ama önemli olan bu değil. Öyle değil mi? Seni hoş buluyor mu?

—Kim?

—Kes! (Charlotte öfkeyle küçük topaz topçuklardan yapılmış kolyesini ısırıldı) ve Roland, birbirlerini omuzlarından tutarmışçasına bir sedirin üzerinde yan yana oturan ve birbirine benzemeyen, biri kemikli öteki belli belirsiz etli - *Bebek tombulluğunda* - daha kare olan iki yüzün

şu anda aynı şeyi istediklerini her yanı ile hissediyor, biliyordu. Charlotte daha açıkça, daha utanmazca ve Daisy daha gizliden ve karşı koyarak, kendisinden aynı şeyi istiyorlardı, belki de bir arada aynı büyük yatakta, birlikte korkarak, birlikte aşağılanarak. Kendisi de biraz sonra ortalarında, bir sandviçin eti gibi.

“Ben senin Daisy’ni hoş bulmuyorum,” dedi Charlotte, “belki de Yengeç burcundan olduğu için.”

—Ya sen nesen?

—Aslan, dedi Charlotte. Göğüslerini öne doğru çıkarttı, 1930 kasımpatıları serpiştirilmiş organze giysisinin içinde parlıyorlardı.

—Ben hoş buluyorum, senden daha hoş.

—Benden mi?

—Senin beni hoş bulmandan çok.

Charlotte onun kulağım yaladı, içine soğuk hava üfledi, çenesi açıldı. Kediciğim, bebeğim, papağanım, çöl

aslanım, diyordu. Rus Çariçesi Katerina Potemkin’e.

Charlotte’un sütyeni esnek, kenarları derisine iyice gömülmüş, parmak sokmaya olanak yok.

“Kaldı ki Daisy gebe,” dedi Roland.

—Ne?

—Benden değil.

—Nasıl olur? Delirmiş! Çocuk aldırılı dört ay oldu.

—İhmalci.

—Pöh!

—Sanırım .bu gibi şeylere dikkat etmeyi burjuvaca buluyor.

Daisy aralarında bir soğukluk oluşturuyor. Charlotte ekipteki yabancı, çirkin, küçük ördek oluveriyor yeniden. Kayalık bir adaya tesadüfen çarpmış ikinci sınıf biri. Ötekilerden çok daha az ücret alıyor. Daha kurnaz olan yaratıcı takımın hoşgördüğü biri.

“Belki de senin Daisy’ne yapay dölllenme yapılmıştır .”

—Benim Daisy’m, dedi Roland alaylı biçimde. Şahinler tükenmek üzere. Terbiyecisinin eldivenli bileği üzerinde duran erkek şahin isteklendiriiir, acele sperması alınır, ince bir kamışla gümüşümsü saydam akıntı, dişinin yumurtalıklarına aktarılır.

Çevirim yazmanı kız ile yaşlanmakta olan dekoratör birlikte terasın ışıklarına doğru yürüdüler. Sinekler, böcekler, sivrisinekler, kertenkeleler.

“Günther Sachs’a benzediğin anlar oluyor,” dedi Charlotte.

İçeride, Hofman bir Venedik aynasının yanına oturmuş, arada bir saçını düzeltiyordu, deniz, pencere bölmelerinin arasından küçük tablolarla bölünmüş gibiydi; yukarıda süttten bir gökyüzü ve donmuş bir deniz ve donup kalmış *Wabe*, uzakta, kıyıların orada, *Atlanta* ve *Mary* gemileri.

Chico, kocası Ian’ı sakinleştiriyor. Ian’ın başına korkunç bir şey gelmiş, şu anda kemiklerinin eridiğini hissediyor. Bunu önce ayak parmaklarının tırnaklarında hissetmiş, tırnaklar ipek kâğıt gibi esnekleşmiş. Şimdi de göğsüne birşeyler oluyor: “İçim kumlaşıyor gibi!”

Chico onun şakağını, pembe ve yuvarlak yanağını öpüyor.

— Yok canım, benim küçük gezginci güvercinim.

—Ama hissediyorum!

—Yok, evimin erkeği!

—Yutkunurken dişlerimin arasında sanki kum var, gıcırıyor, bronşlarımda da bir avuç kum.

Yumruğunu ümitsizce sol gözüne bastırıyor, bastırmanın etkisiyle lensi düşer gibi oluyor.

—Sinemaya gitmek istiyorum. Gerçek bir film. Peter Fonda'nın oynadığı.

—Ya Alain Delon, hayatım?

—Eveeeeet.

—Sinema yok, Diana.

—Öyleyse bir başka adaya gideriz.

—Hiçbir yerde sinema yok Diana, hiçbir yerde.

lan hıçkırıyor, garip sesler çıkartıyor. Sabine, “Kes!” diye bağırınca, Chico ona takılmayı kesiyor.

Sabine, kara günlerinin kızkardeşi.

Eskiden Sabine, haftada iki kez Hofman'ın apartmanının önünde gizlenir ve içeriye kiminle girdiğini gözlerdi. Bir gece, kapısının paspası üzerinde, içini çeke çeke kalakalmış, komşular polis çağırmışlardı.

Charlotte dumanını iyice içine çekerek sigara içiyor.

“Gidiyor musun,” diye sordu.

Roland evet diye işaret etti.

“Gitme.”

Odada *Power to the People* söylenmeye başlandı. Roland, Charlotte'la terasa çıktı, havada hanımeli, ot, yaprak ve yanık odun kokusu vardı.

—Bir şey itiraf etmem gerek. Küçük bir sır.

—Ne?

—Her ne kadar bu, ikimizin sonu demek olacaksa da, dedi Charlotte.

—Ama bir şey başlamış değil ki bebeğim.

—Benim için bir şey başladı. Gülme.

—Gülmüyorum.

—İçlerini doldurdum.

—Neyin? (Yerli kadınların saçlarıyla doldurulmuş şilteler mi?)

—Bunun.

Charlotte gözlerini kapattı, gözkapakları küçük gümüş beneklerle açık maviye boyanmıştı.

“Tutabilir miyim?” Roland göğüslerini avuçladı, usulca yokladı.

—istediğin kadar sıkabilirsin.

—Belli olmuyor, dedi Roland. Tebrikler.

—Hofman'ın çorapları, iki çift, dedi Charlotte kıkırdarak. Sonra ciddileşerek, “Artık biliyorsun,” diye ekledi. Roland, salınarak yürüyüp giden vücudu izlemedi.

Havada kanat sesi. Tepelerden b uhar çıkıyor.

Jacques evin simgesinden çıktı. Geniş hasır bir şapka giymişti, fosforlu tüyleri olan bir şapka. “Azgınlığım üzerimde,” dedi.

—Boğa gibi.

—Tam anlamıyla küçüğüm.

—Kimin değil ki?

Jacques kendini, tedbirli, hassas Roland’ın yanına bırakıverdi. Fısıldadı: “Çalılıkta Charlotte’u duydum.”

—Kiminle?

—Hayır, öylesi değil.

—Ne peki?

—İşiyordu. Bir işçi gibi. Hayır, bir kısrak gibi. Görmek isterdim. Marie bakmama asla izin vermezdi. Asla.

—Talim etseler, erkeklerden daha uzağa işeyebilirler . Bir püf noktası var. Sıkmaları yetiyor, sıkmaları ve...

—Kes! diye haykırdı Jacques.

Jacques’in gözleri kanlanmıştı. Kontaklensleri en pahalı cinsinden yumuşak ve gözenekli plastiktendi. Her gece onları sıcak tuzlu suya koymak gerekiyordu. Onca iyi yemek pişiren, ona karşı o kadar iyi olan ve günün birinde, canım, üzgünüm, benim çay fincanım değilsin, diyerek onu terk eden Marie’nin yasını tutuyordu.

—Kusura bakma Roland. Ne diyordun? Sıkmaları ve...

—Boş ver.

—Sözünü kesmek istemedim.

—Boş ver.

—Zaten... Belinden yukarısını salladı, burnunu karıştırdı, öne doğru eğildi, şapkası dizlerinin arasındaydı, şapkası ayaklarının üzerine düştü, kemikli parmaklarının üzerine. Uyuyakaldı. Çevrede kuşlar ve sivrisinekler vardı.

İNTİKAM ŞENLİĞİ

Hofman, sabahın erken saatinde, daha doğrusu kendisi için erken sayılacak bir saatte, gözünü açtı, zor bir şeydi çünkü gözkapakları yapışmış durumdaydı. Saati görmeye çalıştı, Sony çalar saatinin üzerindeki ışıklı rakam dizisine baktı ama kül rengi bir kutudan başka bir şey görmedi.

Kımıldayamıyordu. Yatağa yapışmış bedenini bir zar tutuyordu, şaşırdı, dizini oynattı. Hareket edebiliyordu. Bir yırtılma sesiyle.

Hofman boş odada “Bir daha asla” diye söylendi. Başını salladı. Baş ağrımıyordu, ağzı çiriş çiriş değildi. Vücudunun çevresine bir çimento torbası, kartondan bir çadır oturtmuşlardı. Bekledi, kalkmaya yeltendi ama önce gün ışığına biraz alışmak istedi.

Aniden, ateş basması. Kaşlarında yakıcı bir acı. Lekeli ve çamur rengi çizgileri olan çarşafı itti.

Bütün vücudu, içeriden yanarcasına kaşınıyordu. Kızarmış yüzünü kaşdı, yanağından bir şey yastığın üzerine düştü.

Hofman haykırdı. Kimse yanıtlamadı.

Sonra, bakıldığında lambanın ışığı yanmasın diye Sonia tarafından yanlamasına konulan yatağın karşısındaki Venedik aynasına baktı, çıplak gövdesini gördü, kendi bedeninden başka bir beden, zenci bedeni, sarımtırak kahve, omuzlarda ve göğüste pıhtılaşmış kan... kendi başı yerine kahverengi kabuklardan oluşan bir başlık!

Hofman bir küfür savurdu ama daha çok acı bir haykırışa benziyordu. Bütün vücudunu kurumuş dışkı tabakası kaplamıştı. Ayak parmaklarının arası, koltuk altı, bacakları bokla sıvanmıştı. Dışkı saçlarını ve kulaklarını yapış yapış etmişti. Kanguru gibi iki-üç sıçrayıştan sonra duşa ulaştı, yarım saat küfrederek duşta kaldı ve fazla ince, fazla ılık akan suyun altında sızlanıp durdu.

“Sonia, Sonia!”

“Bir helikopter bile gerekse, onu ölü ya da diri bulacağım!” diye haykırdı.

Toledo Barı'nın terasında, yüzünü ekşiterek bağıırıyordu. Bütün Ada sözlerini duymuştu. Alman çocukları ona *der Dreckkönig* diyorlardı: Bok kralı!

İki gün sonra bile “Onu böcek gibi ezeceğim, o kaltağı !” diye bağıırıyordu, çünkü hâlâ dizinin çukurundan ya da kulağının ardından bir bok kabuğunu çıkartması gerekiyordu.

Ortaya iki görüş atılmıştı. Bazıları, o gece toplanıp Hofman'ın evine plastik torbalarda taşınmış eşek boku olduğunu düşünüyordu. Diğerleri, yerlilerin dışkısı olduğunu, bunu bir hafta süreyle intikam şenliği için topladıklarını söylüyorlardı.

“Ona ne yaptım,” diye sordu, Hofman. Gerçekten de çökmüştü.

“Sarhořtum ve o gece canım istemiyordu, bu suç mu yani?” (Sabahın erken saatlerinde, Sonia’nın ailesinin komşuları ve tanıdıkları, anlaşılmaz dualar ederek, Hofman’ın evinden içeri sızmışlardı. Yatak odasında bir daire oluşturmuşlar ve rahibe Sonia, göğsünde, beyaz ve parlak bir kâseye benzeyen plastik bir torba tutarak yatağı yanaşmıştı. Çırılçıplak olan Hofman, mırıldanır gibi olmuş, dairedekiler nefeslerini tutmuş, Sonia’nın ağır davranışlarını izlemişti. Sonia, orada yatan ve ölümüne zıkkımlanmış olan yabancıyı sıvamıştı. Birkaç yerli genç, adam uyanacak olursa diye, tırtıllı bıçaklarıyla tetikteydi.)

AVÉ REGINA*

Hem çalışılan hem dinlenen tatilin üçüncü gününde Hofman, “Buraya bakın çocuklar, ne zaman karı düzeceğiz,” diye sordu. Parasını pencereden atmak niyetinde değildi, yoksa Madam Olympe’in evine gidebilirdi. Orayı Jacques salık vermişti (tabii kendisi gitmiyordu ama düzenli biçimde turistleri yolluyordu). Hofman kamp kurmuş Alman kızlarını incelemişti, garson Anton’un iki kızını hatta pazar yerinde aşık atan genç yerli kadınları gözden geçirmişti. Ama kafası bununla meşgul değildi, oysa en önemli şey bu değil mi? Erkekliği hiç yakasını bırakmıyor.

Hem çalışılan hem dinlenen tatilin dördüncü günü şenlik vardı, Kurtarıcının annesinin yıldönümü. Öğleyin, Toledo Barı’nın terasının önünden bir kortej geçmişti. Zeytin yeşili kılıkları içinde hava kuvvetlerinden üç subay, at üstünde geçidi başlatmış, dik bakışlarıyla çevreyi taramaktaydılar. Arkalarında on altı kişilik polis bandosu üst perdeden çalmaktaydı. Beyaz gecelikler içinde onlarca öğrenci, deniz yosunundan yapma taçları, müziğe uygun olarak sallamaktaydı. Gözlerine takılmış at gözlükleri yüzünden çevreyi göremeyen dört eşeğin çektiği bir arabanın üzerinde, herhalde ölü olan ihtiyarlar, bağlanmış ve gri torbalara sarılmış durumda yatıyorlardı. Kalplerinin üzerinde kırmızı bir yıldız sırtlarında orak-çekiçli kaba bir giysi vardı. Üzerlerine mitralyözünü çevirmiş kırmızı suratlı bir dev, ölümlere saygı göstermekteydi. Gümüş ve bakır madalyalarla süslü bir kuşak takmış olan bu dev, Velimir idi. Ada’nın ağır siklet şampiyonu, Anton’a göre altın kalpli çocuğu. Anton’a göre, o kadar iyi olmasaydı, bir meslek sahibi olurdu.

Arabanın arkasından bir havari ya da bir şehit geliyordu- Açık sarı bir peruğu ve boynunda kırmızı çizgiler vardı. Üzerinde bir çekiç, bir kerpeten, bir sünger ve muazzam çiviler bulunan bir tepsi taşıyordu.

Onları, düzensiz ilerleyen on altı yaşlarında çocuklar izliyordu. Ellilik bir akela’nın büyüleyici kanat çırpınışları altında ilahi söylüyorlardı. Şarkı tınıyor, yükseliyor, akela da kişneyerek ilahiye katılıyordu. Bunun üzerine zafer arabası boy gösterdi. Ada’nın ender traktörlerinden biri tarafından çekiliyordu.

Ellerini yıkamakta olan Pilatus, cüppeleriyle tüccarlar, çırpınan bir horozu yakalamış olan Pierre, çok büyük ve çok parlak altın paralar saymakta olan Yahuda ve küçük bir basamağın üstünde öfkeli, sakallı ve peruklu çocuklar tarafından hakarete uğramış İsa ortaya çıktı. İsa, üzerine gelmelerini engelliyordu, ara sıra plastik yapraklarla saldırganlara vuruyordu. Çiroz gibi zayıf bir çingeneydi İsa’yı oynayan, parlak siyah saçları vardı ve tepesine küçük demir çubuklardan bir hâle kondurulmuştu. Bazen acı çekiyor ve çizik ellerini yüreğinin üzerine koyuyordu. Eskimiş tenis pabuçları giymiş, kafasını kına kızılı bir peruğun altına gizlemiş otuz yaşlarında bir Maria Magdalena yatıyordu. Ara sıra oğlunun omuzlarını sevgiyle okşayan İsa’nın annesi, zayıf, siyah saçlarını mavi bir eşarpla örtmüş genç bir kızdı. Prusya mavisini keşmir kazağı, ara sıra sarındığı çarşafın arasından gözüküyordu.

Roland bu görüntüyü bozdu, Hofman’ın kazağı daha sonra ortaya çıkacaktı , ve çarşafı bedenine sarmakta olan İsa’nın annesini oynayan Sonia’nın birden buz kesildiğini görecekti.

Zafer arabası terasın önünde durdu. Uçuşan sesler, hızlanan heceler, akela'nın ateşli tenoru.

“Onu, işte onu istiyorum,” dedi Hofman.

—Hangisini?

—Oradakini, başı eşarplıyı.

—Marie-Madeleine'i mi?

—Asla! Bakireyi, Ana'yı.

—Asla elde edemezsin, dedi Servaes.

—Yok canım?

—Evet, evet, dedi Sabine.

—Bu gecedен itibaren, diye devam etti Hofman.

—Bahse girer misin, diye sordu Servaes.

Hofman inanmayanları, iktidarsızları terasta bıraktı ve eşrafın arasına karıştı (zaten onlara benzerdi), cenazedeymiş gibi ağır ağır yürüyen kaptanların, rahiplerin, burjuvaların arasına. Kemikli yapısı ile onların boyunu geçiyordu ama başını eğmişti ve otuzlu yıllara ait yumuşak şapkalı ve beyaz saçlı bir adamla konuşur gibiydi. Ana yolun dönemeçlerinden birinde, tören alayı denize yöneldiği sırada, zafer arabasının yanma vardı ve iştahlı suratını Meryem'e çevirdi.

Akşam, lokantaya onunla geldi. Adı başkaydı ama ona Sonia dedi. Çünkü kendisine Çehov'u hatırlatıyordu. Eliyle belini tutuyordu ve bir mal sahibi gibi, “Sonia,” dedi. “İşte dostlarım!”

—Meslektaşları, diye düzeltti, Servaes.

—Bahtsız arkadaşları, dedi Jacques.

—Haydi canım, sen de! diye yanıtladı Hofman.

—Arkadaş mı, diye sordu Sonia. Daha sonra, para kazansalar bile yabancıların gelmesinden hoşnut olmayan babasından, balıkçı ağabeylerinden söz etti. Hofman kibardı, belli belirsiz gülümsüyordu.

“Nasıl beceriyor,” diye sordu Servaes, öfkeyle.

“Yapmak zorunda,” dedi Jacques. “Yapmak istiyor.

Yapabiliyor. Öyle olunca da işleri yürüyor.”

—Ama seninkiler yürümüyor, değil mi canım, diye sordu ağzı pirinç ve kalamar dolu olan Sabine.

—Hayır, dediler aynı anda, Jacques ve Roland.

BİR EKSİK VAR. KİM?

Bu hem çalışılan hem dinlenen tatilde, çalışma söz konusu değil, bu her gün daha belirgin biçimde ortaya çıkıyor. Bazen, Servaes'in yüzü allak bullak; normal zamanda da sarkık ve horlayıcı yüz çizgileri uğursuz bir hal almış: "Size olduğu kadar kendime de kızıyorum!" diyor. "Vay canına! Ne de kokuşmuşuz, ne kadar da Avrupalı'yız." Lokantada kimsecikler yok. Sabine ve Hofman, kutsal metinleri mırıldanıyorlar. Sabine, Veronique rolünde, her şeye karşın isteklenebiliyor, kırık bir sesle, "Usta! Usta!" diye cıvıldıyor ve Hofman yanıtıyor: "iyi, yine ne var?"

—Metinde bunlar yok, diye söylendi Servaes.

Sabine, üzerinde ıstakoz resmi ve Hotel de Paris yazısı bulunan peçeteyi açtı. *Usta!* Eğildi, dilinin ucunu gösterdi, yüzünde tarifi zor bir acıma ifadesi belirdi, Hofman'ın alnını peçeteyle sildi, yüzünün kalıbını çıkarttı.

"Lanet olsun," diyerek peçeteyi ve Sabine'in elini itti Hofman. Ne demek bu? Veroniquean peçetesinde sarımtırak lekeler vardı. Çocuk kakası.

"Lıklık!" Hofman oburca Pepsi'sini içiyordu. Bakışları kötü.

"Bak sen! Tuhaf," dedi Sabine, düşünceli düşünceli, iki parmağı arasında tuttuğu peçeteyi, koşup gelen yerliye verdi.

Tuvalete giderken, kuşkulu bir tavırla arkasına baktı. Serva es homurdanarak yokuşu çıktı. Dosttan ve kadından kaçıyordu.

"Ah, isteseydim," dedi Jacques.

—Nasıl? Neyi?

—Daha gençken ve Sabine gelip bende kaldığında, Servaes kuklacı kızla yaşadığı sırada... ama Servaes'i kırmak istemiyordum, anlıyor musun? Anlamıyor musun?

—Ha ha! diye yanıtladı, Roland.

Jacques, canı sıkılmış göründü. Sonra da "Hakkın var," dedi. "Servaes yüzünden boşvermiş değildim. Ona boynuz taktırmak hoşuma bile giderdi."

—İstemeyen Sabine miydi?

—Hayır, hayır, dedi çabucak Jacques.

—Öyleyse ne?

—Hep aynı şey, dedi Jacques.

Roland burnunun on beş santim ötesinde, sıkılğan gülüştü yabancıyı gördü. O bir aynaydı. Aynı işkence, aynı utanç.

Birlikte dışarıya baktılar. Yerli kadınlar önlerinden kayar gibi geçiyordu, kel kafaları kabaca bağlanmış ya da yırtık eşarplarının arasından parlıyordu.

Arkada: palmiyeler, tepeler. Yandaki pencereden, şordu ve dağ ayakkabılı askerlerin çadırları görülüyordu. Kara kumun üzerine çömelmiş, küçük bir halının üzerinde aşık atıyorlardı. Arkada: kuleler, kamyonlar ve önünde hasta askerlerin iskambil oynadıkları Kızılhaç çadırı vardı.

Kum sinekleri, onların cinsel organlarına yumurtalarını bırakmışlar. Kansızlık, çıbanlar.

Leon de Leon gelip kapı aralığında durdu, Servaes'e yol verdi. "Ah dosdarım," dedi. Oturduğunda sakın davranışları yok oluyor ve kötü, gergin bir hava saçıyordu. Birini bekliyordu. Misere de gözücuyla yabancıları süzerek arkasına geçti. Misere, bir et torbası olan çıplak ayağını, alçak, cilalı çam masanın kenarına dayadı. Bir sigara sardı, yabancıları selamlamadı, onlarla tanışmayı reddediyor.

Leon de Leon: "Sizi rahatsız etmek istemezdim, ama bize yapılan ihbara göre, sizin gruptan sayılabilecek biri kayıp. Genç bir kadın. Ailesinden izin almadan çıkmış ve nerede olabileceğini kimse bilmiyor."

—Kim, diye sordu Servaes. (Biliyorum, adı dilimin ucuna geliyor.)

—Adına Sonia dediğiniz genç kadın, dedi Leon de Leon. (Biliyordum.)

—Burada değil, dedi Jacques.

—Farkındayım, diye yanıtladı Leon de Leon... Dostlarım, bugün öğleden sonra uyumadım.

—Biz de uyumadık, dedi Hofman. (Hofman, nasıl alırsan diye düşündü.)

—Belki bana yardımcı olursunuz, dedi Leon de Leon. Misere yaktığı sigarayı ona uzattı. Hanımeli kokusu masanın üzerinden yayıldı.

Leon de Leon içini çekti, derin bir nefes aldı, şüphelilere baktı.

Jacques: Kırışmış tuğla kırmızısı bir alın, Ada'da daha on iki yıl kalsa, asla esmerleşmeyecek, bıyıkları asker kesimi, dişler düzgün, kaşınmayan omuzunu kaşıyor.

Sabine: Kaygılı, çünkü onu şaşırtan bir konu var, Ay ve kadınların Zodyak işaretleri ile sürekli ilişki kurduğundan her şeyi bildiğini sanıyordu.

Servaes: Onuru kırılmış, ayak bileğini ovuyor, ortopedik pabuç giymek zorunda ama bu sıcak ülkede olmaz.

Ben Roland: Matrak geçiyor, çünkü Hofman sıkışık durumda.

Hofman: Soruların sadece kendisine yöneldiğinin bilinci içinde, korkudan ölmüş ama erkekliğe kondurmuyor.

—Onu bugün gören var mı?

—Hayır.

—Sen, onu en son ne zaman gördün?

En son mu, dedi Hofman ve Tuschenbach gibi *düşünceye* daldı, başı önüne düştü ama iki kat gıdı oluşturacak kadar düşmedi.

—İki ya da üç gün oluyor, dedi dalgın dalgın.

—Nasıldı?

—Ben çok iyiydim.

—Sonia demek istiyorum.

—Ha, Sonia, sanırım neşeliydi.

—Senin yanında olduğu için mi? Leon de Leon en ufak alay belirtisi göstermiyordu.

—Belki de. Benimle olmaktan hoşlanan insanlar var.' Boğulmuş olabilir mi, diye sordu Komiser.

—Hepsi birden sıçradı:

—Neden? Hayır... Kim? Sonia mı?

Servaes: Yunus gibi yüzer.

Sabine: Ne de olsa balıkçı ailesinden!

Jacques: Balıkçılar yüzme bilmez şekerim.

Hofman: Asla!

—Ada'daki günlerinizin kötü geçmesini istemiyorum, tam aksi, bizi ziyarete geldiğiniz için çok memnunuz, ancak Piskopos kesin talimat verdi, olay çıksın istemiyoruz, dedi. (Bir eksik vardı. Ama kim? Roland bilmiyor.)

Bir düşün soğukluğu, çok çabuk aydınlanan bir tan vaktinin anısı, hayalci bir düş. Anımsanan bir tat ve bir koku, ama yerli yerine oturtulamayan...

Daisy gibi: *Désirée* - *Délie* - *L'idée* - *Delice* - *Düşünce*. Sanki insan gülererek uyanmak üzereymiş gibi. Ama henüz değil.

SİZİ ARZULAYIŞIMIN ŞARABI

Misere, Piskopos kesin talimat vermiş olsaydı diye düşündü. Bu yıl en kötü muhbirlik notunu kendisi almıştı, çünkü verdiği iki bilgi noterin ailesini güç durumunda bırakmıştı. Ama Misere bunu nereden bilebilirdi ki, kesin talimat almamıştı.

Misere gözlerini Piskopos'a çevirmeye cesaret edemiyordu. O an, genç bir Berberi'nin, ısırgan ve zeytin karışımı bir sıvı ile sıvıdığı yaşlı bir meleği andıran Piskopos'a.

Uşak da Piskopos'un beyaz saçlarını fırçalıyordu. Bacakları arasına sıkıştırdığı ekose sabahlığından buharlar çıkıyordu.

Piskopos kimsenin gözlerinin içine bakmazdı. Misere'in sağ omuzuna gözlerini dikkatle dikti.

“Başka ne var,” diye sordu, Piskopos. Tarih öncesinden kalma ensesi buruşuk, yayvan ve ezikti.

“Kapılarını kilitliyorlar,” diye yanıtladı Misere. “Panjurları da kapatıyorlar. Tuhaf olanı da bu. Çünkü kendi evlerinde, Hollanda'da, Belçika'da, İsveç'te böyle bir şey yapmıyorlar.”

Piskopos omuzunu ovan spatulaya benzer parmaklara kendini utanmazca bırakıverdi.

“Bazen Tanrı'dan küçümseyerek söz ediyorlar,” dedi Misere. Hemen ardından da,
—Özellikle Çile'yi oynadıklarında, diye ekledi. —Demek oynuyorlar, dedi Piskopos.

—Evet...

Misere not defterine bir bakış fırlatmak istedi ama cesaret edemedi.

“Tanrı'yı sevmeleri gerekmez,” dedi Piskopos. Uyuklar gibiydi. Buruşuk ve zapzayıf kolu (kas proteinlerinin şekere dönüşmesi), ince beyaz tüylü (erkek hormonlarının aşırı üretimi), fazla yumuşak karınlı (yağa dönüşen şeker) bedeni, masajın baskısı ve yönü doğrultusunda kıvrılıyordu.

—Aksine, sevmemeleri daha iyi, dedi Piskopos.

—Nasıl?

—Biz de, oğlum, Tanrı'yı fazla sevmemeliyiz.

Misere korktu, Piskopos onu sıkmaktaydı, oksijen eksikliği hissetti, göğsü hızla inip kalkmaya başladı. Misere iç çekti.

—Nasıl?

—Tanrı'yı seven, kendisiyle O'nun arasında tuhaf, hatta yersiz bir ilişkinin var olduğunu sanır. Biz sadece Yüce Efendimiz'e şükretmeliyiz.

—Ona inanarak, övle değil mi. diye sordu Misere.

—Elbette. Peki ya yapay burunlu?

—Hofman mı?

—Evet, Hofman.

—Tehlikeli.

—Ay! Genç Berberinin tırnağı kalça kıvrımlarından birine takılmıştı. Piskopos onu sakinleştirip, “Yavaş ol, minik sineğim,” dedi.

—Bir çalgıcıyı dövdü, diye devam etti Misere. Bir dişi kırıldı, dalağı da hafif zedelendi.

—Başka?

—Dinin Yayılması için para toplamaya gelen iki Yavru Kurt’a, usta bir marangozun günlüğü kadar para verdi.

—Daha var mı?

—Evet, diye devam etti Misere. Koç kabilesinden bir kız zor durumda bıraktı. Kızın ağabeyleri adamı suçluyor.

—Kız nerede?

—Kayboldu.

Misere düşündü: İşte şimdi Serafim’in öfkesi üzerime gelecek; beceriksizliğim, acemice ve umursamazca iş görüşüm ortaya çıkmış oldu. Onunla aramıza bir sürü muhbir girecek. Konuşmasını hızla sürdürdü: “Kızın babası dindar bir adam, Koç kabilesini reddetmiş, ama adamı kendi elleriyle öldürmek istiyor.”

Piskopos, Misere’in sağ omuzuna baktı. Misere güç bela tükürüğünü yuttu. Kanser. Piskoposun mühürlü yüzüğünü öptü, yana kaydı, acıyan parmağının ikinci boğumunu yaladı.

—Teşekkürler oğlum, dedi Piskopos.

Misere arka arka giderek kapıya yöneldi. “Acı çekiyorum,” dedi, “çünkü sizden ayrı kaldım, sizi arzularışımın şarabı ile sarhoşum.” (Ayrılık sırasında ya da çöl ateşinin neden olduğu ölüm sırasında okunan dua.)

ÇOCUK ticareti

Gerçekten onun gibi miyim, yüzümün on santim ötesinde yüzünü bana doğru çeviren şu hırçın porno yazarı, şu somurtkan soğuk nevale gibi miyim gerçekten, ayna ve tersinden ben?

Sis sözcüğü gibi. Neresinden baksan aynı: *Sis*. Tersinden de.

Daisy diye seslenmiş ve kız da küçük bir reverans yapmıştı. *The Changeling*'in (Takas Edilen Çocuk) çağdaş (elbette) bir uyarlaması olan *Çocuk Ticaretinin* platosundaydı. Hofman, *de Floref i* oynuyordu (tabii). Suratına sivilceler yapmış, kanca bir burun ve piskopos peruğu takmıştı, bir de gıygıy bir ses edinmişti. Daisy, Beatrice-Joanna idi, arzusunun hedefi. Bir çeşit reverans yaptı, başını eğdi: "Daisy"! Hofman, Roland'ı omuzlarından tuttu ve dedi:

"Ve işte öl-çü-le-mez bir yetenekle testisleri örten Roland'ımız."

Kız güldü. Kaltak ! Ne göğsü, ne kalçası vardı. Şimdiden içten pazarlıklı, yapay, kendini beğenmiş, alaycı, cilveli, boş. Roland yarım ağızla, "Memnun oldum," dedi. Sonra da, "Seni yüz seksen sekiz kere becereceğim, bir yerini patlatana kadar," dedi.

iki gün sonra kız provaya geldi, ihtiyaten bir arkadaşıyla gelmişti.

Çok sonraları Roland, "Benim için ne kadar pohpohlayıcı," diyecekti.

"Hemen üzerine atlayacağımı mı sandın?"

Daisy'nin iç giysileri beyazdı. Teni kaygan değildi. Kaba etleri kâğıt gibi beyaz ve yumuşaktı. Daha sonraları cildinin bu kesiminin ne kadar pütürlü olduğunu fark edecekti, hafif pürüzleri olan portakal kabuğu gibi. Selülit. Kız provasını yaptı, azıcık öne doğru, eğri koyduğu Venedik aynasının karşısında eğilip büküldü, böylece pembe iskarpinlerinin içindeki ayakları gördü. Masa lambasını alıp kalçasına dayadı, fazla ince bacağını ve fazla kalın dizini, Çin modası organize giysisinden uzattı, dans etti, *Seni Gördükçe Daha Çok Seviyorum* şarkısını söyledi. Roland, şaşılacak kadar ince kalçalarını tuttu ve hafif bir sesle:

—Bunları biraz toplamak gerek, dedi.

Kız, Roland'ın heyecanını fark etti: "Bunları mı?"

"Evet, burasını. Kalça kemiğinin yanını," dedi Roland. Kız kahkaha attı.

Daha sonra, Kuzey Denizi'ndeki dış çekimlerde, organize eteği ile suya girmek zorunda kaldı. Parlak saçları başına geçirdiği bir başlık gibiydi. Giysisindeki şakayıklar kan lekelerini andırıyordu. Roland sudan çıkmasına yardım etti. Titreyerek Roland'ın kollarına sığındı, Roland, içmesi için, küçük bir şişe rom uzattı. Kız onu yanağından öptü. Roland sırtını, kemiklerini ovdu. "Isınman için,

dedi.

—Evet, evet, diye yanıtladı kız.

Bir labrador atladı, patileriyle bembeyaz bornozu kirletti, Roland'a havladı ve gelip Daisy'nin kalçasına süründü. "Lütfen git," dedi Daisy.

Ama bunu o kadar hafif söyledi ki, köpeğin duyması olanaksızdı. Daisy engellemedi. Arkaya sıçrayan Roland ayaklarını kaygan kuma soktu, köpeğin cinsel doyuma ulaşırken esnediğini gördü.

YERYÜZÜNÜN KURNAZLIKLARI

Sonia'nın kayboluşu ile ilgili birşeyler yapmalı diye düşünüyorlardı, ama onları Hofman durdurdu, konuşmayı reddediyordu, burnunu karıştırdı (ana sevgisi görmemek), çenesini kaldırıp burnundan konuşarak, yerli Sonia'nın kendisine hakaret ettiğini, Prevert'in dediği gibi unutulmanın karanlıklarına gömülebileceğini söyledi. Göze göz.

Bu nedenle şu anda küçük acı portakalları yiyor ve çekirdeklerini uzağa tükürmek oyununu oynuyorlardı. Kazanan, bir Campari-soda'yı hak edecekti. Toledo Barı'nın önünde bir taksi durdu, şoförü Misere içinden çıktı ve bakkaldan mısır tanesi aldı. Müşteriler çekilip ona yer verdiler. Taksinin arkasında üzeri hiyeroglifli beyaz bir çimento torbası vardı ve kıpırdıyordu. Ani bir fren, üç kat astarlı torbayı yırtmıştı, önce tırnaklar ortaya çıkmış sonra da bir hindinin çıplak, kırmızı tepesi. Hayvan debeleniyordu, kurtuldu, bir kanadı dışarı çıkmışken Misere gelip onu tekrar içeri tıktı.

“Annem yeniden evleniyor, dedi Servaes. Ne günlere kaldık! Benim yaşımda!” Ve Diana-Ian kişnedi, ıslak parmağı ile kaşlarını düzeltti ve dedi: *“I am acquainted with the cunning of the world”*

“Çarpım yapmayı bilmiyorum. Sen biliyor musun,” diye sordu Sabine.

—Pek değil, dedi Roland, ama dikeyi yataydan hemen ayırmakta daha fazla zorluk çekiyorum. Ya sen Jacques?

Jacques (açılmakta olan kelliği ve kırılan saçları ile) yanıtladı: “Şakaya asla gülmem. Birisi bir matraklık yapar, esprisini o anda anlarım, yanımdakiler gülmekten kırılırlar ve ben, neden bilmem, asla gülmem. Belki de Marie bu yüzden beni başından savdı.” Savdı, ah!

Jacques, az sonra sarhoşladığında timsah derisi cüzdanından Marie'nin renkli polaroid resmini çıkarttı. Otoriter, büyücü, kaltak, fare suratlı, hain kadın, bikiniliydi, anlaşılması zor bir sevecenlik ve büyü simgesi. Jacques gibi yasta olan Roland, bağıracığını hissetti, bardağını boşalttı ve kalktı.

“Daha gitme,” diye araya girdi Sabine. Roland yerine oturdu. Sabine Hofman'a âşıktı bir vakitler (kim değildi ki?) Ama aslında böyle söylediği halde Servaes'i seviyordu. Şimdi artık çok uzaktaki kanallar, mazgallar, tramvaylar kentinde, Hofman'ın apartmanının önünde bütün bir gün boylu boyunca yatmış ve içtenlikle ağlamıştı, koridordaki hava akımı gözyaşlarının artmasına neden olmuştu. “Kapıyı aç, it herif,” diye bağırmişti. “Lütfen sevgilim.” Sonra paspasın üzerinde uyuyakalmıştı, ağlamaklı, hasta. Komşular polis çağırmışlardı.

Sabine gitmesini istemiyordu ve söz dinler Şövalye Roland neden gitmesini istemediğini keşfetmişti: Sabine korkuyor, kötü bir şey olmasını bekliyordu. Hofman'ın gözünden Servaes'e

yıldırımlar yağıyordu, horoz ve gelincik hesaplaşacaklardı. Ve Sabine görülecek hesabın, kendi üzerinde tutulacak bahisle ilgili olduğunu düşünüyordu. Unut bunları yosma ! Roland önündeki çiğ ton balığı tabağını boşalttı, içi bulandı, eski hikâyeleri dinlemez oldu; vakit geç olmuştu, eve döneceği sırada yaşlı bir adam bir kapıdan çıktı. Çiçek bozuğu adam üniformalıydı. Şaşı bakıyordu. “Bana yardım et,” dedi.

—Neden?

Bacaklarının üzerinde sallandı, düşecek gibiydi. Pis pis yosun kokuyordu.

“Evimi yabancılara kiraladım,” dedi yaşlı adam. Bir postacı?

—Mükemmel, dedi Roland. Aferin. Devam edin.

—Ancak, gece olunca şarkı söylüyorlar. Sokakta yatan ve dostlarım olan insanlar şikâyet ediyorlar. Sordukları... Adam bir adım atmak istedi, beceremedi, kafası sallanıp duruyordu, gevelemekteydi.

—...yabancılar daha az gürültü yapmazlar mı diye soruyorlar. Gene de diyorlar ki, yabancılar daha alçak sesle söyleyemezlermiş çünkü çok neşeliymişler.

Postacı burnunu kaldırdı. Havada, ağır uçan bir sivrisinek gibi bir şey yakaladı. “Benim evim yok,” dedi. “Kızımda kalıyorum. Kızı iki yaşındayken öldü. Otların arasına düşmüştü, bir hindinin saldırısına uğradı... Bana yardım et.”

Adam kendini bırakıverdi ve Roland adamı kaldırdı, ihtiyar ona asıldı, bırakmadı, ikisi birden sallanmaya başladılar, ağır vals.

“Çok yaşıyım,” dedi ensesindeki ses... “Çok çok yaşlı. Beni Kurtarıcının heykeline kadar götürür. Oradan arabalar geçer, beni anneme götürürler.”

Roland eğildi, pis kokan, yapışkan kitle kıvrıldı, sırtına bindi, zorlukla doğruldu. Ayaklarını sürüyerek ama uzun adımlarla yürüyen Roland, heykelin kireç sıvalı duvarına vardı. “Bir bisikletim vardı ama kardeşim çaldı,” dedi sırtındaki süvari.

“Sus,” diye yanıtladı Roland. Bunu, sırtında horlayan can sıkıcı yükten çok kendisi için söyledi ve sonra onu yere bırakacağına sırtından atıverdi.

SEN YOK MUSUN?

Kız, dört prova yapmıştı, işte o zaman Roland, Daisy'nin oynadığı küçük delişmen kıza:

“Biliyor musun?” dedi, “Servaes her zaman kadın oyuncularını son derece acımasızca yakın planlardan çeker. Ben senin yerinde olsam, şu küçük ayva tüyleri için bir şeyler yapardım..” Sonra parmağını kızın çok kısa, çocuksu burnunun altına koydu.

“Ayva tüyü mü?” diye bağırdı kız. “Açıkça bıyık desene!”

Kız, yeşil ameliyathane önlüğü içinde buz gibi bir görünümü olan bir hanım tarafından tedavi edildi. Yüzü (terra amata) çığ, kırmızı, yanık, şiş hale geldi. Bittiğinde, kapının önünde bir şemsiyenin altında birlikte durdular. Kızın gergin bir hali vardı. Rimeli, kırmızı yanaklarına akmıştı. Roland onu öpmek istedi. Kız geveledi: “Hayır hayatım, hayır.”

—Daisy? dedi Roland.

—it herif, dedi kız ve sonra ekledi: “Ama sevimli bir it.”

Üç hafta sonra (sinema, hayvanat bahçesi, lokanta, *Çocuk Ticareti* platosu, montaj) bir gece, Daisy'nin evindeyken, modanın (en sevdiği konu, tutkusu, mesleği) cinsel motiflere dayandığını anlattı. Profesör Flügel bu konuyu derinleştirmişti.

“Ne saçmalık,” dedi Daisy.

—O halde neye dayansın?

—Kendini kanıtlama arzusuna, statüye, toplumsal başkaldırıya, bunun gibi şeyler.

—Ne saçmalık! dedi Roland.

Daisy gerindi, gülümsedi: “Nereye gelmek istediğini anlıyorum, yine cinsel bölgelerden konuşmak istiyorsun,” dedi.

—Neden olmasın?

—Sen yok musun, dedi kız. Küçük pembe donunun koyu renk kenarını yukarı çekti, lastiği karnında şaklattı, aynaya döndü, kasık çizgisini görene dek ..

“Sen yok musun,” dedi. Roland, önüne diz çöktü, kız kafasını kaşdı.

Onunla sekiz kez yattı. Sonra, bir ay sonra, iki kez daha; sonra hiç, ona gebe olduğunu söyleyince.

KOMA

Toledo Bari'nin terasında Roland yalnızdı. Hoparlörden pazar yerine askeri marşlar yayılıyordu. Yerliler hazırola geçmişler, kahvenin garsonları her zamankinden alçak sesle konuşuyorlardı. Sabahtan beri dördüncü kez Kurtarıcının tekdüze söylevi duyuluyordu. Cansız ve tiz bir ses -koğuşta hastaya gazete okuyan hastabakıcı sesi- uzun uzun, büyüklük, özveri ve birlik anlayışının, insanın temel gereksinimlerinden olduğunu anlatıyordu.

Roland, muhbirlerin not aldıklarını bile bile, ülkesinden gelmiş bir gazeteyi okuyordu, geçen haftanın sayısını; geleceği olan genç bir aktrisin öldürülüşü, Bruges futbol takımının başarıları, Campine'de fundalık toprakların satış ilanları. Önündeki bardakları düzeltti. Akşam olacağı sırada masa dolmuştu.

Ağızındaki bir çiriş tadı uyandırdı onu, ayrıca kaldırımında yatmışlık duygusu da vardı. Jacques yüksek sesle birşeyler söylüyordu.

—iyi nik yaptınız mı, diye sordu Roland. Yani piknik yaptınız mı?

—Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyordum, diye bağırdı Jacques. Çığırından çıktı. Servaes'in yaralandığı anlaşılıyordu.

"Onuru mu?" diye sordu Roland.

— Hayır aptal herif, beni dinle! Haydi benimle gel.

—Hayır.

Jacques tepindi. Jacques bir aziz, iyilik dolu. Ekibin, Fareler Adası'nda düzenlediği piknikte her şey ters gitmişti. Servaes, Hofman ile kavga etmiş. Sabine büyük aşkından yana çıkıp kocasına budala olduğunu söylemiş. Daha da ileri gitmiş. "Bir kurbağanın dişlerini sökemeyecek kadar hıyarsın ." demiş. Söyleyecek şeyi kalmayan Servaes yüzerek uzaklaşmış. Eve vardığında yumruğu ile üç cam kırmış, bütün dolapları devirmiş, bir dikişte bir şişe votka içmiş ve Sabine'in törpüsüyle sol yanağını delmiş. Şimdi hastanede, komada.

"Ah Aşk!" dedi Roland yavaşça.

—Hayır, burada söz konusu olan Çile.

—Aynı şey.

— Haydi gel, dedi Jacques sabırsızca.

—Hayır.

Jacques kolundan tutup kalkmasına yardım etti, garson Anton'u çağırdı.

—Sabine gebe mi, diye sordu Roland.

—Benden değil, diye yanıtladı Jacques.

—Ya Daisy?

—Kim?

—O da benden değil.

Jacques onu taksinin içine itti.

“Beni ayıplama,” dedi Roland.

—Seni ayıplamıyorum.

—Aşka baş eğdiği için bir kralı asla kınamayın. Çünkü aşkın alçaltması bir güçtür ve... ve ... Jacques yardım et bana.

Arabanın radyosu da Kurtarıcının söylevini veriyordu. Yakında seçimler olacaktı ya da referandum, ya da nüfus sayımı, ya da seferberlik. Jacques susuyordu, yol parasını hesap ediyor olmalıydı.

Bir dizi baraka ve üzerlerinde dam niyetine amyant ondülünleri. Binanın yanında mavi ya da siyah dövmelemleri ya da yara izleri olan silahlı iki Tuareg, ya Berberi ya da Etiyopyalı, duruyordu. Parmaklıkların yanında bekleyen Charlotte, bunların, Kurtarıcının özel muhafızları olduğunu, çünkü kızkardeşinin özel bir binada kolisistitten yatağını söyledi. Charlotte ayrıca, çok acı veren bir hastalık olduğunu, kadının, annesinin doğum gününde çok yağlı yemek yediğini anlatıyordu.

Girişte pasaportlarını vermek zorundaydılar, Blue Note üyelik kartını gösterdi Roland ve Jacques’in, Aziz Jacques’in, mutlu Jacques’in yani Jock Malthus’un arkada kaldığını fark etti. Hastalıklardan, bulaşmasından, basillerden, ölmekten korkuyordu Jacques. “Jacques nerede kaldın?” “Geliyorum.” Jacques, Servaes’in tehlikeyi atlattığını, aftosunun merak edeceği bir şeyi kalmadığını anlatan kaplan dişi kolye takmış genç doktorla konuşuyordu.

“Haydi, geliyor musun,” diye sordu Charlotte. Jacques haç işareti yaptı. Bacakları güçsüz, ayakları düztaban, akneleri azmış, romatizması, kabakulağı, trahoması vardı. Bir C vitamini yuttu. Öksürdü, peşlerinden sürüklendi:

“Amma da aceleniz var!”

Servaes’in sakalı çıkmışa, yer yer kırışmıştı, içine sokulmuş plastik tüpler yüzünden burnu şişmişti. Yüzünden akan ter damlacıkları koyu yeşil pijamasının ıslak ve eskimiş yakasına damlıyordu.

Hurma ağacından yapılma bir koltukta oturan ve dizlerinde dağ gibi gaz bezi bulunan Sabine,

—Rahat konuşabilirsiniz, dedi. Hiçbir şey duymuyor. Adamım Servaes hasta. Adamımımımımımım.

—iyi görünüyor, dedi Charlotte.

Sabine, kapağında 25’lik Baretta tutan bikinili kız resmi olan bir polis romanı okuyordu.

Charlotte, Servaes’in zedelenmiş kulağına fısıldıyordu: “Servaes’ciğim, pilicim.”

Servaes’in bilekleri sarılı, parmakları bembeyaz, saydamlaşmış, tırnaklarının kenarları morarmıştı. Sol yanağında kireci andıran bir pansuman vardı.

“Kuku, kuku...” diye kıkırdadı Charlotte.

—Kes, salak ! diye çıkıştı Sabine.

Sonra Jacques’a dönerek, “Doktora bakılırsa bir böbreği boşluktaymış” dedi.

Charlotte, boynundaki morluğu göstererek,

—Bütün bu lekeler doğuştan sanki, dedi.

—Hayır, onu ben yaptım, Alçak kahretsin! dedi Sabine. Kızardı. Servaes bir gün, (bir zaaf anında, Hofman’a -yani televizyonda açıklama yapmaktan farksız-) aşkın doruğuna çıkıldığı ya da aşkın doruk noktalarından birine ulaşıldığı sırada, Sabine’in öksürüğünün tuttuğunu anlatmıştı.

Roland öksürdü. Abartılı biçimde. Yaralı film yönetmeni tepki vermedi. Hareketsizliği içinde edepsiz ve terk edilmişliği içinde teşhirciydi.

“Koma dedikleri bu mu,” diye sordu Roland, Sabine öksürdü, açgözlülükle başını salladı.

“Belki de ona güldürücü gaz vermeli,” dedi Charlotte.

YÜZEN ADAM

“Kavgadan sonra yüzerek gitti,” dedi Sabine. “Onu hiç böyle yüzerken görmemiştim. Sanki yeni öğrenmiş gibi kendini tamamen koyuvermiş, kontrolden çıkmıştı. Suyu dövüyordu.”

—Ya kavga hangi konudaydı?

—Özel bir yanı yoktu. Bir tartışmaydı.

—Ama hangi konuda?

—Eeee, Hofman, Servaes’in yönetmen olarak bir çıkarıcı ve bir mızımız olduğunu söyledi. Fikrinin, hayal gücünün olmadığını, oyuncuların iyi ve kötü yönlerinin içinde kaybolup gittiğini ve bütün çalışmasını buna dayandırdığını, kendinden hiçbir şey katmadığını, kısacası oyuncuların sırtından geçindiğini söyledi.

—Ya Servaes?

—Hofman gibi oyuncular ile yapılacak başka bir şey olmadığını, bunun gibi oyunculara temel bilgileri bile veremeyeceğini, çünkü onlarla işin neresinde bulunduğu bilinmediğini, bazen iyi bazen kötü olduklarını ama her zaman kendilerini gizlediklerini, korku ve utanç içinde olduklarını söyledi.

—Ama herkes öyledir.

—İşte Servaes de bunu söylüyordu, oyuncu herkes değildir, diyordu. Ona göre oyuncu, utancını herkesten çok unutmak zorundaydı.

—Bu kadar mı?

—Evet bu kadar. Sadece bir tartışma. Sonra da yüzerek gitti.

(Servaes ötekileri, piknik öteberisi ile baş başa bıraktı; sepetler, mangal, kanasta kâğıtları, plastik su şişeleri. Onlara arkasını döndü, sıcak, gümüş gibi parlayan kara kumun üzerinden geçti. Su ılıktı. Daldı ve Ada’ya doğru kulaç atmaya başladı. Yarı çıplak kafasını artık seçemez olduklarını düşündüğünde, yavaşladı, yüzü suyun içinde, kendisini suyun akışına bıraktı. Adsız yaratıkların - hiçbirinin adı yoktu- yüzer ormanını keşfetti ve suyun minik tırnakları varmış ve daha büyüyüp yapışkan oluyormuş gibi gıdıkladığını ve usulca kaşındığını hissetti. Bir sürü parıltı, bir sürü küçük zimba dalbudak salıp çoğaldı, onu omuzlarından ayak bileklerine kadar sardı. Delirmiş gibi suda tekme atmaya başladı, ümitsizce kulaç attı, hareketleri düzensizdi. Felce uğramış olan Roland bir sümük ve salgı denizinde bocalamaktaydı, bütün vücudu kaşınıyor, içinden kıvılcımlar çıkıyordu. Roland, Desiree’nin adını söyledi, adını öksürdü. Desi, ve koyu maviden sarıya dönüşen ve daha da ılıklaşan suda giderek ağırlaşan kulaçlar atmaya başladı. Roland saatlerce yapışkan suda debelendi, hiçbir çıkış yolu, hiçbir ışık bulamadı. Sonunda kendini bıraktı ve körtitrek, daha serin sular aradı. Daha da derine battı.)

Charlotte gülkurusu rengindeki tırnaklarıyla portakal soydu, Servaes’in yanında duraksadı, ona bir parça vermek istedi, suyunu üzerine saçmak, gözlerine silkelemek istedi. (Roland yan yüzüyordu. Kalçalarında yünsü yosunları hissediyordu. Diziyle bir kayanın ucuna çarptı sonra da çakıllara. Yanı başında bir fare ordusu yüzüyordu. Küçük yuvarlak gözlerini ona dikmişlerdi, onlar da anında yan yüzmeye başladılar, sonunda karaya ayak bastı . Kumun üzerine diz çöktü, boylu boyunca yattı, onu üç

dakikada kurutup kızartan güneşin altına uzandı.)

Servaes'in ağzından bir hırıltı çıktı. Sabine dudaklarını, ıslanmış, buruşuk, yıpranmış bir küçük donla sildi.

Charlotte, takma dişli, cildinin kıvrımları renklerle yok edilmiş, pastel rengi film yıldızlarıyla dolu *Movie Stories*'i karıştırıyordu. Burnunu havaya dikti ve odayı gözden geçirerek "Cereyan var," dedi.

Yarım saat içinde koku dayanılmaz oldu. Hastaların saçma sapan konuşmaları da öyle, iki candan kadın arkadaşın (ölümle yüz yüze olunca ister istemez olunuyor) gevezelikleri de öyle ve de her zaman hazır ve nazır Jacques'ın saf ve onaylayıcı gülümsemesi de ve Servaes'in (hırlamaya başlamıştı) kendi kararsızlığı ve yokluğu da dayanılmaz oldu. Roland kalktı, birdenbire. Jacques sallanan paravanı tutacak vakti ancak buldu.

Servaes'in yatak komşusu:

“Lütfen Piskoposla sağlığımın mükemmel olduğunu söyler misiniz?” dedi.

—Söylerim, diye yanıtladı Roland.

—Mutlaka söyler, dedi Jacques, omuzu üzerinden bakarak.

—Ne zaman?

—Bu akşam. Bu akşam Piskopos'u görecek.

Bir vakitler genç bir çiftçi olan hasta:

—*Gloria in excelsis*, dedi.

—Rahat durun, dedi Jacques, arkadaşım ölüyor.

—Ama ben de öyle! diye yanıtladı hasta ve iki dirseğinin üzerinde davranmaya çalıştı. Roland pencereye doğru gitti; avluda, bazıları bir sundurmanın içinden büyümüş akasyaların altında, koyu yeşil pijama giyinmiş birkaç yerli oturmaktaydı; esniyorlardı, kan verilmesini, organ naklini bekliyorlardı. Yaralı omurganın çevresinde sinirsel hücreler üremeye devam ediyordu. Yeni ölmüş birinin gözünün saydam tabakasının sekiz saat içinde alınıp 4 santigrad dereceye kadar soğutulması gerekiyordu. Aşık olduğunuz gün bir akasya dikmelisiniz. Aşkınızla birlikte büyüyecektir.

Servaes'in yanındaki ateşli hasta içerledi, çünkü Roland onu yüzüstü bırakmıştı, yeniden sıtma ateşinden bitmiş halde, yastıkların üzerine düştü.

Yanı başındaki yatakta, beyaz saçlı (bir yerlide az görülür şey) şişman bir adam yatıyordu. Annesi elini tutuyordu, öbür eliyle burnuna kalın bir bez tutmaktaydı. Kadın, oğlum Piskopos'un şarap mahzeninde çalışıyordu, diye yanıtladı ve Piskopos'un yeterince dezenfekte edilmemiş usturası ile kendini iğdiş ettiğini söyledi. Artık, gülmek istemiyor, dedi anne, benim için bile.

Hastanenin balkonunda silahlı bir Fenikeli vardı. Alçak kuleler ve kentin surları, bombardıman izleri taşıyordu. Tuğla kırmızısı sütunlar Kumların Katman katman yapılışı Katedral. Avluda genç askerler, rugby oynar gibi birbirlerine bir kurbağa fırlatıyorlardı.

Yakıcı, kumlu bir rüzgâr. Roland, kokunun geldiği yere döndü. Gözleri içine çökmüş, bir deri bir kemik kalmış bir çocuğun yatağının çevresindeki on kişilik aileden birinin sunduğu salatalık turşusunu aldı. Çocuğun arkasını yasaklarla beslemişlerdi, öne doğru yıkılır gibiydi. Kemikli elleri ile kanarya sarısı küçük bir kamyonu evirip çeviriyordu. Ona bir şey sormuşlardı, heyecanlıydılar. Çocuk haykırdı, bir gürültü, bir yırtılma.

Roland, “iki-bir” gibi bir şey duydu. Aile, bir kareli kâğıda birşeyler yazdı, hayır, bir haç işareti yaptı. Küt bir kalem elden ele geçti, acele birşeyler not edildi, sonra acele bir başka soru soruldu.

Roland, Carmel'e karşı Olympe, gibi birşeyler duydu. Bir öksürük tutması ve bir boğaz temizlemesi arasında çocuk başka tahminlerde de bulundu.

“Ne?”

—Ne dedin Hiram?

—Emin misin küçük meleğim?

—Kâğıtları doldurmamıza üç saat kaldı, dedi koyu tenli bir amca Roland'a ve bir dilim eşek sucuğu verdi. “Az vaktimiz kaldı, yoksa sizi daha iyi ağırlardık.”

—Teşekkür ederim, dedi Roland.

—Kurtarıcı'nın anasının örtüsü bu gece üzerinizde olsun, dedi adam.

Sabine, Charlotte ve somurtan Jacques'dan izin istedi Roland, daha sonra geleceğine söz verdi, salona geçti, kapıya geldiği sırada birisi onu çağırdı. Bir paravanın arkasında genç bir adam yatmaktaydı, hırpani, tıraşsız, yüzü kırmızı lekeler ve kabuklarla dolu. Uçları dikleşmiş iki yuvarlak meme, koyu yeşil pijamasını germiştir.

“Her şeyi duyuyorum,” dedi genç adam. Az ötede, bir göbek dansçısına âşık olan lejyoner Roland'ın serüvenlerini tekdüze biçimde okuyan bir hemşirenin sesine kulak kabarttı.

Roland yaklaştı. Genç adam ıslık gibi bir ses çıkarttı, dilini çıkartmak istedi, üst dudağı yarılmış olduğundan ağız huni gibi oluverdi, küçük gri bir hapı üfledi, bu balonsuz bir çikletti. “Yanımda yiyecek bir şey var mı?”

—Hayır ama istersen gidip bir portakal alayım.

—Yok, hayır, hayır. Ateşi düşürür.

Burnu kanıyordu; üst dudağının yarığına taze ve kırmızı kan süzüldü.

“Bana protein iğnesi yapıyorlar,” dedi genç adam.

—Gitmem gerek, dedi Roland.

—O halde defol! diye bağırdı. Defol, çekil git! Roland kısılmaya başlayan sesi duymaya devam etti, sonra yatak sıçramaya, çatlamaya başladı. Çarşafın altındaki nesne fırladı, dizleri birbirinden ayrılmış, nefes nefese inler durumdaydı. Yatak oynamaya devam etti, Öteki hastalar ve ziyaretçiler soluklarını tuttu, kitap okuyan hemşire de.

Bir başka odada, daha küçük, çiçekli kâğıtla kaplanmış bir odada Désirée divanın üstünde yatmaktaydı. Terliyordu ve yanı başına çökmüş olan Roland onu alnından öpmek istedi.

“Bana dokunma,” diye fısıldadı.

—Desiree...

—Bir başka sefer, şimdi değil.

Salyası çenesinden akıyordu. Kadife yastığa gömülmüş kulağı, büyük bir incinin mücevher kutusu, irinli bir pamuk tamponu gibiydi.

“Désirée.”

—Yandım, dedi Désirée, kısık bir sesle.

—Hayır, dedi Roland.

—Çok ileri gittim, kendimi tehlikeye attım. Alev çok yakın, dedi Désirée. Roland sormak istedi: Kim? Hangi alev? Ama kendini tuttu, bilmek istemiyordu. “Hayır Désirée,” dedi, ama kız onu

duymadı, yanıyordu, ateşten titriyordu. Roland, gözyaşları gliserinden diye düşündü ama anında bu düşüncesini savdı. Tehlikeyi göze aldı, sordu: "O alev ben miyim?"

—Hah! dedi boğuk bir sesle.

—Öyle mi?

—Hah! dedi boğuk bir sesle; karnı kabarıyordu, dalgalanıyordu.

ALEV PÜSKÜRTÜCÜ

Devletin silah fabrikası, zeytinliklerin ve meyve bahçelerinin üzerinden sarı dumanlar saçıyordu. Gene de güçlü gözlüklerle gün ortasında yıldızları görmek olasıydı. Ekip ıstakoz yiyordu. Erkeklik hücrelerine iyi gelirmiş.

Ian, yerlilerin kaygılı olduklarını, çünkü yabancıların çöplere, giderek daha az dişe dokunur yemek artığı attıklarını söyledi.

“Jacques, neden bu kadar pintisin,” diye sordu Hofman.

—Pinti değilim, diye yanıtladı Jacques bozularak. Ada’dakilere yiyecek veririm ama yemek artığı vermem.

—Öyleyse neden her gün fakirlere yemek dağıtmıyorsun?

—Vaktim yok, dedi Jacques ve sonra ağzına ıstakoz kısıkaçlarından birini götürüp, kırdı.

“Kendini nasıl hissediyorsun,” diye sordu Charlotte.

—Kaygılı, diye yanıtladı Roland.

—Peter Fonda’ya benzer bir yanın var, dedi Charlotte usulca.

—Ben de öyle buluyorum, diye bağırdı Sabine neşeyle. Buradayken, burada değil. Bir de o belirsiz yanı var, öyle değil mi sevgilim?

Roland, bir elime geçme piliç, diye düşündü. Mutfak masasının üstünde inletinceye kadar seni okşayacağım sonra da kısıkaçları ayırık kıpkırmızı bir ıstakoz gibi seni orada bırakacağım. Sonra hepinizin üzerine bir alev püskürtücü çevireceğim.

“Eeee, düzüyor muyuz?” diye sordu Jacques.

—Tabii, diye yanıtladı Chico anında.

—Varsın olsun! dedi Ian-Diana, hoyratça.

UTANÇ

Bir zamanlar Ada, gümüş ve bakır bakımından zengindi ve güney İngiltere ile ticari ilişkileri vardı. Dünya Savaşından önce, İngiliz kalay kralı Blake, bir teftiş gezisi sırasında on üç yaşında bir yerli kıza rastladı, Ada'da kaldığı sürece onu evlat edindi, ölen kızı gibi ona da Olympe adını taktı ve veda armağanı olarak da şimdi Olympe'in oturduğu, ruhları ve hormonları can sıkıntısına kapılan ileri gelenlerle (dolayısıyla yabancılarla da) ilgilendiği binayı ona bıraktı. Hofman, peşinde röntgencileri, Roland ve Jacques, koruyucu melekleri Chico ve Ian ile oraya yöneldi.

Mezarlığı geçtiler, sömürgecilerin atalarının beyaz mermer heykelleri, selviler, toplar ve ünlü tazıların pişmiş topraktan yapılma mezarları (bunların üzerinde öteki Dünya Savaşı sırasında Alman subayları evleri ve karılarının mücevherleri üzerine bahis tutuşurlardı) arasında dolaştılar, küflenmiş bakır haçın önünden geçtiler ve parmaklığa vardılar.

“Beklemeleri gerek,” dedi zenci Paula, “Madam Olympe bir resepsiyona katılıyor ve yerine bakan arkadaşı da şu anda meşgul, neredeyse gelir.”

Ortadan kayboldu, onları öylece, açık yeşil duvarların, bir bebeği madalyalarla dolu bağına basan Kurtarıcının, boksit madeninin açılışını yapan Piskopos'un, bir buğday başağını tutan tarihi bir özgürlük savaşçısının renkli fotoğrafları arasında, afallamış halde bırakıverdi.

Jacques birkaç renkli hap dağıttı, tatları karamela gibiydi, hafif karıncalanmalar yaratıyor ve hapşırtıyordu. Görünürde tek ziyaretçi onlardı. Birinci katta bir tenor çalışıyor ve aynı cümleyi tekrar ediyordu: “*Ieu sui Arnaut que plore e va cantan...*”

On iki dakika geçtikten sonra Roland,
“Azgınlığın üzerinde mi,” diye sordu.
—Boğalar gibi, diye yanıtladı Hofman.

Bu ev, güneşten kaçardı. Panjurlar tamamen kapalı değildi, bir güneş ışını Chico'nun, Ian'ın kucağında oturduğu için, birbirine yapışmış bileklerine vurdu. Ian'ın yüzü uykusuz, acılı, aşığılanmış gecelerin izlerini taşıyordu. Burada ne aradığını kendi kendine sormaktaydı.

—Hey! biraz daha neşeli ol, dedi Roland.
—Olamıyorum Roland. Dünyanın bütün itliklerini fazlasıyla biliyorum.

Bıraktığı bıyıklar egzemaya benzeyen Chico,
—On beş kilo da fazla geliyorsun, dedi.

Roland'ın oturmakta olduğu XVI. Louis stili koltuk, nemli sıcakta çok acı çekmişe benziyordu. Roland, gri pürtüklerini kopartıyordu.

Bak sen? Hayır, olanaksız! Oymalı, cilalı tırbazanı yüzüklü parmaklarıyla okşayarak, döner merdivenlerden tropikal giysiler içinde inen, göbeği fırlamış, (Hamlet'in ve Lear'in gülümsedikleri gibi gülümseyen, *gaiety transfiguring all that dread*) şu gelen de kim? Olympe'in yerine bakan arkadaşı Leon de Leon!

“Hoş geldiniz,” dedi. “Kızlara azıcık göz kulak oluyorum.”

—Aha! deyiverdi ekip bir ağızdan. Şaşkınlıktan ağzı açık kalan Ian, Chico'nun dizlerinden düştü.

Leon de Leon'un başının üstünde yarım düzine sivrisinek dönenip duruyordu. Takma dişleri azıcık genişti, dudakları gerilmişti, gülümser gibi durması bu yüzdendi.

“Size evi memnuniyetle gezdirirdim,” dedi Leon de Leon, “seramikleri, lakeleri, gümüşleri, bütün o şeyleri gösterirdim ama korkarım ters zamanda geldiniz.”

—Hem de nasıl! diye yanıtladı Hofman.

—O halde gidiniz, dedi Leon de Leon, başıyla merdiveni göstererek: Bu bir emirdi. Hofman veda etmeden basamakları çıktı, maiyetini de adaletin eline terk ediverdi.

“O halde?” diye iç çekti Leon de Leon: Dizleri hafifçe büküldü. Gözlükleri (Roland ilk kez bir yerlide gözlük görüyordu) zeytin yeşili üniformasının gömlek cebinde duran uykulu bir delikanlı, Leon de Leon'un kışının altına kırmızı kadife bir iskemle itti. Delikanlı belinde bir tabanca ve üzerinde SEBAT yazılı bir kol bandı taşıyordu. Daha sonra gidip kapıda nöbet tuttu.

“KONUŞALIM,” dedi Leon de Leon. Tenor susmuştu, sadece sivrisineklerin vızıltısı, tavana çarpan böceklerin çıtırtısı ve Ian'ın derin nefes alışışı duyuluyordu.

“Pekâlâ,” dedi Jacques.

—Ben de konuşmayı, sizin sevdiğiniz kadar seviyorum, dedi Leon de Leon. Ülkeniz, özgür gelenekleriyle, değişik konuşma biçimleriyle ve de peyniri ile ünlü. Ancak, İbn Kalpon'un dediği gibi: Susamışsam, peyniri ne edeyim?

Delikanlı ile hizmetçi Paméla, hurma şarabı ikram ettiler.

Ekip kaygılıydı, şaraptan tattılar, reçine kokuyordu. “Bazen, vatandaşlarımın ses tellerinin sizinkiler kadar mükemmel olmadıkları, beyinlerine gerektiği gibi bağlı olmadıkları gibi bir hisse kapılıyorum,” dedi Leon de Leon.

—Bak sen! dedi Chico. Jacques bir anlamı olur umuduyla hafifçe öksürdü...

—Sevgili vatandaşlarım çok konuşurlar ama sizin sohbetlerinizi taklit etmezler. Bazen beyinlerinin sol kısmının irsi bir örselenmeye uğradığı gibi bir hisse kapılıyorum.

—Bak sen! dedi Chico.

—Bakın mesela... diyerek parmaklarını şaklattı, genç asker hemen yanına koştu. “Söyle bakalım: Lion du Lion.

—Şimdi mi, diye sordu delikanlı.

—Hemen.

—Lion du milyon, dedi delikanlı.

—Elbette, diye mırıldandı.

Roland, o an bir felaket olmadan çabucak bir şey söylemek gerektiği duygusuna kapıldı. Üstelik Hofman da orada değildi, tüymüştü...

“Bakın mesela,” dedi Leon de Leon. “Ortak dostumuz neden hastanede?”

Kimse cevap vermedi. Leon de Leon bir bardak aldı, buğulu hurma şarabından içti. “Sizi bu kadar yakından ilgilendiren ya da sırf olanları açıkça iletmek için doğrudan doğruya bulaştığınız gelişmelere yabancı kalmanızın kolay olmadığını anlıyorum ama...”

—Hofman ona hakaret etti, dedi Jacques.

—Demek bu!

—Bunun üzerine Servaes kızdı, orada öfkesini çıkartabileceği başka biri yoktu.

—Kimseyi bulamadı mı? Oysa sizler eşleriniz ya da kız arkadaşlarınızızdınız, öyle değil mi? Kente döndükten sonra da öfkesini çıkartacağı bir vatandaşım da mı yoktu?

—Bunu yapmaya cesaret edemezdi, dedi Roland.

—Nedenmiş?

—Utançtan, dedi Roland.

—Bak sen! dedi Leon de Leon, Chico'yu öykünür -cesine. Kapının yanında duran genç asker, bir tehlikeyi ya da yaklaşmakta olan, bir tehlikeyi belirtmek için, penisini sağa kaydırdı.

—Cesaret edemedi, işte bu kadar, dedi Ian.

—Utançtan mı, diye sordu Leon de Leon, düşünceli. Neyin utancı? Ne kötülük yaptı?

—Kötü bir şey yapması gerekmez, dedi Roland.

—Gerekmez. Leon de Leon düşündü. Gerçekten de, diye devam etti, insanlar yaptıkları bir kötülükten, şöyle ya da böyle zaaf göstermekten ya da kibirlenmekten daha az utanıyorlar.

—Annesi evlenecek, dedi Ian.

—Aha! dedi Leon de Leon.

—Köprü inşaatı yapan ve durmadan terleyen bir adamla.

—Belki de Servaes, Hofman daha yapılı olduğu için, kendini bedensel olarak savunamamaktan utanmıştır, dedi Roland.

—Belki, dedi Jacques.

—Belki de utandığını belli ettiği içindir, dedi Roland.

—Yani size göre, varalı arkadaşınızın suçu yok, öyle mi?

—Hayır, dedi Jacques sertçe.

—Neden olmasın, diye sordu Leon de Leon, hafifçe.

Jacques birşeyler geveledi. Genç asker, kulağı kırışte, bir adım attı, sağ kolunu kaldırdı.

“Suçlu mu? Hangi suçtan,” diye sordu Jacques. “Yasaya mı karşı geldi? Bir şey mi yaptı? Utanç, daha çok yapmadığınız şey için, sizden beklenilene yapmadığınız için duyulur, öyle değil mi?” Roland'a yalvaran çocuk gözleriyle baktı. Kendini toparladı ve birden, neredeyse hoyratça konuştu: “Kaldı ki,” dedi, “bütün bu sorular ne anlama geliyor?”

Dönem, her üç cümleden birinde, “anlam” sözcüğünün kullanıldığı dönemdi.

SEVİŞENİ GÖREN OLUR

Hofman'ı karşılayan Mercedes oldu. Cinsel gereksinimlerini en azla sınırlandırmaya alışkın Hofman'ın, bu kez acele iş görmek istediğini anladı, buna canı sıkıldı. Hofman ona ancak dokundu, kokulu, parlak, kremleşmiş, pudralanmış kışını muncıklar gibi yaptı, sonra sessizce boşaldı. Mercedes, hamaratça çalkalanmayı sürdürdüğü için, bunu çok geç fark etti. Hofman'ı saatine bakarken gördü ve anladı. Bir küfür savurdu.

Yatağın kenarında oturmakta olan sarkık dudaklı, makyajsız, balıkçı kızı Pauline, iyilik timsali Pauline, bir zafer kahkahası attı. Mercedes, güçlü ve hızlı bir bel kıvrmasıyla Hofman'ı itti.

Hofman sırtüstü yattı, derin bir nefes aldı. Mercedes yatağın kenarına oturdu. Çıplak olan ve tembel tembel bir Şalvarsan tüpü ile oynayan Pauline koltuk altının ve mahrem yerinin tüyleri ile oynamaya başladı.

“Sıra sende, dedi Mercedes.

—Hayır, diye karşılık verdi Patfline.

—Artık istemiyorum, dedi Hofman.

Mercedes bir sigara yaktı. “Bu konuda tek kelime yok” dedi.

— Hayır küçük kardeşim, diye yanıtladı Pauline.

—Olympe bilecek olursa...

—Neyi, diye sordu Pauline. Meslekte yeniydi. Mercedes'in bu müşteriye beceriksizce, profesyonel olmayan biçimde hizmet edişinden duyduğu utancı anlıyordu da, Mercedes'in neden Olympe'den bu denli korktuğunu anlamıyordu.

“Köye dönmeyi hak ettim”dedi Mercedes “kaz çobanlığı yapmayı da...”

—Sen elinden geleni yaptın, üzülme, dedi Hofman.

Mercedes duygulandı, üzerine abandı, etli, butlu, beyaz, güzel kokan Mercedes, onun boynunu ısırırdı, emdi. Hofman bir hafta süreyle mor izi taşıdı, doğuştan bir leke gibi. Mercedes daha sonra kurulandı. Hofman, Venedik aynasından seyrettiği karın kaslarına hayranlıkla baktı, bir osuruk salıverdi ve kuvvetle sümküdü. Pirinç kafesi içinden papağan bağırdı: “Kea yemek istiyor.”

—Hemen şimdi Kea, dedi Pauline.

—Kea. Yemek.

—İşte, dedi Mercedes ve şişelerin, saç kurutucusunun, makyaj pamuklarının durduğu yeşil damarlı mermer lavabonun içinden kafese kırmızı bir et parçası fırlattı. Kea, boylu boyunca kafesin içine düşmeden önce eti havada kaptı.

“Yemek. Yemek,” diye bağırdı Kea.

—Günde bir koyunu tıkınacak, dedi Pauline sevgiyle.

Hofman pencereden çıktı, alttaki balkona atladı, korkuluğun üzerinden bir boruya tutunup aşağıya kaydı. Mezarlıkta, Leon de Leon'un iki muhafızını gördü, adamlar parmaklığın yanında çene çalıyorlardı. Bu kokuşmuş ülkede hiçbir zaman silahsız çıkmamalı, diye düşündü. Geriye kalan tek

işim işemek , mezarlığı taşımak, beyaz anıtlar devrilir, ölüler yüzer, tabutların kenarları kopar, Roland'ın gördüğü buydu. Roland, yeşil-altın sarısı bir denizde yüzen kıllı bir protoplazma gördü, Leon de Leon'un bileğine dokundu, Komiser gözlerini indirdi, Sonia'nın şişmiş cesedi kaydı, tunç rengi koyu suyun içinde ayırık bacakları okşadı.

SONIA

Gün ağarırken (ilk anlatışa göre) keskin bir rüzgâr gibi kesici gün ışığında, iki yerli, yosun toplamaya gitmiş. Arabaları yarı yarıya dolmuş, eşekleri soğuktan titrerken, hemen hiç konuşmadan çalışıp duruyorlarmış. Yaşlı olanı tırpanı atmış, diz çökmüş, kum ve yosun yığını karıştırmış ve çıplak, neredeyse saydam bir kadın bacağı ortaya çıkmış. Ürküntü içinde, elini pantolonuna silip kaçmış. Genç olanı peşinden koşmuş, sonra ayakları geri geri giderek dönmüşler, eşeği yularından tutmuşlar ve araba ve eşekle birlikte sahil boyu koşmaya başlamışlar. Genç olanı, “Tanrım! Gökyüzün beni saçlarımdan yakaladı!” diye bağıryormuş.

Önce, yaşlı olanın, tırpanını Sonia'nın boğazına sapladığı sanıldı. (Tutuklandıktan sonra sadece mısır ekmeği ve ot yiyecek, yağmur suyu içecekti.) Ne var ki, Sonia'nın boğazından tiroidini dışarıya fırlatan yara, kesici bir aletle, örneğin bir ustura ile açılmıştı.

Sonia boğulmuş, sonra yaralanmış ve kısmen yakılmıştı. Denize atılmadan önce ölmüştü. Toledo Barı'nın terasında yapılan yorumlara göre varılan sonuç buydu.

“Zaten boğulmamış, üzerine bir şey bastırılıp nefessiz bırakılmış olmalı,” dedi Chico. “Hasta farelerin çişiyile kirlenmiş su, akciğer hücrelerine girmiş bile olsa... ama deniz suyu asla yok olmaz. Demek ki...” diye devam etti, eskiden tıp okumuş olan Chico.

Yanağında pansuman olan Servaes, azıcık kambur durmaktaydı, iki yanı ağrıyordu. “Bu kızı seviyordum. Bunu ona hiç söylemedim,” dedi.

—Çabucak defolup gitmemiz gerekmez mi, diye sordu Hofman.

—Gitmemiz mi? Gitmem! demek istiyorsun, dedi Jacques tiz sesiyle.

—Sakin olun çocuklar, dedi Ian. Kahvedeki her garson, terastaki her turist, hem şüpheli, hem de aynı zamanda polisin adamıdır.

“Suç yerinde olmadığını gösterecek gereğinden fazla kanıtım var,” dedi Hofman.

—Kan davası burada hâlâ yasal, dedi Jacques.

Hava sıcaklığı: altmış sekiz Fahrenheit. Kadınlar, siyah giymiş, başlarında karton kutular ya da sepetler, geçiyorlardı. Kilise'de şarkı söyleniyordu. İlâhiyi çekip uzatan mecazlar.

“Zaten,” dedi Jacques, “liman, havaalanı, her yer tutulmuş.”

—Gitmek isteği bile duymuyorum, dedi Servaes.

—Daha tek bir posta kartı bile göndermedim, dedi Sabine.

Havada şahinler. Yanık yağ kokan ve göz yaşartan mavi bir duman sokağı kaplamıştı. Çin güllerinin koyu gölgeleri. Çömlekçilerin kocaman fırınları.

“Gidemem,” dedi Jacques, “son bölümü bitirmem gerek.” (Colorado'nun Denver kentindeki editörünün tavsiyelerine göre, *Maggot's Desirt'in* kahramanı, güneş banyosu yapan bir kızın üzerinden helikopteriyle geçerken, kendi kendini emmeliymiş.)

Roland göğsünden bir kıl koparttı, bembeyazdı ve hemen kırılıyordu.

PÜFF!

En iyi genç oyuncu olarak Helena Ödülü'nü almadan ve magazin basını tarafından "kuşağının en değerli çiçeği" diye tanımlanmadan önce, Daisy, bir süre kukla oynatmış ve Servaes'in sevgilisi olmuştu. Servaes'in dediğine göre, hayal gücü olmadığı için ayrılmışlardı.

—Yatakta mı?

—Her yerde.

Daisy'nin dediğine göre, bir sabah uyandığında, Servaes'in yaşlı olduğunu, herhalde kendisi için fazla yaşlı olduğunu gördüğü için ayrılmıştı. Servaes'in, kırışıklara karşı her akşam krem sürdüğünü anlatıyordu.

"Roland seni seviyorum," demişti Daisy. Roland 'Ben de' demeye cesaret edememişti. 'Belki de,' diyebilmişti.

—Püff! yapmıştı Daisy.

Otelde bir yemek sırasında, Daisy'nin kadehine durmadan Bourgogne şarabı koymuştu. Daisy de annesinin, gerçi üç gebelikten sonra, düşmüş göğüslerine karşın onca genç kalış öyküsünü anlatır ve bir yandan da tıknırken, "Biliyor musun?" demişti. "Sanırım gebeyim."

"Benden mi," diye sormaya cesaret edememişti de "Kimden," diye sormuştu.

"Püff!" diye yanıtlamıştı Daisy.

Mantosunu giymesine yardım etmişti, bir gün öncesinden daha ağır ve daha dikkatlice.

"Öyle acınacak bir hal alma, işin içinden çıkarım."

Dışarıda, buz gibi havada kaçamak bir öpücük kondurmuştu Daisy'ye.

"Ne var," diye sormuştu Daisy.

—Bir taksi çağıracağım.

—Ben de.

—Ben aksi yöne gidiyorum. Görüşürüz.

O gece Daisy onu aramamıştı. Bir hafta sonra da. Maketler, eskizler, kumaşlar, kumaş parçacıkları ile dolu odasında resim çiziyor ama benzetemiyordu. *Çocuk Ticareti* programından bir fotoğrafı kopya etmişti ama benzetememişti. Geçerli olan sadece o an. Orada olmadığı, dokunamadığı, yakın olmadığı zaman, mevcut değil. O da benim gibi, giysi çizgileri ile ve kâğıt üzerindeki hareketlerle var.

SUÇLU REFLEKSLER

Soluk sarı saçlı, yumuşak şapkalı bir Alman, garson Anton tarafından “tuhaf ve büyük olasılıkla tehlikeli” diye ihbar edildikten sonra tutuklandı. Garson Anton, herifin cilalı ayakkabılar giydiğini ve ön tarafına yapıştırılmış küçük bir ayna yüzünden sağ pabucunun daha fazla parladığını fark etmişti. Adam, ayakkabısını, masada bir yandan filetosunu keserken, çoğu Alman kadınlarının eteklerinin altında, ne olduğunu görecektir biçimde tutuyordu.

Sonia'nın cesedinin yanında bir yaldızlı frigo kâğıdı ile dondurmanın küçük tahta sapı bulunduğu için, plajda dondurma satan bir yerliye üç gün boyunca hava pompalanmış, ama sorgu sırasında nefes alış biçiminde suçluluk belirtisi görülmemiştir.

Cesedin yanında ayrıca bir sünger, koca çiviler ve bir kerpeten bulunmuştu. Vajinasına, dalgaların yerinden çıkartamadığı kadar derine bir dülger çekici sokulmuş ve çekicinin yarık sapı kurbanın rahmini yırtmıştı. Ayrıca bir cenine de rastlanmıştı.

Leon de Leon'un, Çile projesi ekibini umursamazca sorguya çekmesinde maksat neydi? Roland, Servaes, Sabine, Charlotte ve hatta bir saatte işi biten Hofman için bir formaliteden mi ibaretti? O halde neden Jacques sfigmografi uygulanarak ayrıca sorguya çekilmekteydi? Misere, Madam Leon de Leon'un bahçesinde aşık atarken bu konuyu konuşuyordu: “O makineye girmek istemedi. Bizim dilimizi, kendisinin bile anlamadığı deyimlerle, konuşmaya çalışıyor, ama Leon de Leon onunla alay ediyordu. Kahve içmeyi reddetmiş çünkü zavallı enayi, beyin zararını bozacak maddeler koyduğumuzu sanıyordu ve daha yazacak otuz sayfası olduğundan asla içmemesi gerektiğini söylüyordu. Bunun üzerine onu tuttuk. Sanıldığından da şişman. Nabızı çok yavaş atıyordu ve işin bu yanı can sıkıcıydı. Leon de Leon onu bırakmak zorunda kaldı.”

—Ya erkeklik organı, Misere?

—Kıskanılacak yanı yok.

Balıkçılar, muhbirler, garsonlar gülmekten kırılıyorlardı.

—Herhalde namuslu yaşamından ötürü pörsümüş.

—Hahahaha!

—Taşları var.

—Yok canım! Hahahahay!

—Güzel çamaşırları var. Tabii kimsenin görmeyeceği yerlerine özen gösterecek kadar vakti ve parası var.

Kalçalarına vura vura güldüler.

“Misere, sen olmasaydın ne yapardık?”

—Bir karınca bir aslandan fazla yaşar, dedi Misere. Bu sözler üzerine herkes sustu. Madam de Leon duymuştu, daha fazla hurma şarabı vermeyi reddetti. Bunun üzerine limanda, adı Gergedan Evi olan bir meyhaneye gittiler. Çünkü gergedan günde yüz litre su içebilir.

DÉSIRÉE

Onu unutmak istiyordu, kokusunu, gölgesini; çocuğu kabul etmiyordu ama üç hafta ya da beş hafta sonra (yosunlar gibi, kutup geceleri gibi birbirine girmiş günler geçip gidiyordu) Daisy’yi Kutup Denizi kıyısında, dış çekimler sırasında gördü. Kafasında platin sarısı bir peruk vardı.

Ona dokundu, cildinin sertleştiği yerde dirseğini hissetti.

—üzgünüm Daisy.

—Elbette, dedi.

—Gerçekten.

—Asla, asla başka bir taksiye binmeyecektin. Artık çok geç. (Çok geç, çok geç, bu Top 50’nin bir şarkısı değil miydi?)

—Biliyorum, binmevecektim.

—Kim olduğumu sanıyordun? (Ya da, kim olduğumu bilmiyorsun mu demişti?)

Rahat, hareketsiz, buruktu. Onda ne kadar belirsizlik, kararsızlık varsa... Mor halkaları olmayan memeler. Sağlıklı dişler. Onu öpüp (dördüncü kez) dilini ağzının dibine kadar dolaştırdığında, “Hepsi yerli yerinde, sayabilirsin ” demişti. Sonuna kadar açtığı ağzında onları parmağı ile saymıştı. “Doğru,” demişti, “ne hoş!”

Şimdi ise plajda, kameramanlar, böğüren bir Servaes, izleyiciler, bir düzine velet arasında donmuş, büzülmüş, hareketsiz bir şalgam gibiydi.

“Çocuklar, hazır mısınız? Ses, hazır mı?” diye bağırdı Servaes.

—Daisy.

—Artık benimle ilgilenme. (O günden beri her gece ona işkence çektirmiş ve tırnaklarım kanatana dek yemişti.)

Klaketçi çocuk, “Kırk iki, birinci” diye bağırdı ve Hofman ses arabasının arkasından çıktı, bir virajı döndü, derin bir nefes aldı, tarlaya daldı. Yedi büyücünün döllediği canavar çocuktu *de Florès*, madeni gözler, ağız kükürt ve dışkı dolu.

“De Florès!” dedi Daisy.

"Hanımefendi," dedi De Florès. Daisy’yi tiksindiriyordu ama Daisy meraklı biriydi, korkunç sevgilisinin çekiciliğine kapılmış, coşmuştu, cinayet kokusu burun kanatlarını titretiyordu.

“Yüzünüzde olağanüstü bir vaat okuyorum,” dedi Daisy.

—Bütün şartlar yerine getirildi hanımefendi, saat, koşullar, arzularınız ve hizmetlerim.

—Stop! diye bağırdı Servaes. Daisy canım, orada bir un çuvalı gibi durmaktasın.

—Çok teşekkür ederim canım, diye yanıtladı Daisy soğuk bir biçimde, ama sonraki çekimde buyruğa uydu ve kalçasını öne doğru çıkarttı. “Sivilceli suratınız bir şey vaat ediyor ve çok güzel ışılıyor,” dedi.

—Her şey yerine getirildi, dedi de Florès, hafif ve tehdit edici bir tonda. Çünkü her şey, düzensiz

bir isteğin buyruğuyla çığrından çıktı. Zaman, çok çirkin bir çizgisel saçmalaktır, onun yerine umut dolu, öfke dolu *bir ada* var.

—Pekâlâ, diye geveledi Servaes, Roland'ın yanında ve metnin ritmine göre sallanmaya başladı.

—Size (duraklama) hanımefendi (duraklama) kanıtını (duraklama) getirdim.

—Bana mı, diye sordu Daisy boğuk ve kibirli bir fısıltıyla.

De Florès onu büyülüyordu. Salyası aktı, esnemek istedi. Roland denizi kokladı ve daha yakından da aybaşısının kan kokusunu... Daisy gebe *değil*, kaltak !

De Florès omuzlarını uzattı, geniş kol ağzından ipeksi koltuk altı tüylerinin görüneceği gibi kolunu kaldırdı, aniden yumruğunu ve deri bileziğini gösterdi, elini açtı, kesik bir parmak vardı. Parmağın üzerine bir prezervatif geçirilmişti ve baş kısmında, çarpıcı renklerle General Eisenhower'in pembe güleç kel kafası görülüyordu.

“Parmak olmadan yüzüğü alamazdım hanımefendi,” diye tısladı De Florès.

—Tanrım! Ne yaptınız? Daisy, gülmekten kırılır gibi, korkuyu oynuyordu.

—Bir parmak kesmek, bir adam öldürmekten daha mı korkunç? Kalbinin tellerini kestim hanımefendi.

—Stop! diye haykırdı Servaes. Budala! Sadece on beş dakikalık güneşimiz kaldı! Plastik parmağı inceledi, üstündeki süt beyaz lastiği söktü.

“Çok eğlenceli, çok eğlenceli! Başaramayacağım artık,” dedi cesareti kırılmış Servaes. “Haydi, çabuk olun!” diye gürledi Roland'a. Sanki aksesuardan sorumlu olan kostümcüymüş gibi.

SLAT NOW, PAY LATER

Hofman esrarlı bir sigara sarıyordu. Çiçek gibi dudakları bir yana, Chopin'e benziyordu. Durgun suya bakmaktaydı, bu havada dev kaplumbağalar neredeyse ortaya çıkardı.

Küçük ve çok dar bir kayıkta bir balıkçı çömelmiş, parmağına sardığı sicimle balık tutuyordu, iğneye ciğer ve yürek parçaları takmıştı.

Debelenen ve ısırın etçil balıklara hemen bir demir kaşık darbesi indirmek gerekiyordu. Bazen ölü taklidi yapıp son bir çırpınıştta parmağı keserlerdi.

“Sonia'yı özlüyorum,” dedi Hofman. “Oysa...”

—Evet, oysa... dedi Servaes hırçınlıkla.

—Evet, oysa.

Sonia'nın lastik supap gibi çıkık bir göbeği vardı. Vücudu ışık saçardı, yosunların arasından bir kar parçası gibi parlardı.

Désirée, otel odasındaki gece masasının üzerinden usturayı aldı ve bir hamlede yorganı kesti; pamuk parçaları havada uçuşarak omuzlarına düştü. Roland, onun küçük, cılız gülüşünü duydu, bir sıçrayışta kalktı, kamp yatağı çatırdadı, Désirée kaçtı, titreyerek köşedeki lavabonun yanında sıkışıp kaldı. Sarı perukası kaymıştı, Roland kulağının kenarında terden birbirine yapışmış kirli saçlarını gördü. Şişmiş dudakları, saçları kadar kirliydi, ruju çok kalın, çok baştan savma sürülmüştü. Koltuk altında dik, kıvırcık kıllar. Papağan *Kea yemek istiyor, yemek* diye bağıırıyordu. Bordo mini külot gerilmişti, tam ortasındaki saten parçası buruşuktu, mora yakın bir kumaşın arasından simli bir fermuvar geçiyordu.

Roland, ondan iki metre uzakta diz çöktü, eğildi, halının üzerine yattı; bir komando olarak dirseklerinin üzerinde, mavi damarları görünen ince ayaklarına kadar kolaylıkla doğruldu. Otel odası ucuz sabun kokuyordu, belirsiz ve hafif fermuvar dişleri dikkatini çekti, başının üstünde açtığı fermuvarın sesini duydu, bacaklarını biraz daha ayırdığını, dizlerini, bilekleri kalçalarına değene kadar büktüğünü gördü.

Sesi bir kayaya çarpan dalga gibiydi: “ ‘Teşekkür ederim’ de.”

—Teşekkür ederim.

—Teşekkür ederim, kim?

—Teşekkür ederim Désirée.

—Artık benimle meşgul olma, dedi Désirée ve Roland yanan vücuduyla ona doğru fırladı, yakalanan bir papağan gibi ses çıkartan Désirée'nin boynundaki kolyeyi tuttu, onu kendine doğru çekti, yumuşak boynuna madenî bağlar geçirdi. Kız elinden kaydı.

Geriye Zoom: Yatıyordu, bacakları açık, boynu karyolanın tahtasına dayalı, kırılmış. Dev bir kelebek, siyah buğulu cama çarptı. Küçük bir gürültü ve bir avuç kurt yusuvarlak, beyaz kurtçuklar, vücudundan, açık simli fermuvarından, şiş dudaklardan çıkıyor ve halının kılları arasında kaynıyordu.

PAPAZ ADAYI VE GENÇ ADAM

Roland, deniz kenarındaki bir bunker'dan bozma evine vardığında ter içindeydi; bisikletini, bir postalı fırlatır gibi attı. Araç çakılların üstünde tıklayıp durdu.

Roland kendini terastaki şezlongun üzerine bıraktı, sakinleşemedi.

Kıyıda, yanmış olan bir helikopterin gövdesini; evinin sıvası üzerinde bir sürü incir kabuğunun, kibrit parçalarının ve yeşil şişe kırıklarının bulunduğunu; birinin kayaların arkasından kendisini ya da filmi gözetlediğini fark etti. Çikleti dişlerine yapıştı. Tükürüğü kurudu. Yüksek sesle, “Gözyaşı kalmadı,” dedi ve yine yüksek sesle güldü, Servaes'inkine benzer bir melemeydi. İşaretparmağını ısırды, dişinin arasından ikinci boğuma kadar itmeye çalıştı. Parmak kadar uzun sivrisinekler, çiftler çiftler şarkı söylüyordu. Var oluş duygusuna sahip olmak istiyorum, hatta sakat olmak. Bazı töreleri gereken özenle uygulayacak olsam, birtakım şemaların içine kaysam, kendimi herhangi bir ortak paydanın içinde bulsam. Yapabilirim, dolayısıyla yapmalıyım.

Mutfağının kapısının sonuna kadar açık olduğunu gördü. Çivit rengi kayanın arkasındaki Beaulieu kameralı adamın, demek ki içeride adamları, büyük planda çekim yapmaya hazır asistanları var! Roland “*Second unit, here I come*” diye bağırды ve içinde düşman gönüllülerin bulunduğu bir çiftliği tek başına ele geçirmesi gerekirmiş gibi duvarın pürtüklü sıvası boyunca sürtünüp parmağı ile nişan aldı: “Dan ! Dan !” dedi.

Divanın üzerine oturmuş kansızlık çeken genç asker, gözlerini dizlerinin üzerinde tuttuğu Çile projesi için yapılmış eskizlerden, taslaklarla dolu kartondan kaldırdı.

Misere yatak odasından çıktı, “insan, ancak eti kurumaya başlayınca ruhunun gizlerini öğrenmeye kalkışabilir,” dedi ve göğsünün hizasında küçük bir kadın külotu tuttu, sonra bordo kumaşı elinin içinde buruşturdu. Roland elini uzattı. Misere elini geri çekti, kü-çük nemli paketi açtı, kelleşmeye başlayan başına geçirdi. Genç asker çocuksu ve tiz bir kahkaha attı. Simli fermuar, Misere'in kafasını iki eşit parçaya ayırıyordu, sol tarafı ile konuşabiliyordu: “Sonunda aşk yuvasına girebildik,” dedi.

Cebinden tomar halinde resimler çıktı. Roland, mavi suluboya olanını tanıdı, Marie-Madeleine'nin, Servaes'in isteğine uygun olarak baldırına kadar açık olan giysisi, günahkâr kadının kehribarimsı kalçasını ortaya çıkartacaktı. .

Dönenen sivrisinekler. Mutfağın kapısı ardına kadar açıldı. Roland sesini yükseltmeye çalışarak, “Size büroya kadar eşlik etmem gerekiyor mu,” diye sordu. O an hâlâ kaçabilir, kumuldan geçip tuz fabrikasına gizlenebilirdi.

—istiyorsan olur, dedi Misere.

—Zorunlu değil, dedi soluk suratlı genç asker, ama istiyorsan.

Misere, Leon de Leon'un davranışlarını öykünüyordu, aynı rahat süpergangster tavırları, feylesof, alaycı. “Biz sadece gerçeği bilmek istiyoruz.”

—En doğal hakkınız, dedi Roland.

Misere, yerlilere özgü biçimde apış arasını kaşdı ve davet edilmeden yemek artıklarıyla dolu

sofraya oturdu. (Morina ezmesi açmışlardı.) (Ve bir de bezelye çorbası!)

“Ülkenin âdetlerine göre, kendi âdetlerimize göre, değişik kişisel bilgileri hesaba katmaksızın doğruyu bulabiliriz, yani doğruyu, ya da gerçeği keşfedebiliriz. Yolunda olmayan ne varsa yok ede ede, bir yere varabiliriz. Okey mi?”

— Yok ede ede mi? (Vakit kazanmalıyım.)

—Piskopos doğru dürüst davranan hiç kimseyi yok etmek istemiyor, dedi asker. Çenesinde bezelye çorbası artığı vardı. Roland’ın annesinin bavuluna tıktığı bezelye çorbası, balık ezmesi, Signoricci, salyangoz ve bir düzine don! Güneş çok kızgındı, güçsüz bırakıyordu. Taksi şoförü Misere, eflatun ve ciğer kırmızısı üniformasının içinde, bir öğrenciyle konuşur gibi konuştu: “Bütün gerçekleri tek bir şeye indirgeyerek o şeyi bulmak da mümkündür. Bütün olasılıkları bir araya getirmek ve neyin eksik olduğunu bulmak. Okey mi?”

—Okey?

—Hayır. Okey değil. Çünkü zamanı dikkate almamız gerek.

—Ne zamanı? (Vakit varken tüymeliyim.)

—İçinde değişmekte olduğun zamanı.

Misere kendinden emin, ağır bir hareketle alnındaki küçük külotu aldı, elini üzerinden geçirdi, fermuarı tırnağıyla kazıdı.

“Sadece sabırsız kimse, elinde aracı olmadan hedefe varmak ister. Yol süresini dikkate almak gerekir, çünkü her saniye vazgeçilmezdir.”

Genç asker, Désirée’yi betimleyen, karakalemle çizilmiş bir resime bakıyordu, Désirée, bir dizi havada, Çini mürekkepleriyle çizilmiş bir sürü minik çizgi ile belirtilmiş kadınlık organının ağız kısmının ve kenarı dantelli bordo bir deliğin görüleceği biçimde divana uzanmıştı.

“Bu kadının ruhu var,” dedi genç adam.

Roland onayladı. Yüzündeki utanç ve kızarıklık kayboldu.

“Hiçbir cenabet ruhuna zarar veremez,” dedi genç adam (Tanıma göre, beyin küreleri bozuk olan ve sözcüklerin adlarını bilmeyen bir yerli, nasıl oluyor da böyle arlanmazcasına konuşabiliyor?) Genç adam, yeni olduğu göze çarpan geniş çizmesinden bir ustura çıkardı.

“Hayır, yapma,” dedi Misere ve genç asker koluyla yüzündeki teri sildi.

O sırada havada çok tuz vardı.

KONSOLOS VE GÜNAH

işte o sırada, Jacques'ın eski bir tanıdığı olan ve tipografi, amatör ressam, eski saatler ve Achim von Arnim konularında mektuplaştığı Belçika Konsolosu, sıkıntıda ve tehlikede olan yabancıların imdadına yetişti.

Taksiye dönüştürülmüş ornitorenk biçiminde bir zırhlının yanında bekledikleri sırada, lekesiz gökyüzünde bir yıldız görüldü, uçak, sivri bir kayalığı değmeden sıyrılıp geçti, küçük bir koyda deniz kıyısına indi. Yerliler, üzerine siyaha boyanmış köpekbalıklarının çizildiği sol kanada madenî bir merdiven dayadılar ve bavulları almak üzere seğirttiler.

“Ah!” diyerek turistler arasından kendine yol açtı Jacques ve aşırı bir samimiyetle, ufak tefek, az sayıda saçını arkaya taranmış, dudaksız bir ağzı olan, kaçamak bakışlı bir adamı selamladı.

“İşte doktor Jef van Aalst,” dedi Jacques ekibe.

—Oh! evet . Tabii. Günaydın. Memnun oldum. Evet, evet. Ah.

—Jefke dostum, iyi görünüyorsun, dedi Jacques.

Adam altmışlarındaydı, bu havada siyah bir kazak ve geniş paçalı bir kot pantolon giymişti.

—Gölgeler arasında bir gölge, dedi Konsolos Jefke.

—Plotinos, dedi Jacques. Durum: Bir-sıfır.

—Sahi tütürecek bir şey yok mu, diye sordu takside.

—Hayır, diye yanıtladı ekip. Sonia'nın ölümünden sonra bütün otlar kullanıldı, bile bile, delice tüketildi, kayısı tartaletinin üzerine serpiştirildi, pudingin içinde pişirildi, eşek sütüne katıldı, kulaklara ve anüse tıktırıldı, tek bir gram, tek bir tutam kalmadı.

—Akıllıca ama berbatça, dedi Konsolos. Oysa ummuştum ki...

—Ancak teselli edilemeyenlerde umut vardır, dedi Jacques.

—Adorno, dedi Konsolos. Durum: Bir-bir.

Taksi çok hızlı gidiyordu, ara sıra Konsolos, Roland'a göz kırpıp duran Sabine'in üzerine devriliyordu.

“Pis iş,” dedi Konsolos. “Ama elimden geleni yapacağım. Küçük bir ülke olarak, suçlanmış olmayı kabul edemeyiz. Üstelik sahte ipuçlarına dayanarak. Öyle değil mi?”

—Elbette, dedi Hofman.

Roland'ı araba tuttu. Yanında, hiç yüzmeyen ama sık sık ellerini yıkayan Jacques ter kokuyordu. Korku teri.

“Bu kadar tanınmış biriyle karşılaşmaktan çok mutluyum,” dedi Konsolos. Hofman, Hombourg Prensinin demir gibi sert, ünlü bakışını fırlattı. Altmışlık konsolos, küçük başını , bunca yıllık hizmetten sonra gözyaşları ve ersuyu ile ışıldayan koltuğun derisine dayayı verdi.

Kent merkezine girdiler. Doruk noktasında olan seçim kampanyası (tek parti) bütün duvarlara yansımış, çevre baştan başa çok renkli bir resim olmuş, Kurtarıcı'nın yüzü, amblemleri, sözleri her yanı kaplamıştı.

“Kurtarıcının annesini tanıdım,” dedi Konsolos. “Melek gibi kadındı.”

Bu sözleri, Leon de Leon’un ofisinde de tekrar etti. Komiser’in tabancası, içine çektiği koca göbeği ile çok sıkı gelen eşek derisi kemeri arasında iyice görünür olmuştu.

“Günah diye bir şey vardır,” dedi Leon de Leon.

Bir özdeyiş arayışı içinde olan Konsolos,

—Elbette, diye yanıtladı.

—Günaha rastladığımda, buraya, bu yana tutar getiririm (Leon de Leon, sigarasıyla demir bir kapıyı gösterdi) sonra o günahı, içine girdiği adamın içinden çıkartır ve günahı cezalandırmak üzere teslim ederim. Okey mi?

—O.K. dedi Jacques.

—Ah Sayın Belçika Konsolosu, daha gençken ne istediğimi o kadar iyi biliyordum ki. insanlara acıma hissiyle doluydum. Oysa şimdi, gecede dört saat uyuyor, düşünüp duruyor ve bilemiyorum, uykumda dolaşan tüm o günahlar ceza ve intikam istiyor.

—Ya karınız buna ne diyor, diye sordu Sabine.

—Bir başka adama asla allamayacağımı söylüyor.

—Ben olsam ürperirim, diye kıkırdadı Sabine. Leon de Leon ona sert bir bakış fırlattı, tabancasının ucunu ona doğrultmak istedi ve konuştu:

“Bazı insanlar suçlu doğar,” dedi. “Yapılacak bir şey yok.”

—Ha, siz kromozomlardan söz etmek istiyorsunuz, dedi Konsolos Jefke.

—Tam anlamıyla.

—Bir kuzenim vardı. Geçen yıl öldü. Tam Klinefelter yakası: gücü tükenmiş, memeleri kocaman, ne varsa...

—O kızı yakan, hançerleyen ve boğan günahkârı engeç bir hafta içinde şahsen sorguya çekeceğim, dedi Leon de Leon.

—Sizce neye benziyor, diye sordu Sabine. Yani günâhkar demek istiyorum.

—Iriyarı tipler, ırza geçme ve saldırılarda listenin ilk sırasındadır, dedi Konsolos çekinerek. Çelimsiz tipler, cinayetler, hırsızlıklarda başı çekerler. (Ben hangi tipim? Çabuk!)

—Ama burada hem ırza geçme, hem cinayet var, diye atıldı azgınlığı durulmuş safdil Sabine.

—Bana kalırsa, Ada halkına göre daha uzun boylu, dedi Konsolos. Belki yüzü sivilceli... çünkü çift kromozom, hormonları azdırır.

—Sen ne anlatıyorsun Jefke, diye sordu Sabine.

—Bence, kendinden pek emin değil, olgunlaşmamış, hissiz ve pişmanlık duygusu olmayan biri.

Roland kaçmak istedi. Herkes ona baktı.

—Dönmem gerek, dedi Hofman.

—Benim de, dedi Servaes.

—Jefke’yi otele götüreceğim, dedi.

Sabine de Charlotte’u kolundan tutup giderken,

—Biz de solaryuma gideceğiz, dedi.

İkisi de yerlilerin güneş korkusuna inanmıştı. Sudaki güneş ışınının ya da daha kötüsü bir aynaya yansıyan güneş ışınının hasta edici etkisinin atalarının yanlarına kabul etmek istemeyecekleri kadar ruhu hasta edeceğine onlar da inanmıştı.

ALTIN VE FİLDİŞİ

“Aşk,” dedi Konsolos, “sevilen kişiye sen asla ölmeyeceksin demektir.” Konsolos bekliyordu, kimse oynamıyor, kimse skorla ilgilenmiyordu, Jacques ortadan kaybolalı...

“Gabriel Marcel,” dedi Konsolos, uyuşuk biçimde.

—Kendi kendime Jacques Prévert olmalı diyordum ben de, dedi Charlotte sevimli bir havayla, not alıyor, tunçlaşmış baldırlarının üstünde metni tutuyordu. Mayolu olmayan tek kişi Konsolos'tu . Az sonra onları kütüphaneye geri verecekmiş gibi dergilere ara sıra göz atıyordu. Servaes ile Chico yüzerek açılmışlardı. Sabine ve Hofman bir şemsiyenin altında yatmaktaydı.

Yirmi kadar yerli, saygılı bir mesafede, yabancıları izliyor, yeşil yaprak çiğniyorlardı. Aralarında pek az sakat vardı, bu da onların turizm mevsiminde görülmelerini istemeyen Piskoposun talimatı yüzündendi. Ama guatrlılara ve yarı dudaklılara izin vardı. Tabiî bir de, küçük yaşta taşımak zorunda kaldıkları toprak testiler yüzünden çukurlaşmış kalçaları olan tüm kadınlara izin vardı.

Yerliler yabancıları inceliyorlardı, hareketlerini, görüntülerini, aralarındaki mesafeli ilişkiyi. Bir şey bekliyorlardı. Ne diyorlardı? Servaes için; *büyük bir kafa, çok mâkul*. Sabine hakkında: *ince dudakları küstah. Mavi gözleri kedi gözü* . Charlotte ve Hofman hakkında: *küçük gözler en uzağı görür*. Konsolos için: *zayıf adamın zayıf gölgesi olur* diyorlardı.

Ya Roland hakkında? *Yalan söylemekten kararmış bir dil*. Çünkü yalan söylemek düş görmektir ve Koç, düş görürken ruhu yakıcı bakışıyla ateşe verir.

Yirmi yerli arasından biri topluluktan ayrıldı ve onlara özgü dans adımlarıyla ekibe yaklaştı, on metre öteye, kuma çömeldi. Ağzını oynatmadan şarkı söylüyordu. Kafasında üçgen biçimi kâğıttan bir başlık vardı. Başını sağa çevirdi. Bir koç ona doğru koştu, durdu, sendeledi, düştü. Koç ayağa kalktı, ayakları yeniden burkuldu, gücü tükenmişcesine hareketsiz duran yerliye kadar sürüklendi. Yerli onunla konuştu, koç meleyerek karşılık verdi, tükürdü, yarık dudağını yukarı kaldırdı sonra koyu kırmızı yelesini ve boğumlu boynuzlarını kuma sürdü. Yerli daha yüksek ve üzerine daha da basarak şarkı söyledi: *Altın ve fildişi, kız kayboldu. Çamur ve yağmur, geri gelecek*.

Keten pantolonunun cebinden bir elma, hayır, koca bir kehribar top çıkarttı ve avuçlarının arasında ovmaya başladı.

“Elektrik yaratmak istiyor,” dedi Konsolos.

—Ölüm ışıını, diyerek güldü Charlotte.

—Kokumuzu kilometrelerce uzaktan duyabiliyorlar, dedi Sabine. Bu yüzden de Avrupalılar'a, “kokmuşlar” diyorlar.

Sabine güneş yağı sürdü, göğüslerini okşadı.

—Kes, diye çıkıştı Servaes. Saldırsınlar mı istiyorsun?

—Tiroidleri için bir şey yapabilmeli, dedi Charlotte. İçlerinde fazla iyot var, ya da onun gibi bir şey.

—Kalk borusu çalsak mı, diye sordu Servaes.

—Memnuniyetle, dedi Hofman. İki günden beri zayıflamış, kalça diye bir şeyi kalmamıştı.

Eşyalarını topladılar, güneş biraz daha alçalmıştı, bazıldı, lavlı, tüflü tepelere mor gölgeler saçıyordu.

Konsolos, Ada halkının insanca davranış yokluğunu bir bakıma Tanrı ile eşleştirerek yorumladıklarını söyledi.

“Böyle yorumlanabilir” dedi, “yani *benim tezim* böyle.” (Böylece, Jacques gittiğine göre, ünlülerden alıntı yapma oyununu bırakmış olduğunu göstermiş oldu.)

Yerli, gülmekten kırılan ve kendisini utanmazca seyreden Sabine’in karşısında kehribar topu gittikçe daha güçlü ve daha hızlı ovuyordu.

ALT TARAFI YOKLUK, HIÇLİKTİR

Hanımlar kaygılıydı, Hofman'a yakınlık gösteriyorlardı ama o, Ryron, ya da bir cephaneliği havaya uçurmadan önceki bir gerilla gibi üzüntülüydü. Sonia'nın ölümünden beri yıkanmıyor, yüzmüyordu, bu akşam bütün bedenine eşek pisliği sürmek istiyor ama hanımlar bunu abartılı ve mantıksız buluyorlardı.

“Hiç,” dedi Hofman, “hiç hiç.” Acemi bir oyuncu gibi çenesi kasılmıştı.

“Toptan, eksiksiz hiçlikten başka bir şey yok,” dedi Hofman.

—Gidelim canım, dedi Charlotte.

—Yani, iyi anlamışsam, mutsuzsun, dedi Roland. Aptal, diye çıkıştı Hofman. Bir Sobranie sigarası yaktı.

“Bizim yapabileceğimiz bir şey var mı,” diye sordu Sabine.

Servaes, belki de Hofman'ın ölçülmez umutsuzluğunu gidermek için, hastanede vücudunda bir cam parçasının kaldığını söyledi. Parçanın büyüklüğü ve şu anda vücudunun neresinde olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Ama şurası gerçektir ki, cam parçası vücudunun içinde bir yerlerde *dolanıp duruyordu*.

Bu yüzden hiç durmadan dolaşılıyor, bir dakika yerinde oturamıyordu.

“Sanki bir hayvanı taklit ediyor,” dedi Sabine. “Biliyor musun? Hayvanat bahçesindeki kafese sokulmuş bir kurt ya da bir tilki gibi.”

—Cam yiyen hayvan hangisiymiş, bulmaya çalışabiliriz, dedi Konsolos. Belki de Hesiodos'un *Kozmogonia*’sında buluruz.”

Sonia'nın vücudundaki bütün lekeler, kesikler, yanıklar incelendi, kaydedildi, numaralandı. Otuz iki numara var.

“Adlı Tıp doktoru görünür biçimde heyecanlıydı,” dedi Konsolos. “Bütün bu yaralara rağmen, vücudun, şaşırtıcı derecede genç ve esnek kaldığım ve geceleri ışık yaydığını söyledi.”

Bazı kumaş telleri, cinsel organının katil tarafından kopartılamamış kılları arasında kalmış, kana bulanmıştı. Bu verilere göre çalışılacak, araştırılacak, tutuklama yapılacaktı.

FİRAR

Ekibin bütün yaptıklarını gözlemleyip şarkıya döken yerlilerin sayısı artıyordu. Yüzenleri sahil boyu izliyor, gözden kaybetmiyor, yemek yedikleri lokantanın karşısına geçiyor, pazar meydanında toplanıp Toledo Barı'nın terasını parmaklarıyla gösteriyorlardı. Kalabalık bir topluluk oluşturmuşlardı.

“Jacques'm kaçtığını biliyorlar,” dedi Leon de Leon. “Yasadışı yaptıkları bir şey yok.”

Ancak Alman turistler ekibe düşmanca bakıyorlardı ve Sabine bir Alman atasözü öğreneli beri, histerik biçimde “*Es wandelt niemand ungestraft unter Palmen*” diye bağıyordu.

“Cancağızım,” dedi Konsolos gülerek, “bu söylediklerin herifleri sevmediğini göstermez ki... Goethe bunları *Gönül Yakınlıkları'nda* yazdı. O da, çok yüksek idealler ortamında yaşamanın tehlikeli olduğunu vurgulamak için.”

—Umuruma yazmaz, diye karşılık verdi öfkesi burnunda Sabine. Konsolos iki sakınımlı parmakla onun bileğini okşadı.

“Ve Servaes de hiç tepki vermiyor, sümsük,” diye bağırdı, Sabine. Sümsük!

—Almancam o kadar iyi değil, bütün o tamlamalarla... dedi Servaes.

Jacques'ın kaçışını yorumlamaktan kaçınıyorlardı.

“İş ki, Sonia ile bir ilişkisi olmasa!” dedi Charlotte.

—Bu da nereden çıktı, diye sordu Konsolos.

—Sonia'nın ölümü ile Jacques'm yok oluşu arasında bir ilişki bulmak isteniyorsa, bu sadece yerel polisin işi, dedi Hofman.

—Gene de Jacques bazen tuhaftı, dedi Chico.

—Biraz sinirli olduğu gerçek, dedi Ian.

—Yedikleri yüzündendir, dedi Charlotte. Jacques'ın çok mantıksız yiyiş biçimi vardı.

—Mahsus yapıyordu, dedi Roland.

—Nasıl yani?

—Karısı onu terk ettiğinden beri mahsus kötü yemeye başladı. Çünkü Marie iyi yemek yapardı. Çin yemeği ve daha neler...

—Evet öyle, ufak tefek şeyler, dedi Sabine.

—Onun gibi bir adamın çocukları olmalıydı, dedi Charlotte. O kadar hassas bir insan ki...

GÜNEŞ VE GÖLGE

Konsolos, Güneş-ve-Gölge içiyordu, bir tür kokteyl.

Üst katman: konyak; alt katman: anason.

“Verileri toparlayalım,” dedi.

Ekip, oybirliği ile, kendisine Jock Malthus (ufak bir ayrıntı!) dedirten Jacques Kindt’in: *a)* Kadınları tiksindirici ve tehlikeli bulduğunu, buna Çile projesindeki kadınların da dahil olduğunu; *b)* bütün kadınları, kendisine ihanet etmiş olan Marie’ye benzettiğini; *c)* tabii bu sonuncu olgudan pek emin olmadığını; *d)* bu olgunun Sonia’ya davranışlarını etkilemiş olabileceğini; *e)* bu davranışın, bilindiği kadarıyla eleştirilecek bir yanı bulunmadığını saptadığını söyledi.

“Bütün kadınlar,” dedi Leon de Leon. “Peki Amanda ?”

—Ne olmuş Amanda’ya?

Leon de Leon, yavan kokulu kırık purosunun izmaritini açgözlüce emip duruyordu, sonra onu bir fiskeyle Roland’ın bulunduğu yöne gönderdi. Roland sıyrıldı.

“Amanda arkadaşındı.”

—Tabii.

—Gönüldaşı, aşkı, metresi, anası.

—Ne !!! Ekip soludu, burun çekti, kaş çattı, sıyrıttı, gülmekten kırıldı, bekledi.

“Bunu, bıraktığı kâğıtları tercüme ederek saptadık,” dedi Leon de Leon. “Çıkarttığımız sonuç, pek çok mahrem tanımın, Amanda’nın ruhu ve vücuduyla ikili olduğu.”

Konsolos bir vitamin hapı yuttuktan sonra, usulca,

—Mutlaka öyle olması gerekmez, dedi. Jacques yaratıcı bir kaygıya sahipti.

—Amanda ! diye bağırdı Sabine.

—Tutuklandı, dedi Leon de Leon. İtiraf etti.

—Neyi itiraf etti?

—Jacques’ m ara sıra kendisine dokunduğunu... Leon de Leon da bu sözlerinin yeterince inandırıcı olmadığını farkındaydı.

“Eeee, herhalde o kâğıtlar pek olağan şeyler değil, hatta yasalarımıza aykırı şeyler,” dedi.

—Jacques’ m bütün o karalamaları, dedi Charlotte hararetle, hep kıskançlıktandır, kıskançlık, çünkü hepimizin çocuğu olabilir onun olamaz.

—Charlotte canım, keser misin, diye araya girdi Servaes.

—Hayır, diye bağırarak sözünü kesti Sabine. Hakkı var. Zaten sen de kabul ettin.

—Ben mi? Neyi?

—Senin, benim gebeliğimi, benim senin erkeklik organını kıskanmamdan daha çok kıskandığımı...

—Kesin, diye bağırdı, Hofman bıkkınlıkla.

Leon de Leon saatine baktı, sonra da güneşe.

“İşin can sıkıcı yanı,” dedi, “ölen kızın iki ağabeyinin Koç Andı içmiş olmaları. Her ikisi ölünün elbisesinden küçük bir parça kopartmış.”

—Katilin kanına bulamak için! Sabine’in yanaklarında ve iki göğsünün arasında kırmızı lekeler oluşmuştu.

“İşin can sıkıcı yanı, resmen bir şey yapamamamız,” dedi Leon de Leon. “Yasadışı hiçbir şey yapmıyorlar.”

—Açık konuşmak gerekirse, diye mırıldandı Ian Diana, Jacques ellerini çok sık yıkardı. Bazen saatte üç kez.

—Evet ama, dedi Chico, yıkadığı tek şey elleriydi. Bıyığı ağzının iki yanından, yağlı iki sicim gibi sarkıyordu. Kafasındaki uzun bukleli saçlarla bir pop şarkıcısına ya da bir heykeltıraşa benziyordu.

“Jacques ilk günaha inanırdı,” dedi Konsolos.

(Misere’in taksisi karşı kaldırıma yanaşmıştı. Polisler koşuşmuşlardı. Garson Antón, maalesef bir felaket oldu, diye mırıldandı. Misere işaretparmağını ağzına götürüp öbür eliyle kulağını tuttu. Arabanın kırmızı kadife kaplı arka koltuğunun üzerinde, siyah saçlı genç bir kadın yatıyordu, kolu parçalanmıştı, koltuğa yığılmış çıplak vücudunun üst bölümü kanlı, parça parça, yara bere içindeydi.)

“Ona neden Sonia diyordunuz,” diye sordu Leon de Leon.

Hofman’ın düşünmesi gerekti. “Öyle işte,” dedi.

—Ama adı bu değildi.

—Hayır.

—Adını biliyor musunuz?

—Hayır, dedi Hofman ama sesi duyulmadı, çünkü aynı anda Roland: “Désirée” dedi, Charlotte da “Marie” diye ekledi.

içinde değiştiğimiz zaman

O zamanlar, genç kadınlar son derece kısa kazaklar giyerlerdi. Daisy de öyle. Lastik bir vanaya benzeyen göbeği ile çıplak gövdesinin orta kesimi pudralanmış gibiydi.

Roland, çarpık dişlerinin, fazla dar omuzlarının, fazla küçük cinsel organının utancı ve kaygısı içinde sorardı: “Kazağını temizletmeye mi verdin?”

—Hayır. Kokuyor mu?

— Hayır ama çekmiş gibi bir hali var.

—Şimdi böyle giyiliyor sevgilim.

Daha sonraları: Miao yöresinden, altmış yıllık, işlemeli ipek ve bir tek dikişi olmayan ve Roland’ın ilk gecelerinden sonra Compagnie Française d’Orient’den onun için satın aldığı bir tünik giydi. Daisy, Roland’ın yanından ayrılarak bir ışıkçıyla konuşmaya gitti; gri kıvrıkcık saçlı, Fu-Mançu tarzı bıyıklı, tiz, bayağı bir sesi olan aşağılık bir herifti.

Karışık, kapalı işlerden konuşuyorlardı.

Roland durduğu yerde tepiniyordu. Kudurmuştu. “İflahımı kesen Beatrice’dir,” dedi oradan geçen Servaes ve Roland kendini kapana kısılmış, aşağılanmış hissetti.

“O kadar belli oluyor mu?” diye mırıldandı. “Acaba ben..” Ama Servaes kameranın objektifine bakıyor, dekorları teftiş ediyor, talimat yağdırıyordu. Servaes’te insanı en kızdıran şey, o kasıtlı belirsizlik, kendisinden söz etmek için başkasının sözünü kesiş tarzı, bir soru ya da anlatılan bir şeye bilinçli tepkisizliği idi. Roland bir daha Servaes, bir Yunan ya da Angolalı aydının serbest bırakılması için imza toplamaya gelirse, aynı umursamazlığı, aynı ilgisizliği göstermeye karar verdi. Daha fazla dayanamadı, Daisy’ye doğru ilerledi.

“Pierre de gebe bir halim olduğunu söylüyor.”

—Neden B testi yaptırmıyorsun, diye sordu Pierre. —Hani koyunun alyuvarları ile olan, biliyorsun ya? dedi Daisy.

—Hayır bilmiyorum.

—Onu biryerlerimde hissediyorum, birşeyleri var, dedi Daisy.

—Ya da sinirdir, dedi Pierre.

—Hayır, diye yanıtladı Daisy.

Roland, Daisy’nin kaygan ve serin kolunu yakaladı. Daisy onu sendeleyerek, ama karşı koymadan, Servaes’in talimat yağdırdığı yöne, sis aletinin hırıltıları ve buharları arasından geçerek izledi.

“Çünkü cehennem azabı bir rüyadır, heyecanlara dayalı inanç düzeninden doğan ortak bir yanılsamadır, öyle değil mi Roland? Onun için de sise ihtiyacım var, heyecan veren sise ve Hofman’ın uzak çekimleri için objektife biraz daha vazelin sürün çocuklar.”

-ve Roland gözlerini kırıştıyordu

- çünkü, yerlilerin balık pişirirken içine gömüldükleri duman, kulübelerden buhar halinde yükseliyor ve insanların durmadan göz kırpmalarına neden oluyordu. Yani, gözün katılgan dokusunda kan dolaşımı bozukluklarına yol açıp trahomun henüz bilinmeyen olası mikrobu için bir yuva oluşturan çelişik kirpik refleksleri olarak tanımlanabilecek göz kırpmalarına neden oluyordu

-ve Roland, erişilmez sevgilisini yüz tane dramatik yayın kostümünün üst üste durduğu Enstitü’ye götürdü

-ve o, Roland, kendisi, Roland, açılmakta olan tepesini onun görmesi olasılığına karşın onun önünden gittiğini gördü; çünkü, Alman turist hanımların etekleri altında görülebilecek manzara dolayısıyla, tutuklanma tehdidi altında, merdivenlerde bir hanımın asla arkasından gidilemez

-ve bitmez tükenmez kumaş yığınlarının ve raflardan sarkan Elizabeth, Rejans, Viyana dönemlerine ait kostümlerin önüne vardıklarında, Désirée ona yanaştı ve rüyasına demir attı, oysa o, Kudurgan Roland, düş gördüğünü ve o şeyin geçici bir yaşam oluşturunca kadar kaşındığını biliyordu ve öylesine kısa süreli ki, o, ateşi sürdürene, besleyene kadar devam edeceğini biliyor, kucaklaşmanın bitmemesini istiyor ve kızın kolunda tüylerinin diken diken olduğunu görüyordu

“Üşüyor musun?”

—Hayır, kesinlikle!

Daisy’nin şaşkın bakışları önünde, gülkurusu tafta bir elbise, beyaz saten süsler, mercan rengi plastik çiçeklerle bezenmiş dore kadifeden bir ceket ve pullu kuzgunî bir bluzu tuttu ve hepsini yere fırlattı, sonra sessizce Daisy’nin boynuna kürk yakayı geçirdi.

“Mutluluktan öleceğim,” dedi Daisy. “Bu şey... benim mi?” Désirée dikleşen parmaklarıyla gümüş ya da alüminyum fermuarlı küçük, bordo bir külotu ağından tuttu, parmağını geçirdi, parmağım büktü, hafifçe kaldırdı.

Roland utançtan titredi, sertçe parmağını çaktı, parmağındaki şey avucunda kalıverdi. Hareketinin sertliği ile Désirée yere kaydı. İlk düşüş.

Roland Désirée'nin annesini gördü, uzakta dondurucu bir rüzgâr gibi keskin işaretler yapan tombul bir kadıncağızı. Bir otobüse veda eder bir hali vardı, plastik zembili kolunda sallanıyordu.

“Désirée,” dedi Roland onu yerden kaldırırken. Kız beline tutundu, “*Taşı beni*”, dedi, “*yardım et bana*”. Roland gülünç bir biçimde, duyarlı bir biçimde eğildi tiyatro seyircisiyle dolu bir parter onun fazla geniş pantolonunu, fazla beyaz bacaklarını, tepesini gördü ve kız bir balerin çevikliği ile sırtına bindi ve dizlerini sıktı. Roland, bacakları ayrık, merdivenlerden çıktı, cilalı tırabzana iyi tutunamadı, kızı öne doğru düşürdü. Kız son derece terlediğinden ona mendilini verdi, gözyaşları içindeki yüzünü sildiği sırada başı döndü ve bebek bezine dönüşmüş olan bez açıldı, pislikler saçılarak sarı kar tanecikleri gibi havada uçtu.

“Ah özür dilerim,” dedi Roland.

—Kendi çocuğumun olsaydı iğrenmezdim, dedi Désirée boğuk bir sesle, ama başkasının.. Ve ikinci kez düştü, gözkapakları tozlu kirlere yönelik, perçemleri çizgili bir brandaya değmiş olarak, yanağını ovdu ve uyur gibi yaptı. Roland, “Uyur gibi yapıyor” diye düşündü ve “Kim olduğumu biliyor musun? Kim olduğunu sanıyorsun, Tanrı'nın kızı mı?” dedi.

Pembe dilinin ucu dışarı çıktı; Roland onu açık ağızından öptü, dili dişlerin ta arkasına kadar kaydı. Buhar tavan arasına yayıldı, burun deliklerinden, kulaklardan, gözlerden içeri girdi, yakınlardaki bir fenerin ışığı göz kırptı. Roland onun eteğini yırttı, belini sıkan korsesini açtı, dantellerini söküp attı, kız sadece cilalı botlarıyla kaldı.

“Utaniyorum ama yeterince değil,” ...dedi Roland, kızın ateş gibi yanan boynunun çukurunda.

Bunun üzerine Désirée savunmaya geçti, dirseklerini dayayacak yer aradı, sağ eliyle saçlarını yakaladı, olanca gücüyle çaktı, ta ki Kiku ya da Arpej parfümü içinde kendisi ile birlikte sendeleyene kadar. Désirée hiç duraksamadan onun çok küçük, çok ince, çok beyaz cinsel organını tuttu ve içine soktu. Ve herhangi bir geçiş süreci olmaksızın -bir parça bulutun, alevler saçmaya ve kıpkızıl bir orman yangınının yansımaları gibi uzaklaşmaya başlayan Bakire oğulları dışında- üzerine bindi, dizleri bükük, kalçası gergin, kendini arkaya attı. Roland “Ey!” dedi “lastikten değil, kıracaksın onu.” Kız, yukarıdan aşağıya çalkalanmaya devam ediyordu. Sarsıntıları öylesine sert ve uzun süreliydi ki, kızın dışına çıkacak diye korktu, yatağın ucuna oturmuş ve *Harper's Bazaar*'ın Noel sayısını okumakta olan Desiree'nin annesinden çekindi.

Hiçbir sonuç alınmadı, hiçbir boşalma olmadı, kız yavaşlamadı ama sonunda yanı başına oturdu, karnındaki hafif kıvrımlar parlıyordu. Biraz yüksek sesle, “Susadım,” dedi. Tavanarasının bir köşesinden bir güvercinin uğultusu geldi. Roland, Desiree'nin dişleri arasına her tür vitamini içeren efervesan Supradyn tabletlerinden birini tıktırdı, kızın çenesinden pürtüklü sarı bir köpük aktı, Roland çenesini tuttu, ince -yüzünü kaldırdı, Desiree ağızını açtı, tableti yuttu, hafif bir çığlık attı.

Bunun üzerine Roland, hançerini çıkardı, -eski bir usturaydı- karın altına saplamak yerine, tam kıllı kısmın üzerini kesti, aşağıdan yukarı yardı, barsaklardan, diyaframdan bir ses geldi, sonra da bir otomobilin fren sesi duyuldu.

Anne kızının ölmekte olduğunu gördü, bir kırıktan sarkan bir kablo gördü, bir kasap çengelinin, sızan delikten içeri girip, yumuşak dokuları yırttığını gördü, kızının çapraz kirlere doğru, kurban edilen bir koyun gibi karnım delen darağacına doğru çekildiğini ve bir türlü ölmek bilmediğini gördü.

Anne donmuş gibi durdu, *Harper's Bazaar*'ı göğsüne bastırdı. Onun yanında Charlotte duruyordu,

dalgalı ve kınalı saçları yüzünde uçuşuyordu. Güvercin, sığındığı köşede kanat çırpıtı, sonra sessizlik oldu.

“Güzel iş,” dedi anne. Arkasında yanardağ, zeytin ağaçları ve üç haç görülüyordu.

“Ona hep iyi baktım,” dedi anne. “Elimden geldiği kadar. Beni sevmediği ve hep büyükannesine sokulduğu halde. Torununu şeker ve çikolata ile şımartırsan, kolay, değil mi? Bu koşullarda çocukların size yapışacağından emin olursun.”

Anne ihtiraslı ve kurnaz bakışlarını kaldırdı, gözyaşları sicim gibi akıyordu.

Roland, kanın tepesine ve yüzüne aktığını, ensesinde pıhtılaştığını ve orada biriktiğini hissetti, genzini saç parçaları tıkadı. Kamera, kanat sesinin arttığı üst kısma doğru sallandı, Servaes, “Daha yukarı” diye emretti.

Üzerine özenle KING, KING SİZE, yazılmış bir levhanın altındaki kırılgan, yarı yarıya boğazlanmış, çırpınmakta olan bir hindi asılmıştı, sarkan kafasında koyu kırmızı yumrular ve morarmış, irinli deri parçaları vardı. Yarı yarıya yolunmuştu, her tarafında dev bir kirpininki gibi sivri kıllar vardı, ölü gözü yumurta gibi akmıştı, izleyicinin bakışı olayı etkilermiş gibi, can çekişme sarsıntıları ağırlığını artırırılmış gibi, hayvanın bir kanadı koşturmuştu. Hindi tersine asılmıştı, hızlandırılmış bir fermuar gürültüsüyle koca hayvan, haçın pürüklü gövdesine sürtünüp geçti. Roland tavan arasında yalnızdı. Parçalanmış hayvan çıplak ayaklarının altında. Hanımeli kokusu. Beni almaya geliyorlar, diye düşündü. Kapının önüne gelecekler, tutuklama emirleri, belgeler, portatif test makineleri ile birlikte, bana asla inanmayacaklar, hiç yapmamalıydım; nasıl yapabildim? Nasıl...

İZ ÜSTÜNDE Mİ?

Konsolos, başlıca haber kaynağı idi. Piskoposluk Saraya, karakol, Madam Leon de Leon'un bahçesi ve Toledo Barı'nın terası arasında mekik dokuyordu. Haberler incelendi, kontrol edildi, doğrulandı ve durum şu şekilde belirlendi: Jacques'in yanında üç mendili, güneş gözlüğü, Omega Speedmaster'ı, 25'lik Baretta'sı, gri şantung takım elbisesi vardı. (Temiz çamaşırı ve temiz çorapları yoktu.)

Jacques büyük miktarda doları, yerlilerin çok yüksek kur fiyatına değiştirmişti. Parayı değiştiren, bir muhbirin ağabeyi olduğu halde, tutuklandı ve yemek yemeyi reddediyor.

Jacques, Kan Dökücü Ayı Vélimir ile birlikte görülmüş. Ayı Vélimir, herkesin o saatte Piskoposluk mahzeninde antrenman yaptığını sandığı bir boksör. Vélimir ve Jacques, Gergedan Evi denilen, karanlık işlerin döndüğü meyhanede hurma şarabı içmişler. Vélimir'in Saraydan kaçmasına göz yuman saray muhafızları, meyhane patronunun ve Vélimir-Jacques buluşmasının üç tanığını tehdit edip şantaj yapmışlar ama gene de Piskoposun, şampiyonun antrenmanına, perhizine ve ahlak dersine ara verdiğini öğrenmesine engel olamamışlardı, çünkü ertesi günü Vélimir âyin sırasında uyuyakalmış ve daha sonra da itiraf etmişti.

Jacques'ı hastanede de görmüşlerdi, sabahın saat üçünde koridorlarda koşuşturuyormuş. Nöbetçi hastabakıcılar onu tutmaya cesaret edememişler, hatta ona seslenmemişler bile. Söylediklerine göre, bir kayışla sırtına astığı bavulu, kanlı gözleri ve çark döndürürcesine döndürdüğü kollarıyla o derece tehlikeli bir görüntüsü varmış ki...

Gene de, Kurtarıcının kız kardeşinin odasını bekleyen muhafızları uyarmışlardı. Ama o ara Jacques ortadan kaybolmuştu. Daha sonra gelen bilgilere göre, daha en az bir saat hastanede kalmış olmalıydı. Böbrek kanserinden yatan bir ihtiyar, zayıf, gözlüklü, pis kokan ve bir bavul taşıyan bir adamın yatağına girdiğini anlatmıştı. İhtiyar, o yabancı ile örtünün altında titreyerek geçirdiği o bir saatin, daha yaşayacağı yılları önemli derecede azalttığını söyledi.

Jacques -ve bu da sonuncu bilgiydi ve Misere tarafından Toledo Barı'nın terasına getirilmişti- Sonia'nın erkek kardeşlerinin işbirliği ile Koç kabilesi tarafından kaçırılmıştı.

“Neden? Neden?”

Ekip hayret içindeydi:

—Bir fidyeye karşılık onu serbest bırakacaklardır.

—Kan davası dedikleri bu! dedi Hofman.

—Farkında mısın, diye sordu Sabine. Bir fidve!

—Ne kadar, diye sordu Servaes.

—Yakında öğreniriz, dedi Misere.

—Neden ama, Allah aşkına?

—Bu insanlar, dedi Misere ağırbaşlı bir tavırla, ülkelerinin kurduğunu görüyorlar. Hasat, yıldan yıla azalıyor. Her yıl afyon tarlalarının kontrolü sıklaşıyor. Çocuklarına süt tozu yardımı yapılıyor ve çocuklar durmadan ishal oluyorlar.

—Bu Jacques’ in kabahati mi, diye bağırdı Servaes.

—Bu insanlar, yabancılar arasında fark görmez.

—Hepsi kokmuş öyle değil mi, dedi Hofman. Açık renk gözleri birer çizgiye dönüştü.

—Evet, dedikleri bu, diyerek kabul etti Misere.

Hofman düşünceli biçimde objektife baktı, parmağı ile üst dudağını Bogartvâri, Belmondovâri yavaşça sildi ve kırışıklarını yok eden *zincirleme-karartma*’da “Bu olmayacak,” dedi.

KAMP HAYATI

Sis perdesi yanı başlarında dalgalanmaktaydı. Sivrisinekler, terden ıslanmış giysilerinin peşini bırakmıyordu. Sabine bütün gün yol boyunca, çevrede bir böcek olmasa da, yanaklarını tokatlıyordu. Hofman otların üzerinden dans eder adımlarla gidiyordu.

Deniz gittikçe uzakta kalmıştı. Birkaç kez karşılıklarına bir keseli hayvan çıktı. Bir süre sonra da yolun bittiği bir vere vardılar.

“Bugün günlerden pazar mı,” diye sordu Sabine. Şak! yanakları kıpkırmızı olmuş bile.

—Hiçbir fikrim yok, diye yanıtladı Servaes.

Roland, şu anda dünyanın en güzel, en tatlı sesi, bir cam kırılmasının ve bir araba kazasının sesi diye düşündü: Önden çarpışan iki D. S.’nin patırtısı, mor dağlarda, yanardağın eteklerinde, çevrelerindeki ormanın çukurunda yankılanırdı.

Yeşillikler arasından Misere’i görür gibi oldular, selam verdi, hızlandılar, sonra yeniden geniş, dantelli yaprakların arasında kayboldular.

Arkalarında, çadırları, kamp için gerekli gereçleri, plastik banyoyu taşıyan yerliler şarkı söylüyorlardı: “Gün doğdu, gün öldü, soğuk ülkenin insanları ölecek.”

ikinci günün akşamı (Pepsi ve Lemon Dry stokunu tüketecekleri korkusuyla) yerlilerin içtiği mayalanmış eşek sütünden içtiler. Daha geç saatlerde, gaz lambasının yanında, kırmızı biberli manyoka ile kızarmış kertenkele yediler. Yerliler, Charlotte’un karnını göstererek sevinç çığlıkları attılar. Charlotte korkuya kapıldı.

“Mise re! Miser e!”

—Bir kız beklediğiniz için seviniyorlar, dedi Misere.

—Ama benim bir şey beklediğim yok, söyle onlara!

—Ya öyle mi? dedi Misere.

—Yok! diye bağırdı Charlotte, kazağını kaldırdı, kafa tutarcasına çıplak karnına vurdu. Dümdüz, gergin bir karnı vardı. Yerliler şarkı söylüyor, spatulaya benzeyen parmaklarına sümkürüyorlardı.

Gece olduğunda bir daire biçiminde oturdular.

“Benim sadece hafif türler için yeteneğim var,” dedi Servaes. “Müzikaller, Noel Coward ve belki de bir pembe Anouilh.”

—*Haç yolu’nu* da bu yüzden çevirmek istiyorsun, dedi Hofman. Anlıyorum.

—Ciddiye alınmak istiyorum, diye yanıtladı Servaes buruk buruk.

—Bu güç, dedi Hofman.

—Kendimi aşmak istiyorum ve sizin de bana yardım etmeniz gerek.

Yüzü kırıışıklara karşı sürdüğü kremle pırıl pırıldı. Saçlarını yıkamıştı (Vichy suyu ile). Taktığı minik filenin altında çabucak kurumuşlardı. Bir saat geçtiği halde otlardan ve ağaç köklerinden buhar çıkıyordu.

Şu Charlotte, ihtiyatsız kaltak , ay ışığında bakır rengi alan ağır akışlı bir suda yıkanıyordu.

Yerliler su kenarına çömelmişler, dillerini şapırdatıyorlardı.

“Yani bugün, cumartesi mi pazar mı,” diye sordu. Sabine uykulu bir sesle.

—Bilmek isterdim, dedi Servaes.

—Ben *Sunday Times* ile *Observer*’ın özlemini çekiyorum, dedi Hofman.

—Belki Piskopos abonedir, diye karşılık verdi Servaes.

WENN MEIN SCHATZ HOCHZEIT MACHT

Piskopos haritanın önünde duruyordu, gayretkeş bir memurun yeşil orman, mavi göl, gümüş tehlike işaretlerinin çaprazlamasına, hafif ve işlek bir yazı ile s.e.r.a.f.i.m diye yazdığı yere, fosforlu morsarı bir raptiye soktu.

“Buralarda olmalılar,” dedi Piskopos. Konsolos onu kaygılı görmüştü.

—Koç’a tapanlardan korkmuyorum, dedi Piskopos, beni korkutan Misere.

—Çok iyi rehberdir, diyorlar.

—Elbette. Ataları da Koç yöresinden gelir. Beni asıl kaygılandıran, bir ölümün ertelenmiş olması.

—Kiminki değil ki?

—Tabiî, bu yüzden sorun daha da vahim, bunu hissedebiliyorum.

Az sonra, Konsolos, arkadaşı ile (daha doğrusu, dost sohbetlerindeki yeni ortağı ile, çünkü kim bir piskoposa arkadaşım diyebilir?) Piskoposluk parkındaki somakiden yapılmış beyzi yüzme havuzunun kenarında oturmaktaydı. Piskopos, üzeri sarı ördeklerle bezenmiş sımsıkı naylon bir mayo giymişti ve Güneş-ve-Gölge kokteyli içiyordu. Çok yüksek sesle fısıldıyordu, bir sağırla konuşur gibi, Konsolos’un üç santim ötesinde: “Misere iki kere kalp krizi geçirdi, en yakınları bile bilmiyor,” dedi.

—Bu sırrı günah çıkarırken mi verdi?

—Evet, dedi Piskopos, böyle bir durumda günah çıkartan rahip ne yapmalı?

Konsolos, duyduklarına inanamıyorum diye düşündü, veni dostum hakkında bu denli mi yanıldım? Sanki kendi keşfiymiş gibi, meslek sırrının en klasik örneğini bana yutturmak için, beni ne sanıyor? Saralı taksi şoförü, veremli hizmetçi, frengili cam üfleyicisi! Korkunç gelişmeler olmadan önce bir ameliyat gerekiyorsa, durumu bilen doktor ya da rahip ne yapmalı?

Benden hoşlanıyor diye düşündü Konsolos. Kauçuk ağaçlarının, Finlandiya’dan ithal edilen gümüşümsü kayın ağaçlarının, yüzme havuzu ile Saray arasında yer alan palmyelerin arkasında Fischer-Dieskau şarkı söylüyordu.

“Ah sükûnet,” dedi Konsolos ama beş bardak konyak içtiği için sözleri azıcık anlaşılmaz oldu. (Kendime hâkim olmalıyım.. sün .. ûket sayesinde pek tuhaf keşifler yapılabilir.)

“Gustav Mahler’in on yaşındayken din yolunda kurban olmak istediğini biliyor muydunuz?” dedi.

—Ah Jefke, dedi Piskopos ve mayosunun kuru olup olmadığını yokladı. Hayır. Boynundaki akik haç zinciriyle oynadı.

“Başlarına her şey gelebilir; yollarını kaybedebilirler, yol yok. Taşıyıcılar kaçabilir ve en gerekli yiyecek ve içeceklerini götürebilirler. Koç kabilesi, görüşmeler sırasında çok daha yüksek bir fidye isteyebilir. Ah Jefke! İster misin?”

Courvoisier şişesini kadeh kaldırır gibi kaldırdı.

“Bu altıncı,” dedi Konsolos ve içti.

—Altı mükemmeldir, dedi Piskopos. İlk dişi sayı olan ikinin, ilk erkek sayı olan üç ile çarpımıdır.

—Birinci sayı olan Tanrı da dünyayı altı günde yarattı, dedi Konsolos muzaffer bir edayla.

—Sen söyledin, dedi Piskopos ve belirsiz, neredeyse sevecen bir biçimde, gerçek kültür masumluluğu korur ve onu iletir. Öyle değil mi, diye sordu.

Bunun üzerine dev kelebekler ve uçan köpekler, neon ışığı ile aydınlatılmış Haç Yolu'nun pişmiş topraktan heykelcikleri arasında uçuşmaya başladılar. Güneş-ve-Gölge kokteyli Piskopos'u ayık tutmuştu, Courvoisier şişesi ise boştu. Eudipus düzeyinde, oral-şizoid düzeyde ve daha derin düzeyde ilk günden söz ettiler, konuşmalarında Havva evlat katili işlevini yüklenmişti. Ada'da çok fazla otel inşa etmek isteyen Almanlar'dan, Fransisken papazların manastırının yorgun din adamları için bir huzurevine dönüştürülmesinden, Ruslar'la Amerikalılar'm, füze başlıkları için acil elmas ihtiyacı duyan Çinlilerce karşı korumaya çalıştıkları elmas madenlerinden söz ettiler. Birlikte *Power to the People* şarkısını söylediler. İşte o sırada Piskopos (tehlikeli biçimde, doğrudan değinmeksizin):

“Ya Amanda'va ne oldu,” diye sordu.

—Kim, diye sordu Konsolos. Ne demek istiyorsunuz Monsenvör?

—Haydi, haydi aptal numarası yapma. Leon de Leon'u, Amanda'yı serbest bırakmaya iten sensin.

—Doğru, dedi Konsolos. Onu daha yakından tanımak istedim.

—Onun yaşında mı?

—Yeryüzünün kurnazlıklarını biliyor, dedi Konsolos.

—Zorlamamalı dostum.

—Benim yaşında, dedi Konsolos. Piskopos'un *Lieder eines fahrenden Gesellen* çalışmasını dördüncü kez ele aldılar.

Piskopos yerinde sallandı ve şarkıyı söyleyerek eşlik etti:

“*Seh ich in mein Kämmerlein, dunkles Kämmerlein , weine, wein un meinen Schatz, un meinen lieben Schatz*”

—Bir hazinedir, dedi Konsolos, bir hazine... aşk ! Yani hâzineye âşık olduğunu söylemek bu: Sen asla ölmeyeceksin.

Piskopos, gözleri dalgın, “Evet Jefke, evet,” diye karşılık verdi.

SOLUCANIN ARZUSU

Ona kinin verdin, öyle değil mi Jacques? Daha başka ne verdin? Sadece kinin mi? O halde neden, gözü boşlukta, ağız salyalı divanın üstüne devrildi?

Çabucak mutfak kapısına gittin, kapı açıktı, kilitledin. Üst kata koştu, bütün perdeleri kapattın, bütün panjurları da kapatın ve içeride, Marie'nin onca sevimli ve kolay dediği, annenin gaz lambasını bırakıp divana, camlaşmış bakışlarına, yuvarlak dizlerine ve minik guruldanmalarına döndün.

Jacques iki sivrisineği kovdu, karnı gurulduyordu. *Maggofs Desire* için daha yazacağı on iki sayfa vardı, Tanrı tarafından yazdırılan kitap, dolayısıyla anlaşılmaz ve karanlık (ve her şey düzensizlik içinde düzenli, İlâhi bir bütünlük içinde hareket ediyordu) ve birden üst kata doğru çekildiğini hissetti, uzak, tatmin olmamış acı bakire Meryem Ana'nın elbise dolabına kadar titreyerek gitti, merdivenleri tekrar ağır ağır indi (*ve Roland, Jacques'i Venedik aynasında gördü*). Kız ayaktaydı, bacakları hafif ayırık, her an düşecek gibi. Jacques? Kollarını uzattı ve onun önünde, Marie'nin kıyafet balosu ya da karnaval için biçilmiş kaftan dediği annesinin korsesini tuttu. Désirée, dedi ve onu soydu, kız bir bacağını kaldırdı sonra ötekini kaldırdı, kehribar siyah saçlarının üzerinden kısa kazağını geçirmesi için eğildi, yaşadığı sürece olmadığı kadar ilgisizdi, sonra kızı bağladı, kopçaladı, ellerinin arasına pembe bağcıkları aldı, var gücüyle çekti, sivrisinek teriçindeki pis suratının çevresinde dönendi, ciğerleri ağızına gelene kadar kaburga kemiklerini sıktı.

O.K. ? – O.K.

Dördüncü gün Her-Zaman-Rüzgârlı-Yayla'ya vardılar. Yüzlerine çarpan kumlar sanki birer granitti. Hepsi ishal olmuştu.

Konsolos'un vermiş olduğu haritaya baktılar ve içinde birçok üçgenin çizildiği kayalığı buldular (alt ucunda ufak bir yarığı vardı).

Hofman dinlenmek istiyordu... hamakları taşıyan yerliye işaret etti, adam diz çöktü, ama tam o sırada, Misere daha iki kilometre kaldığını söyledi. Yürümeye devam ettiler.

“Kahretsin, kahretsin,” dedi Hofman... Sabine, sessizce ağlıyordu.

Bir Cessna tipi uçak tepelerden geçti, inmedi, ekibin üzerinde daireler çizmedi. Charlotte hıçkırıyordu. Servaes küfür etti ve dikenli otların üzerine çöktü, Sabine'in kendisine bir gazete vermesi gerekti.

Daha sonra yeşil ve yapışkan bir şeyin içinde bata çıka yürüdüler. Servaes, Misere ile konuşuyordu. Roland, tam, radikal, toptan ihtilal ve bozulan bütünlük hakkında birkaç söz duydu. Daha hızlı yürümeye başlayan Misere, hatır için karşılık veriyordu.

Servaes, “Bize satacak bir şeyiniz kalmadı, yaşamak için size hiç ihtiyacımız yok. Birleşik Amerika'nın Asya'ya, Afrika'ya ve Lâtin Amerika'ya yaptığı yatırımların tümü on beş milyar dolar tutuyor, hava civa, Kanada'ya yatırdıklarından bir milyar daha az, güldürme beni,” dedi.

Misere birşeyler homurdandı. Servaes hemen sustu. Cessna'nın sesi kayboldu. Misere kızgın karga ve hindi taklidi yaptı. Hiçbir cevap almadı. Hofman'ın kulaklarının yanından çenesine inen siyah çizgiler, saç boyasının aktığının göstergesiydi. Roland bir Enterovioform aldı.

(Koç kabilesini öteki yerlilerden ayırmak olanaksızdı. Tek fark, ülkenin gerilerine çekilmiş

olmalarıydı. Misere böyle diyordu. Çekilirlerken, Rahibelerin kız okulunu yakmışlardı, çünkü Koç okuma-yazmayı yasaklamaktaydı. Bölge âmirinin hayvanlarını da ormana doğru sürmüşler, sadece koyunları alıkoymuşlardı. Ticaret bilmezlerdi, yeşil renkte hiçbir yiyeceğe dokunmazlardı. Her-Zaman-Rüzgârlı-Yayla'da, dolunayda cinsel ilişkiye girerlerdi.)

Misere birden kişner gibi birşeyler söyledi. Roland *ateş bakiresi* ya da *yanmış kız* gibi bir şey anladı. Misere kulağını kabarttı, bir yankıyı yalnızca o duyabilirdi. Bir kadın sesi çıkarttı, umutsuz, cıvıltılar, tıksırıklar ve öksürüklerle son bulan bir ses... ve ortaya çıktılar, aralarından üçü nöbetçi ya da haberciydi, tişörtler ve Levy's"lar içinde. Trahomalı, dövmele yerliler, saçlarının içine ördükleri ya da tereyağ ile yapıştırdıkları dev sivrisinekleriyle.

Şaşırtıcı derecede iyi temizlenmiş silahlarıyla izlenecek yolu gösterdiler. Uzun uzun Charlotte'a baktılar, üst dudağını kaldırdılar. Kokladılar.

Misere, Hofman'ın resmî müzakereci olduğunu söyledi. Onlar da onun yakışıklı olduğunu söylediler.

“Daha başka ne diyorlar,” diye sordu Hofman.

—Zayıf görüntüne rağmen yakışıklı olduğunu, çünkü saçlarının dalgalı olduğunu, dedi Misere.

Kutsal pınarın, doğurganlık ağacının, yanmış bir helikopterin önünden geçtiler, bir dereye vardılar, orada beklemeleri söylendi. Sadece Hofman habercilerle yoluna devam edebilecekti. Daha doğrusu devam etmek zorundaydı. Her yanını yokladılar, okşama ile arama arası bir şeydi, Hofman arkadaşlarına yaşamının son bakışını attı, Hombourg Prensi ile Ofelya'nın bakışı arası bir şey.. Misere onu dürttü, dirseğinden çekti. Charlotte “*Bye bye blackbird* dedi. Ve Roland (belki de yerlilerin çıplağa düşkünlükleriyle tahrik olarak) ona âşık olabileceğini düşündü. Zaman ve koşullar uygun olsaydı, neden olmasın?

Bir baobab ağacının gölgesinde yarım saat oturdular. Hofman ve Misere, yakınlarda biryerlerde olmalıydılar, çünkü bir yüzleştirmeye, bir sürü tıkırtıya, konuşmayı andırır genizden gelen seslere, bir ağızdan çıkan duaya benzer tutuk laflara, Hofman'ın alaycı çıkışlarına benzer şeyler duydular. Yanlarında kalmış olan nöbetçi, avuç avuç ekmek ağacı çorbası içiyor ve gözlerini bir an olsun onlardan ayırmıyordu.

“iyi, değil mi,” diye sordu Charlotte gülerek.

Cevap yerine adam güldü, sivri dişlerini gösterdi.

—Ne çok karbonhidrat, dedi Charlotte. Sağlıklı. Senin için iyi.

—Onputah.

Sabine kıkırdadı: “Küçük, küçük...”

—Küçü, küçü...

—Kaka, dedi Servaes.

—Kaka, dedi yerli, ciddi.

Sonra bir tokat sesi duydular. Daha sonra da boğuk bir ses. Misere'in öfkeli çıkışları. Tütünden boğuklaşmış, titrek bir ses, Misere'i sakinleştirmeye çalıştı, ikircimli küçük bir gülüş genel bir kahkahaya dönüştü.

Hofman, dalları iterek, soluk soluğa, heyecan içinde döndü. Sarhoş gibiydi. “Orada,” dedi. Sesi boğuldu. “Jacques sizi bekliyor!”

ilk giden Charlotte oldu. Balta girmemiş ormanda “Jacques” diye haykırıyordu. Birden, eternitle kaplı, kilden bir kulübe gördü. Şişman, biçimsiz bir yerli, kapının yanında oturuyordu, bacaklarının arasında bambu bir kamış vardı, kamışın ucunda, yıpranmış, beyaz bir bayrak asılıydı. No man’s land. Yabancıların törelerine saygı duyulur.

“Parayı ödedin mi,” diye sordu Servaes.

—Evet; öngörülenden çok daha az.

—Çok iyi, dedi Servaes. İyi geçen bir provadan sonra söylediği gibi.

Teker teker ekşi kokan karanlığa daldılar. Jacques odanın ortasında yatıyordu, yüzü ıslak balçığa dönük, rezilce çıplak ve beyaz. Ayrık kol ve bacakları sarmaşıklarla bağlanmıştı. Boynunun çevresinde, helikopter parçalarından alındığı anlaşılan alüminyum bir halka vardı. Kalçaların her birinin altına, kiremit rengi duvar boyunca çömelmiş altı yerlinin gözünün beyazından daha beyaz kıcı havaya kaldıracak biçimde, abanoz ağacından birer takoz konmuştu. Ölü ya da uyuyan koyunlar yastık görevi yapıyordu, dayanılmaz bir sıcak vardı ama sadece Hofman terliyordu.

“Susun,” dedi.

—Neden? diye atıldı Sabine. Charlotte ters yatmış, hareketsiz ve neredeyse ışıyan bedeninin yanına çöktü. Kıç çizgisinde çamurlu ve pürtüklü kan pıhtıları vardı. Yanaklar köpük, kabuk ve yosun içindeydi. Jacques, Charlotte’u tanıdı, bir şey söyledi, ağzından sütlü bir bulamaç döküldü. Üst dudağı ortasından yarılmıştı, siyah, parlak bir kesik. (Daha sonra öğrendiklerine göre, Koç kabilesinin yüzyıllık töresine göre yara, karga ödü sürülerek kapanıyordu.) (Çok daha sonra Sabine, Jacques’in yüzünün şaşırtıcı bir tatlılığa ve kuzu bakışına sahip olduğunu söyleyecekti. Yenilmiş ya da aşığılanmış değil, zayıf ya da şaşkın değil, sadece tatlı diyecekti.)

(Daha sonraları Roland, hanımelinin, koyunun ve hurma ağacının kokusunu aynı anda duyacaktı. O da Jacques gibiydi: güçsüz, yaralı ama yazgısına boyun eğmiş değil; Jacques, Charlotte’u tanıdığı gibi ötekileri de tanıdığı, aşk ve pislik simgesi her birini, zaten başka türlü olamazdı. O.K. ?)

Bir köşede, bir yerli, dizlerinin arasına sıkıştırdığı bir fiçî ile oturuyordu, kapağına bir delik açılmıştı, bir koyun iškembesi gerilmişti, parmağını boydan boya içine sokuverdi.

DÖNÜŞ

Jacques'ın ağzından çıkan üçüncü ya da dördüncü söz, "Roland" oldu. Sonra, "Beni sen taşımalsın, sen," dedi. Roland, yükün hafifliğine şaşıtı. Çamura, gelişte olduğundan daha çok batmıyordu, hatta belki de daha az terliyordu. (Dönüş her zaman gidişten hızlıdır.) Her duruşta, sırtındaki hareketsiz kitle daha kolayca, daha uysalca kayıyordu. Kimse Roland'ın yerini almaya kalkışmadı. Sanki hepsi kabullenmişlerdi: rehber, balıkadam, Christopher Roland (ye kürküm ye). Babası Anthaios'u taşıyan Tijtgat gibi, uykusunda hâlâ umutsuzca tutunmaya, dayanmaya çalışan civalı-krom lekeleriyle kaplı Jacques'ın yükü altında ezilen de oydu. Roland onunla konuşmuyordu ya da sadece ara sıra, boynunu saran kollar çok sıkıldığında ya da,

—Çok yaşıyım, bir hayli yaşıyım, diye usulca söylendiğinde.

— Haydi oradan, diyordu Roland. Sakin ol dostum, yakında eve varacağız.

—Eve... diye kıkırdadı Hofman.

—Kımıldayın, diye bağırdı Sabine.

Dönüşte kadınlar önden gidiyordu, erkeklerden daha hızlı, daha güçlü ve gelişlerinden daha neşeli (Misere bile hep arkada kalıyordu, çünkü en ağır yükü o taşıyor ve durmadan dev sivrisineklerin saldırısına uğruyordu).

WABE I

Wabe "ye biner binmez, sonra, her şey normale döndü. Dr. Chico ve Diana hemşire heyeti kucakladılar. Jacques'ı banyoya koydular, otlarla ovdular, gözlerine gül suyu, kalçalarına K.Y. (ya da Ké-waille) sürdüler, hardal lapaları, losyonlar hazırladılar sonra da Ian'ın olduğu için Jacques'a dar gelen ipek pijamalar giydirdiler ve güvertede bir şezlonga uzattılar. Sonra da işlerine döndüler, Ian görkemli bir ordövr tepsiyi hazırladı.

Jacques, bir saat boyunca, ölü gibi hareketsiz yattı. Gözleri açık uyuyordu ve tıp okumuş olan Chico'nun talimatı gereği, *Wabe*'de çıt çıkmıyordu. Sonunda Jacques gerindi, acıdan sıçradı, büsbütün içine kapandı, donuk yüzü ifadesizleşti.

On beş dakika sonra, Hofman fısıldayarak, "Söylesenize, ne zaman zıkkımlanacağız," diye sordu. Jacques güldü, işte ekip buydu! Çevresine baktı, özellikle yukarıya, *Wabe'nin* bayrağına, beyaz ve bir köşesinde maden yeşili ve kum sarısı bir kertenkele vardı, iyilik simgesi olarak!

"Limanda mıyız," diye sordu.

—Evet, yakınında, bir süreden beri. Heeey Jacques, selam!

—Gitmek istiyorum.

—Tabii. Hepimiz gitmek istiyoruz. Çok sürmez.

—Gitmek.

—Sakin ol, diye mırıldandı Chico. Jacques yeniden hareketsiz kalırken, o da kareli bir bezi, parıldayan kafasına koydu. Isınmış olan ordövrlerden yediler, içine buz koyarak roze şarap içtiler, kilisedeymişçesine alçak sesle konuştular. Sadece, fısıldaması olanaksız Ian, ara sıra bir papağan gibi boğazından tuhaf bir ses çıkartmaktaydı. Chico, siyah deri torbasının içinden birtakım tüpler çıkarttı ve ortaya koydu, Jacques'ın bir metre ö-tesinde beklemeye başladı. Alnı kırışik, dudakları kısılmış olarak mırıldandı: "Phanacetine, Veronal, brom, Kiorodin, Kolomel, çinko sülfat, termometre, sargı bezi; amonyak."

WABE II

Charlotte, Jacques'a, küçük, haşlanmış iguana parçaları yedirdiyordu. Üzerinde nilüfer çiçeği olan, içi yerli kadınların saçlarıyla doldurulmuş, başının altındaki Hint işi yastığı usulca düzeltti.

“Amanda'ya haber vereyim mi,” diye sordu yavaşça.

—Hayır, dedi öksürüğü tutan Jacques. Charlotte, eşarbının ucuyla Jacques'in dudaklarını (üst dudağı sakınımla) ıslatıyordu.

“Belki daha sonra?”

—Hayır, dedi Jacques. Beni neden seviyordu biliyor musun? Amanda demek istiyorum.

—Hayır, Jacques.

—Çünkü diğer bütün erkekleri terbiyesiz buluyordu.

Daha sonra Hofman ambarda, “Bu adamı teslim etmemiz söz konusu olamaz. Gerekirse İspanya'ya demir alırız,” dedi.

—Öyle olsun! dedi Servaes uyuşukça.

WABE III

Yelkenli bir uçan kale olan *Wabe* açıldı. Güverteye bir güvercin kondu. Chico üstüne bir örtü attı, boynunu kopardı.

“Bunlar genelde ne yerler?”

—Her şey, dedi Jacques. Yeşil renkli olanlar dışında.

—Sigara içerler mi?

—Bütün gün. Bütün gün geniş getirirler.

—Tabii doğru dürüst sevişmiyorlardı, dedi Charlotte.

—Sadece Koç emrettiği zaman. Dolunayda.

—Ya erkekler, kendi aralarında, diye sordu Ian-Diana.

—Asla. Aynı kabileden erkekler arasında asla. Benimle, özellikle aşağılamak için sanırım.

—İntikam, dedi Hofman.

—Belki. Belki de o kadar kötü niyetli değillerdir. Düşünüş tarzları böyle. Ben, şey, bir eşya idim gözlerinde. Bir ara bir cam kırığı ile geldiler, şeyimi keseceklerini sandım. Ama koltuk altımı tıraş ettiler, hemen kıllara diş bilediklerini anladım. Zaten çabucak uzarlar. (*Kirpikler yeniden çıkar mı?*)

—Ya kadınlar, diye sordu Sabine. Onlar da karın altı kıllarını alıyor mu?

—Tabii. Sıcak külle.

—Yok canım! dedi Sabine.

—Yalnızca düşmanlarını iğdiş ediyorlar, dedi Jacques.

Üst dudağındaki kesik, güneşte çabuk iyileşti. Avrupa'ya döndüğünde bir estetik cerraha telefon etmesi gerekecek.

“Doktor Fong olmaz,” dedi Hofman. “Bilemiyorum, sıcaktan mı voksa bu kenef adada metabolizmamdan mı, ama ucu hiç iyi değil, hep gıdıklanıyor ve sanki oradan bir şey kopuyor.” Yeni burnunu her yana çevirdi, hapşırdı.

—Tanrı seni kutsasın. Çok yaşa.

—Sana da kalçam kadar bacak versin.

WABE IV

Wabe burnunu fenere çevirdi. Koyunları, yerlileri, kumda yuvarlanan ve tepinen eşeği gördüler.

Jacques bütün bu işin Sonia ile ilgisi olmadığını itiraf etti. Dediğine göre, bıktığı için kaçmıştı. “Çünkü hepiniz benden kuşkulanıyordunuz, yalnız benden, bunu hissediyordum. Yanınıza gelir gelmez öyle bir bakıyor, öyle sözler söylüyordunuz ki...”

—Ne? Biz mi? Bunları nereden çıkartıyorsun?

—Ta ki bu işi belki de yaptığımı düşünmeme kadar. Nasıl mı? Çift kişilik, ya da buna benzer bir şey yüzünden yaptığımı düşünmeye, hissetmeye başlayana kadar. Siz de bana yardımcı olmuyordunuz.

—Biz mi? Bunu nasıl düşünebildin? Haksızlık bu.

—Güven verici bir şey yapmadınız. Beni suçluluk duygusunun içinde bocalar bıraktınız.

—Peki öyleyse neden bir şey söylemedin aptal herif?

—Ah! Hep konuşulacaksa...

—Tabî ki konuşarak halletmek gerek, diye geveledi Servaes. Tabî. Daha başka ne olabilir? Yoksa hep gereksiz anlaşmazlıklar doğar.

—Keser misin? Ha? diye bağırdı Hofman.

—Hayır diye karşılık verdi, film yönetmeni.

—Jacques’ın başı ağrıyor, dedi Charlotte.

—*Words, words* kırımın kenarı.

—iletişim! diye haykırdı Chico ama kimseyi güldüremedi.

Hepsi *Wabe*’de kalıyordu. Güvertede şilteler. Sigara içiyorlardı. Pikap durmadan çalışıyordu. *Genç Kız ve Ölüm*, Little Richard, *Keşişlerin Yürüyüşü*, Tim Hardin. Birkaç hafta öncesine göre güneşte daha çok tunçlaştılar. Üç gün sonra, Jacques’ın bütün dişleri döküldü.

“Sanki eriyorlarmış gibi,” dedi Jacques.

Uzak tepelerde üç orman yangını gördüler.

YANARDAĞIN ALTINDA

Polis karakolu, eskiden Alman koloni ordusunun spor salonuymuş. Leon de Leon'u beklemeleri gereken oda, bir çiftliğin oturma odasına benziyordu, duvarlar beyaz kireç badanalı, ağaç kirişler cilalı, döşemeler tuğla rengi.

Sıralanıp oturmuşlardı, ne sigara içebiliyor, ne konuşabiliyorlardı. Karşılarında, onlar kadar rahatsız, sanki önlenemez bir işeme gereksinimiyle kıvranıp duran, biçimsiz giysili bir adam oturuyordu. Görünürde, bir darbenin ezikliği altındaydı. Ara sıra gözlerinin içine bakan memurla konuşmaktan çekiniyordu, oysa ikisi birbirine benziyordu, aynı şişlikler, aynı geniş ve yuvarlak omuzlar.

Hofman pek çok kişinin önünde, “Sonia denen bu kaltağı ölü ya da diri istiyorum,” diye bağırdığı için kuşkulular arasındaydı.

Servaes, tanıklar, sağ elini Sonia'nın kazağı ile kemeri arasından sokup donuk, esnek, sarımtırak, çıplak teninden kaygan vadiye uzattığını gördükleri için kuşkulular arasındaydı.

Jacques, Yazı makinesine takılı duran kâğıtta yazılı *Maggofs Desire*'ın bir pasajının çevirisi şöyle olduğu için:

“Bu akşam, benim emrimle sanık sandalyesine oturacak. Maun ya da tek ağacından sandalyeye. Hıçkırıklar, emirler. Yine bu akşam, duyarsızlığımın gösterisi. Geçmiş yok. Tel üzengi çenesini sürekli ayırık tutacak.

Bu bakirenin yanağına yanağımı dayadığım için, kendim için kayıp, kendime göre kayıp mıyım? Şimdi bütün mutsuzluğumu defediyor, orada solması için zambakların arasına fırlatıyorum. Gırtlığımdan midesine kadar lastik bir tüp ya da bir hindi tüyü sokulacak, bir su pompasına bağlanacak.”

Roland, Leon de Leon pek çok resmine el koyduğu için kuşkulular arasında. Fotokopileri göstermişti. Asılları Piskoposlaydı. Bunlardan en kuşku uyandıranı Ro-land'ın Avrupa'dan getirdiği tek kitap olan, *Yanardağın Altında'nın* içinde bulduklarıydı. Kızı, belden yukarısı çıplak, meme uçları kırmızı keçe kalemle boyalı, ölmüş olarak gösteriyordu.

—Bunun için poz verdi mi?

—Hayır.

—Demek onu görmeden çizdin?

—Hayır.

—Onu böyle mi gördün?

—Hayır. Yani kısmen. Kısa, mavi bir keşmir kazağı vardı.

—Nerede?

—Toledo Barı'nın terasında.

—Onu çizdiğini biliyor muydu?

—Hayır. Ya da belki evet. Bilemeyeceğim.

'Leon de Leon'un karısı, ölenin ya namuslu bir kız olduğunu ve bu takdirde yabancı'nın yargılanması gerektiğini ya da yoldan çıkmış bir kız olduğunu bu takdirde de hak ettiğini bulduğunu söylemişti.

“Kapa çeneni,” demişti Leon de Leon.

—Çocuğu olmasın diye o hapları ona sen mi verdin? diye bağıırıp çağırmişti Madam Leon de Leon.

—Hayır.

—Çantasındaymış...

—Kapa çeneni, demişti Leon de Leon.

—Asla! demişti karısı .. Duydun mu? Asla, Leon!

Memurların ite kaka içeriye soktuklar *saçsız adam* da şüpheli görülen ağır siklet Velimir'in antrenörü ve menajeri olduğu için, şüpheliler arasındaydı. Sonunda Leon de Leon onları bürosuna kabul ettiğinde, (bir vakitler Alman koloni ordusunun bilardo salonuydu) durum buydu.

Duvarda, Kurtarıcının bir sürü resmi vardı, at üstünde, yaşlı yerlileri öperken, bir polo maçına katıldığında, Kral Faruk ile birlikte, Günther Sachs ile, Burton'larla, bir denizaltında...

Ziyaretçiler girdiğinde kafasını kaldıramayan ve çıtırdayıp tıklayıp duran, sonra birden sesi soluğu kesilen bir makineye dikkatlerini vermiş hastalıklı askerlerin ortasında 19. yüzyıl koltuğu içinde, hayır, makineye renkli tellerle bağlı bir William Morris'te boksör Velimir oturuyordu.

Velimir koca kafalı, yelken kulaklı iyi bir çocuğa benziyordu. Başı çıplak adam boğuk bir sesle,

“Vélimir,” dedi.

Ha, ha! diye ses çıkarttı Velimir gülümseyerek. Haki renkli kayışlar çok sıkısa da, hiç de kötüymüş gibi görünmüyordu. Boynundan bir kablo geçirilmişti, kafasında bir dağcılık kaskı gibi bir kask vardı, değişik renkte tellerle bir makineye bağlanmıştı. Soluk suratlı delikanlılar kolları çalıştırıyor, kontrol ediyor, kırmızı-sarı minik ampuller yanıp sönüyordu. Belli belirsiz bir yanmış lastik kokusu vardı ortalıkta.

“Nasılsın, Velimir? Kendini nasıl hissediyorsun çocuğum,” diye sordu kel kafa.

—Cassius Clay gibi. Velimir'in gülüşü sivri dişlerini ortaya çıkardı. Gömleğinin açık yerinden dövmesi görülüyordu. Alt ucu dikey bir çizgi ile biten bir üçgeni.

“Senin için dua ediyorum,” dedi kel kafa. Sinirli sinirli Roland'a dönüp mırıldandı. “Müthiştir. Bir stili... bir esnekliği vardır ki...”

İşte tam o sırada Velimir, Jacques'i gördü. Yüzü saygı ve korku ile kırıştı, yarık üst dudakta Koç'un işaretini tanıdı, diz çökmek, kaçmak istedi ama askerlerden biri ağzının içine lastik bir şey soktu, sosis gibi bir şey, makinenin elektrik teline bağlı bir cop.

“Bu yalan makinesi mi,” diye sordu Hofman.

—Nereden aklınıza geldi! dedi Leon de Leon küçümseyerek.

—Olamaz, dedi Jacques.

—Ya! demekle yetindi Hofman.

Roland dışarıya çıkamıyordu, yaşlıca bir memur kapıyı tutmuştu, buruşuk bir *Signal* dergisinin resimlerine bakıyordu.

Leon de Leon, cahil yabancıları, bürosundaki modern yöntemler konusunda bilgilendirmeye karar verdi. (Daha sonra Roland'ın makineyi kısaca tarif ettiği bir arkadaşı, onu, *neural efficiency tests*

kategorisine sokacaktı.)

“Bunlar beyin dalgalarını saptayan elektrotlardır, dedi Leon öğrencilere. Şu, osiloskoptur. Ama affedersiniz, önce şu, dalgaların amplifikatörüdür, şu da onları görünür kılan osiloskop! İşte bu da Velimir’in beynini gıdıklayacak şimşekler ve bununla -şimdilik geçici olarak, çünkü daha sonra bir bilgisayar kullanılacak, ancak bilgisayar şimdilik Piskoposluk Sarayı’nda-, evet bununla, beynin yanıtları ışığa kaydedilecek -Leon de Leon daha küçümser, daha doygun bir tavır takındı- sonunda da çözümlenip yorumlanacak.”

Hemen ardından ekledi: “Ama sizler bu iş için burada değilsiniz.”

Adalılar’ın, en ileri teknolojiyi kullansalar da kendisini kapana kısırmalarına izin vermeyecek olan Hofman sordu:

“Öyle mi? O halde neden buradayız?”

—Çünkü size vakit geçirmeden bir şey bildirmek istiyorum.

—Sadede gelelim, dedi Hofman.

—Ada yöneticileri sizin için en emin, iki taraf için de en kolay olanın, ülkemizi üç gün içinde terk etmeniz olacağı düşüncesindedir. Reddedecek olursanız hemen tutuklanacaksınız, böyle bir durumda süratle yargılanmanız şansı pek azdır.

—Kuşkusuz, dedi Servaes.

—Kuşkusuz olan ne, diye sordu Leon de Leon. Adalet sistemimizin yavaş işleyişi mi?

—Hayır, hayır, dedi Servaes. Şey, hepimiz için gitmek en hayırlısı...

—Orası kesin, dedi Hofman var gücüyle. Velimir bakışlarını Jacques’a dikmişti. Leon de Leon onlara puro ikram etti. Sadece kel kafalı menajer aldı. Gözleri yaşlıydı. Genç askerler hazırды, kollarını kavuşturmuş bekliyordı.

“Belki yafanda ülkenize geleceğim,” dedi Leon de Leon. “Noel’e doğru, Brüksel’de Interpol’un çok ilginç bir sergisi olacak. Karım, buradan çıkmak için iyi bir bahane olduğunu düşünüyor. Sizi ararım, adresleriniz var.”

—Tamam, dedi Hofman.

—Tabii, dedi Servaes. Beni her zaman Enstitü’de bulabilirsin. Araman yeter.

—Leon, evimi satmak istiyorum, dedi Jacques. Bildiğin biri varsa ..

—Kolay olmayacak, diye yanıtladı Komiser anında. Kapımıza dayanan devalüasyon ile. Doları izlememiz gerek. Almanlar da birkaç aydan beri çok gayrimenkul alıyorlar.

Jacques’i rahatsız etmek ya da ayaklarına kapanmak duyguları arasında bocalayan Velimir, kendi etrafında döndü, kıvranımları askerlerden birinin ona havlamasıyla durdu. Velimir birşeyler meledi.

Sonunda sıra vedalaşmaya geldi- Değeri olan rek şey o an! Ve o an, (neredeyse) elle tutulamaz. Roland, Velimir’i askerce selamladı. Kapı eşliğinde, Leon de Leon hepsinin elini sıktı, sakince, neredeyse resmîce.

“Eşimin selamları var,” dedi. “Misere’in karısının da. Kurtulacak mı henüz belli değil.”

—Ne oldu, diye sordu şüpheliler. O anı uzatıyorlardı.

—Kalbi mi, diye sordu Roland.

—Kanseri mi, dedi Jacques.

—Araba kazası, diye yanıtladı Leon de Leon.

Konsolos ve Amanda , Ada'daki son geceleri için bir hindi ısmarlamışlardı. Misere hindiyi bir çimento torbasına sokmuş ve taksinin arkasına fırlatmıştı. Araba keskin bir virajı aldığı sırada, torba yırtılmış, hayvan kurtulmuş ve Misere'i ensesinden ısırılmıştı, belki de ana damarlardan birini. Misere kısa bir an, elle tutulamaz bir an için direksiyonu bırakmış ve taksi uçuruma yuvarlanmıştı.

Dişsiz ağzı ile bön ve gülünç bir büyücüye benzeyen Jacques, “Gitmeden önce ziyaret ederim,” dedi.

—O halde üç günden önce Jacques, dedi Leon de Leon, sonra karakol kapısının eşiğinde, tahta ve bez parmaklığın arkasındaki nöbetçinin yanında, sokağın cehennemi sıcağında, eliyle vedalaştı.

BİR TURİST GİBİ

Ayrılmadan bir gece önce, Avrupa'ya götürmek istemedikleri döküntülerini Jacques'in bahçesine yığdılar. Yarık Ağaç'ın altına (Efsaneye ve Enformasyon Merkezinin tanıtım kitabına göre, yerel bir kâhin olan Castor Myope, kudurmuş dev sivrisinekler tarafından izlenirken bu ağaca sığınmış ve bir daha çıkmamıştı), ne kadar dergi, polis romanı, çamaşır, yiyecek, kutu, giysi varsa insan boyu yüksekliğinde yığdılar, üzerine benzin döküp bir şenlik ateşi yaktılar. Jacques bir divana uzanmıştı, dizlerine battaniye örtmüştü, kutupyıldızını aradığını söylüyordu. Üzüntülü olmadığını söylüyordu. Kasığımda iltihap var diyordu. Sabine, yanık kokusunun kendisini sinirlendirdiğini söylüyordu. Roland'a "İstersen benimle yatabilirsin," dedi.

—Şimdi mi?

—Şimdi. Yakında Avrupa'da olacağız ve her şey farklı olacak.

Jacques'in yatağında sonuç alamadılar. Yere yattılar. (Désirée yanmış, boğulmuş, parçalara ayrılmıştı.) Ancak, beceriksiz koklaşmalarının, oynaşmalarının, sevişmelerinin ortalık yerinde (ki, sonradan Sabine'in söylediğine göre hiç de tatsız değilmiş) Roland'ı gülme tuttu, öksürdü, tıksırdı, kahkahayı koyverdi, Sabine'in üzerinden kaydı. Sabine alındı, çiçekli çarşafı başının üstüne çekti ve "Sen de tıpkı ötekiler gibisin. Tanrım, al sana biri daha!" dedi. Sönmekte olan ateşin çevresinde, ötekilerle buluştuklarında Roland şöyle düşündü: *a*) Charlotte ile evlenebilirim ama kahrolası, o her an takındığı kibirli tavrına, burnunu koyun gibi kaldırıp koklama huyuna dayanamıyorum, üstelik çok da kıskanç; *b*) bir yerli çocuk evlat edinebilirim ama o kadar çok işlem gerektirir ki, üstelik Üçüncü Dünya'da olan bitenlerden dolayı vicdanınızı rahatlatmak istediğinizden kuşkulananacaklar hemen; *c*) gidip annemle oturabilirim, ama beni şımartır, spagettiler, çörekler, çorbalar, kısa sürede doksan kiloyu bulurum; *d*) dairemi yeniden boyatabilirim ama neden? Kimin için? Kimseyi çağırdığım yok ki.

Katedralden bir şarkı sesi geliyordu. Prova yapan erkek çocukların korosu. İlâhi mor dağlara yansıyor. Ian ve Chico barbeküyü hazırladılar, hurma dalları üzerinde dev sardalyalar pişirmeye başladılar. Roland, bir turist gibi hüznüldü.

"Bir başka sefer Finlandiya'ya tatile gitmeli," dedi.

—Evet, diye onayladı Servaes. Ama gerçekten hem çalışılan hem dinlenen tatil olmalı.

—Yeni bir şey bulmalı, dedi Sabine.

—Evet ama ne?

—Çılgınca bir şey, dedi Sabine. Hepinizi yeterince gördüm. O kadar uysal, o kadar pasifsiniz ki...

—Kendin için konuş, dedi Hofman.

—Çinliler'in gelecek olmalarına hiç şaşmamalı, dedi Sabine.

BİR MEKTUB

Üç hafta sonra, Jacques'in uçak postasıyla gönderdiği bir mektup aldı Roland. Jacques, Ada'yı on gün içinde terk etmediği için tutuklanmıştı. Ama hemen Piskoposluk Sarayı'na nakledilmişti. Piskopos, Avrupa'da iki aylık cezasını çekmesi koşuluyla Ada'da oturabileceğini buyurmuştu. Jacques ince yazısı ile şu anda bir Fransızca öğretmeninin evinde kaldığını yazıyordu.

Piskopos kendisine çok iyi davranmıştı, birlikte Kurtarıcı'nın politikası, medya, eğitim, teknoloji ve daha bir sürü şey hakkında sohbet etmişlerdi. Piskopos, Ada'da ikinci dil olarak espéranto öğretmenin akıllıca olup olmadığını Jacques'tan sormuş, o da, bundan vazgeçmesini söylemiş ve her şeye rağmen İngilizceyi salık vermişti.

Piskopos daha sonra Velimir'in Sonia'yı neden öldürdüğünü anlatmıştı. "Ne dediğini pek izleyemiyordum, sıcaktan biraz sersemlemiştim ve Monsenyör bizim kültürümüzden farklı dinsel terimler kullanıyor." Ama anlaşılıyordu ki, yerli kışkırtıcılar tarafından sürekli kışkırtılan Velimir, yabancılara düşman kesilmişti. Kendi ülkesinde çevrilen bir televizyon filminde, İsa'yı haysiyetsiz biçimde sergileyeceklerini öğrendiğinde, öfkesi sınır tanımaz olmuştu. Çünkü Velimir, küçük yaştan beri İsa'ya âşıktı, her yıl Noel yaklaştığında doğum sancısı çeker, her yıl İsa'nın Çilesi süresince boks yapmayı bırakır, bu sürede ellerine, ayaklarına ve göğsüne çiviyle delikler açardı.

Bu aşka rezilcesine zarar verdiğimizden ("verdiğiniz" için demem gerek ama dayanışmayı bozmak istemiyorum) onun da bizim için aynı çapta değeri olan bir aşkı yok etmekten başka çaresi kalmıyordu. Ancak, aramızdaki ilişkilerde, onun İsa'ya olan sevgisi kadar tutkulu bir sevgi olmadığını keşfetmişti. Aramızdaki ilişkiler, erkek-kadın ilişkileri, kadın-kadın, erkek-erkek ilişkisi toplumsal düzeyde olağan ilişkilerdi. Kafasının içinde onun *acayip* tutkusuna eş olan tek benzerlik, turistin yerliye olan ilgisiydi. Daha da olağanüstü olan, Sonia ile *bizim* aramızda bir bağ olduğuna inanmasıydı. Sonia'yı "tanıyan" tek kişinin, Hollanda'nın Laurence Olivier'si olduğunu bilmiyordu, hepimize kendini, onun İsa'ya kendini verışı gibi toptan bir özveriyle verdiğini sanıyordu (Bir *maço* olarak belki de dışıca hisleri vardı). Bu yüzden tanrıça tanrı, ateş ile (külleri denize), su ile ve bıçak ile (kanı kuma) kurban edilmeliydi.

Bunlar Piskopos'un açıklaması. Kaldı ki, Piskopos, Velimir'i aslında çoktan ölüme mahkûm etmiş durumda, çünkü Velimir'in aralık ayında Tiger Lily Pequod ile yapması gereken maçı iptal ettirmek için Boston'a telefon etti. Piskopos üzgündü ama yapacak başka şey yok. Avrupa'daki emekçi sınıfın moral aşınması, Batı'nın karamsar ve inançsız durağanlığı vb ., hakkında çene çaldık. Ertesi gün, duadan sonra, beni tenis oynamaya davet etti. Ama hâlâ zor yürüyorum, nedenini biliyorsun .

Yanımda örgü örmekte olan Amanda -çünkü o da iki ay ceza çekecek- Jefke yüzünden teselli edilemez durumda. O ahlaksız, evlenme vadedmiş. Hayır, Amanda bebe önlüğü örmüyor.

Takma dişlerimi ancak haftaya gönderebilecekler, umarım ölçüsü tamdır. *Maggot's Desire* , yayınevi yetkililerince iyi karşılandı. *The Divitte Victim'e* başladım çünkü daha geçen yılki vergilerimi ödemedim.

Yakında görüşürüz. Yapma-Burun-Narsis'imize, alaycı rejisörümüze, bütün acımasız güzel hanımlara selam.

"İyi şanslar. Senin Jacques'ın."

ÖZEL TEMSİL

Çile Projesi'nin kesin adıyla *Tanrım, Tanrım!* filminin özel temsili kaygılı bir sessizlik içinde geçti. Programcılar, prodüktörler, servis şefleri, teknisyenler ve diğer görevliler, kibar Veronez yeşili koltuklarının içinde, kımıldamaya bile cesaret edemiyorlardı. Son *Fade-out*'da ışıklar yanınca, hippie kılığında, kolyeleri ve yırtık pantolonuyla merkez Gar'ın bomboş tüneline dolanıp duran hippie kılığıyla görüldü Hofman. Servaes "Kahretsin!" diye söylendi, Sabine çarpıcı ışıkta sıçrayarak gözyaşlarını sildi ve Servaes'i sakinleştirdi.

İlk kalkan Hofman oldu. Seçkin kalabalığa bir göz attı. Yanmıştı (solaryum), kesik saçları ile daha genç duruyordu (çünkü artık uzun saç, akli başında insanlara kafa tutar olmaktan ve değer yargılarını küçümsemekten çıktı). Selam vermek, alkışlara teşekkür etmek istiyordu, ama herkes Genel Müdür'ün tepkisini bekliyor, o ise tepki vermiyordu.

Genel Müdür çenesinin altındaki yumruğunu çekti, koltuğun plastik kollarına dayandı, küçük bir tüp çıkardı, sprey olduğu anlaşıldı, ağzını açtı, ağzına ufak bir katre püskürttü, yutkundu, sonra Hofman'a şaşkın bir bakış fırlattı.

"Hofman," diye seslendi küçük salonun sessiz ve gergin ortamında, "Hofman, bize bir insan nasıl olur, onu gösterdiniz. "

—Teşekkürler Sayın Genel Müdür.

Alkışlar patırdadı ve durmaz oldu. Servaes ve Hofman el ele tutuşarak selam verdiler ve dolu bir tiyatronun karşısındaymişçasına kollarını salladılar.

Genel Müdür'ün bürosunda, daha da seçkin bir topluluk için, pembe köpüklü şarap sunuluyordu.

Genel Müdür, Hofman'ın omuzuna vurarak, "Biliyor musunuz?" dedi. "Yorumcu son bölümde, Pontius Pilatus'un döneminde acı çekti, derken, ben de kendi kendime vay canına! doğru ! dedim . Hofman siz, acı çektiniz. Sahi, yorumcuyu kim seslendirdi? Herman Niels mi? Biraz biraz daha nüanslı olmasını isterdim."

—Oysa ben, doğrusu, mesafeli olmasını istiyordum, dedi Servaes. Heyecan üstüne oynamak fazla kolay.

—Doğru. Elbette. Tabii. Servaes dostum, siz profesyonelce iş görmüşsünüz! Benden ne istersiniz... Başka ne yapmak istiyordunuz? Nibelungen'i mi? Evet! Hiç sorun değil dostum. Ama... sorun dedim de, Servaes...

— Evet Sayın Genel Müdür?

—Hofman son kısımda "Baba, neden beni terk ettin?" diye bağırdığında, nasıl yapabildiniz, üstelik tek çekimde (gördünüz mü, uyumamışım!) bütün o yaralardan kanı aynı anda nasıl fişkırtabildiniz?

Servaes, batarya ile çalışan dumansız bir fişğin, kan dolu bir torbaya bağlı olduğunu anlattı.

—Sahici kan mı?

— Yok canım, ha ha! Fişek, küçük bir kırmızı jelatin torbayla, ten rengi bir zarfın içine kondu. Belirli bir mesafede, yapım görevlilerinden biri bir kolu çekti, fişek ile kan torbası aynı anda patladı.

—Vay canına! dedi Genel Müdür. Roland'ı fark e-dince, "Kostümler de çok ilginçti," diye devam

etti.

—Evet, çok iyi uymuş! dedi ilahiyat danışmanı Rahip Devree. En önemlisi de sevgili Servaes, basit din dersini aşmış olmanız.

—Ya o ölürken Hofman'm yüzündeki sinekler, vay canına, onu nasıl başardınız, çok etkileyici, öyle değil mi?

—Charlotte yüzüme bal sürdü, dedi Hofman.

—Vay küçük büyücü! dedi Genel Müdür gülererek. Çocuklar mutluyum ve iftihar ediyorum. Renkli basın zehir saçan gazetecileri ne derlerse desinler, ben İtalia Ödülü'nü hak ettik diyorum.

—Kilise'nin temel taşıdır, dedi Rahip Devree. Gene de...

—Evet, Sayın Rahip?

—Birkaç kez Koç kafasıyla görünen İsa, onu biraz şey bulmuyor musunuz... Fazla?

Şampanya bardağına dudaklarım değdirmeye hazırlanan Genel Müdür, kalakaldı.

“Şimdi mi söylüyorsunuz?”

—Bu bizim Roland'ın aklına geldi, dedi Servaes.

Sabine de içini çekerek, “Ben bunu o kadar çağdaş buldum ki,” diye devam etti.

—O, bir gnostik duvar resmi, dedi Roland.

—Yani, gene de tarihi, dedi Genel Müdür.

—Evet, evet, tabii ya, oh evet, tabii, dedi Rahip Devree.

Servaes cebinden küçük gümüş bir kutu çıkardı ve mor-sarı bir hap yuttu. Roland kapıya yöneldi, kapıda *Signal*'in eski bir sayısını okumakta olan bir programcı oturuyordu, Roland onu daha önce gördüğünü anımsadı, yalnızca işlemeye gitmek istediğini düşüneceklerini umarak, “Pardon,” dedi. Çok sıcak koridora çıkınca, başı kaynar, kulakları çınlar halde asansöre koştı.

Asansörü, her zamanki gibi beklemek zorunda kaldı. Uzun süre. Bunun üzerine kırmızı ışık yanarken sonsuz (mesleğin sonu) (değerli meslek) (içinde değişmediğimiz zamanın öfkeli bekleyişi) koridorun bunaltıcılığına girip daha uzun yıllar “pisliklerini örteceği” işverenlerini ve adamlarını beklemek zorunda kalacağı kantine daldı.

Yüzlerce küçük çam ağacı ve yüzlerce Noel süsü ile dolu pazar yerine bakan pencerenin yanındaki küçük masada Daisy “Kim kimdir?” adlı oyun programının tüm ekibiyle oturuyordu. Son derece şık Çin giysileri içindeydi, yeşim rengi kareli desenler üzerinde çiçekli ipek bir elbise giymişti. Ya da belki organize? Saçlar çekik, parlak. Pudralanmış, soluk.

(Doğrudan üzerine gideceğim. Şaşırılmış yüzleri karşısında, nefesi kesilene kadar onu öpeceğim.)

(Nefesi kesildi.)

Çok hafif bir kahve içti. Daisy, kıvrıkcık saçlı, Fu-Mançu bıyıklı, ince, baygın bir sesle teypleri hep aynı makineye takmak gerektiğini anlatan iğrenç bir adamı, gergin bir halde dinlemekteydi.

Onu gördü Daisy. Neşeyle “Hey Roland!” diye seslendi ...

Roland, sokaktaymış, akkor olana dek ısıtılmış bir sokaktaymış gibi el salladı, elveda, elveda.

Daisy sunucu ile konuşmaya devam etti. Yaklaşmakta olan tatiller hakkında. Yüzmekten nefret ettiğini, çünkü on iki yaşındayken az daha boğulacağını, o tarihten beri denize ayağını bile sokmadığını söylüyordu.

Bu da bir yalandı. O ve Roland birlikte Kuzey Denizi'nde *yüzmüşlerdi* Bitik halde kumlara uzandıklarında sol memesini açmıştı. Roland yaklaşmış, küçük pembe yuvarlağı ağzına sokmuş, o da Roland'a bakarak cıvıldaşmıştı:

“Oh bebeğim, o kadar mı acıktın?”